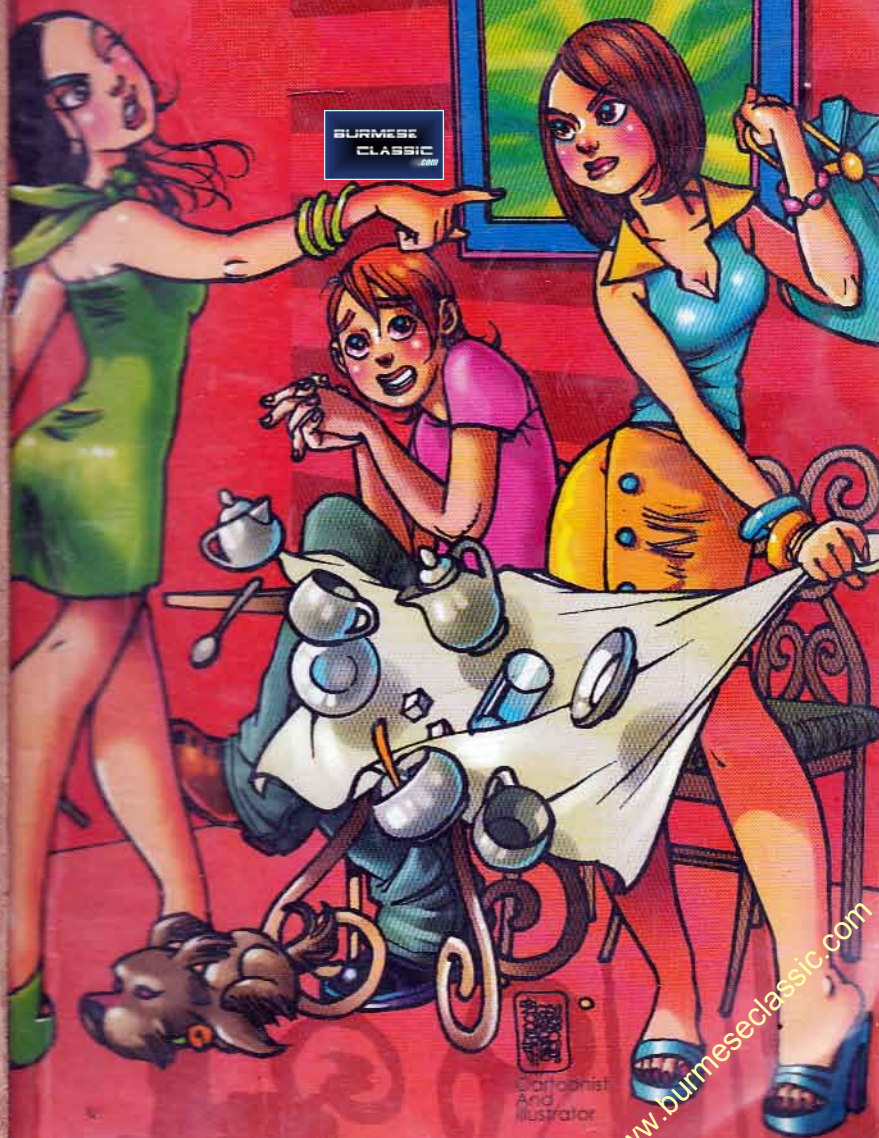

ချစ်နားရင်

စစ်ခင်း
ယုယယ် . . ဆို

BURMESE
CLASSIC
COMICS

Cartoonist
And
Illustrator

ဒို့တာဝန် အရေးသုံးပါး

ပြည်ဆောင်စု မပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
အချုပ်အခြာတာဝန် တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး	ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ★ ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ★ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ★ နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဂင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ★ ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄)ရပ်

- ★ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ပွားအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး။
- ★ အမျိုးသားပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး။
- ★ ဗိုလ်မာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ★ ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ★ နိုက်ဖျိုးရေးကိုအခြေခံ၍ အခြား စီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်နဲ့ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ★ ရွေးကောက်စီးပွားရေးဇုန် ဝိပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ★ ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့်အရင်းအနှီးများဝိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ★ နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ★ တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တ မြင့်မားရေး။
- ★ အမျိုးဂုဏ် ဓာတ်ဂုဏ်မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများမပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။
- ★ မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး။
- ★ တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့်ပညာရည်ဖြင့်မြင့်မားရေး။

မိုးလပြည့်စာပေ
အမှတ် (၂၂၃)၊ စိ-၄၊ ၃၁ လမ်း၊
ယန်ဘတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
☎ - 095163764

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်	- ၅၀၀၈၁၇၀၆၀၉
မျက်နှာပုံခွင့်ပြုချက်အမှတ်	- ၅၀၀၁၅၅၀၂၁၀
ထုတ်ဝေသူ	▲ ဒေါ်မိုးကေနိုင်
	ချိုတေးသံစာပေ၊ ရွှေနေသာကျေးရွာ၊
	ပုလဲမြို့နယ် (၃)၊ မင်္ဂလာဒုံမြို့နယ်။
အတွင်းပုံနှိပ်သူ	▲ ဦးကျင်ရင် (ရွှေခြင်္သေ့ပုံနှိပ်တိုက်)
	၂၂၅၊ ၃၂ လမ်း၊ ဖန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။
အပုံးပုံနှိပ်သူ	▲ ဦးကျင်ရင် (ရွှေခြင်္သေ့ပုံနှိပ်တိုက်)
	၂၂၅၊ ၃၂ လမ်း၊ ဖန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။
ပုံနှိပ်ခြင်း	▲ ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၁၀ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ။
အုပ်စု	▲ ၅၀၀ အုပ်
တန်ဖိုး	▲ ၁၀၀ ကျပ်
ဖြန့်ချိရေး	▲ ဖိုးလပြည့်စာပေ
	အမှတ် (၂၂၃)၊ ဇီ-၄၊ ၃၁ လမ်း၊
	ဖန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
	-095163764/-095089894

“ထုတ်ဝေသည့်စာအုပ် ကတ်တလောက်အညွှန်း” (CIP)

၈၅၅-၈၃

ချစ်မျှားရှင်

စစ်ခင်းယူမယ်ဆို / ချစ်မျှားရှင်။

- ရန်ကုန် ၊

ရဲအောင်စာပေ၊ ၂၀၀၉။

၁၆၉ စာ၊ ၁၃ x ၂၀.၇ စင်တီ။

(၁) စစ်ခင်းယူမယ်ဆို

အခန်း(၁)

လူသတင်း လူချင်းဆောင် ပန်းသတင်း လေညှင်းဆောင်ဟု ဆိုရာ၌ ယခုဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့ သတင်းက မွေးရန်မသင်းပါ။

ဖြစ်ပျက်ပုံက...

အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်ကျော် (တစ်မျိုးစီ ဆွဲညှိစွမ်းအားကိုယ် စီပိုင်ဆိုင်ကြသော) မိန်းမချောလေးနှစ်ယောက်။

ကွဲရှဒဏ်ရာလေးများ ရရှိခဲ့တဲ့အထိ...

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်အတွင်း ရုတ်တရက်သံသံ ဖြစ်သွားရတဲ့အထိ အနည်းငယ်ယိုယွင်းပျက်စီးသွားရခဲ့တဲ့အထိ အချိန်ခပ်တိုတိုခဏလေး အတွင်းမှာ ဖြစ်ပျက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုမျှလောက်နှင့်ကတော့ လူအတော်များများအတွက် သိပ်စိတ်ဝင်စားစရာ ဖြစ်လောက်မည် မဟုတ်ပါ။

သို့သော်...

ထိုအမျိုးသမီးလေးနှစ်ယောက် ဖြစ်ပွားရခြင်းရဲ့ အဓိက အကြောင်းအရာက ကောင်လေးတစ်ယောက်ဆီက အချစ်ကြောင့်ဟု

ဆိုရင်တော့ တချို့အတွက်တော့ ဘယ်သူတွေလဲ။ ဘာကြောင့် ဘာလောက်စသဖြင့် နည်းနည်းစီတော့ စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းပါလိမ့်မည်ထင်သည်။ ဟုတ်ပါသည်။

ကောင်လေးတစ်ယောက်ကြောင့် စကားလုံးဖြင့်သာ ပစ်လွှတ်ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက် ထိုးနှက်ခြင်းမှသည် ကိုယ်ထိလက်ရောက် ထိခိုက်နာကျင်အမှတ်ဖြစ်ခဲ့သည်အတွက်တော့ လူအတော်များများ အာရုံထားစရာဖြစ်နေခဲ့ရပါသည်။

ထိုတစ်ယောက်သော ကောင်လေးဆိုသည်မှာ...

(သို့မဟုတ်)

ကောင်မလေးနှစ်ယောက်ဆိုသည်မှာ...

BURMESE
CLASSIC

အခန်း(၂)

မိုးချမ်းမြေ့ နှင့် မေနှင်းသော်ဦး...။

တို့ဟူးကြော်ထုပ်ထဲမှ အချဉ်ထုပ်ကို ဖောက်မယ်စိတ်ကူးပြီးမှ မဖောက်မိဘဲ ဘာလုပ်ရရင်ကောင်းမလဲ။ သူမ အာရုံနောက်ခံကာ စဉ်းစားနေလိုက်သေးသည်။

တကယ်တော့ ခုအချိန်မှာ အချဉ်ထုပ်တစ်ထုပ်ဟာ ဖောက်ပြီး တို့ဟူးကြော်နှင့် တို့စားချင်စား တို့မစားချင်လျှင် လွှင့်ပစ်လိုက်ဖို့သာ အသုံးဝင်ပါလိမ့်မည်။ (အချဉ်ထုပ်တစ်ထုပ်ဖြင့် အိမ်ပြန်လက်ဆောင် အဖြစ် ဒုက္ခသယ်သွားရလောက်အောင် မျက်နှာပန်းမလှပါ။) အချဉ်ကို သူမ သိပ်မကြိုက်လှသည်ကတစ်ကြောင်း၊ အချဉ်စားလျှင် အသုံးပြုသန့်ရှင်းရမည့် ဟစ်သျှူးပမာဏ သူမ မလုံလောက်တော့သဖြင့်... သဖြင့် ထိုအရေးမျှော်တွေးထောက်ရှုပြီး...

‘ဘုတ်’ခနဲ အချဉ်ထုပ်ကလေး လမ်းမအလယ်မကျတကျမှာ ပက်လက်လဲရှာသွားလေပြီ။

‘ဟွန်း... တို့ဟူးကြော်ကလည်း နည်းနည်းလေးပါတယ်၊ ဈေးကလည်း ကြီးသေး’

တိုးညှင်းညှင်းဖြင့် မကျေမချမ်းမှုကို လှစ်ဟရေရွတ်လိုက်မိ ပေမယ့် သူမတစ်ကိုယ်လုံးမှာတော့ ပျော်ရွှင်ပြမှုတွေသာ စိမ့်လည်စီး ဆင်းနေသည်။ သူမစိတ်ဝင်စားသော ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ လူတွေအင် ကာဗျူးခြင်းကို အားလုံးနီးပါး အဆင်အပြေဆုံး ဖြေဆိုနိုင်ခဲ့တဲ့အတွက် အလုပ်ရဖို့ ရာခိုင်နှုန်းအတော်များနေခဲ့သည်။

ယုံကြည်ကြည်နှင့် အားမနာတမ်းပြောရလျှင် ရကိုရမည်။
နောက်ပြီး...

‘ဟောက်... ဗျစ်... ကျီ’

အချဉ်ထုပ်လေးရဲ့ နောက်ဆုံးထွက်သက်အော်ညည်းသံကြား ပြီး များမကြာ သူမ၏ လုံချည်စကပ်ပေါ်မှာ သွားလေသူ အချဉ်ထုပ် ရဲ့ အချဉ်ရည်များ ပေစွန်းလျက်...

ဒေါသစိတ်နှင့် ရှက်စိတ် ကြီးကြီးမားမား နှစ်ခုကြောင့် ငာရားခံကို ခေါင်းမောအဖြေရှာသည်။

အချဉ်ထုပ် ဘဝကူးပြောင်းအောင် အောင်မြင်စွာ စီရင်လိုက် သော နောက်ဆုံးပေါ် ဆိုက်ဂနပ်စ်ကားအဖြူကြီးကို လှပကြောရှင်းစွာ တွေ့မြင်လိုက်ရသော်လည်း ပြုံးပြနုတ်မဆက်မိပါ။ သူ့ဟာနဲ့သူ ဘာ ရောင်နဲ့ ဘာကားကြီးပဲဖြစ်ဖြစ်လေ။ သူမမှာတော့ မြင်မကောင်းအောင် ပေရေနေလေပြီ။

အဖြူခဲ ပန်းနုရောင် ပန်းပွင့်ရိုက်ထားသော လုံချည်စကပ်ပေါ် မှာ အချဉ်ရည်တွေက အကွက်လိုက် အကွင်းလိုက် မသိရင်ဘဲ ဘာလို

လို ဟိုဒင်းတွေကြောင့်လိုလို တွေးရင်း သူမ ရှက်ဒေါသက ထိန်းချုပ် မှုအောက်မှာ လွတ်မြောက်သွားဖို့ လက်တစ်ကမ်းအလိုမှာ...

ကားပေါ်မှ လူငယ်တစ်ယောက် ခပ်မြန်မြန်ဆင်းလာသည်ကို တွေ့ရသည်။ နောက်ဆုံးပေါ်ကားအကောင်းစားကြီးကို မောင်းနှင်သူက လည်း နောက်ဆုံးပေါ် အကောင်းစား အဝတ်အစားဖြစ်ဟန်တူသည်ကို ဆင်ယူထားသော်လည်း စိတ်ဓာတ်က နောက်ဆုံးပေါ် ယဉ်ကျေးမှုကို နားမလည်ခဲ့ရင်တော့ နာဖို့သာပြင်ဟူ၍ ကြုံးဝါးထားလိုက်သည်။

‘ဘယ်ကနေ ဘယ်လိုဖြစ်’

‘ခင်ဗျားမှာ မျက်စိမပါဘူးလား’

သူမ၏ ဒေါသတကြီး နှုတ်ထွက်စကားကြောင့် ထိုသူငယ်က နောက်ဆုံးပေါ် မျက်မှန်ကို ချွတ်၊ ဘောင်းဘီနောက်အိတ်ထဲမှာ ချိတ် လိုက်ရင်း...

‘ဘာဖြစ်သွားတာလဲ မသိဘူး၊ ကျွန်တော် ဘာအကူအညီပေး ရမလဲခင်ဗျာ’

‘ခင်ဗျားမှာ မျက်စိမပါဘူးလားလို့ မေးနေတယ်လေ’

‘ပါ... ပါတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘ဒါဆို တမင်လုပ်လိုက်တာပေါ့’

‘ဗျာ’

ကားစီးလာပြီး ကားပေါ်မှဆင်းလာသော သူငယ်က ခါး အောက်ပိုင်းကို အပြတ်ရှိုးနေသဖြင့် သူမ ပိုရှက်သွားသည်။ ဟိုဘက် လှည့်ရမလို ဒီဘက်လှည့်ရမလိုနှင့် ဘယ်ဘက်ကိုမှ မလှည့်မိဘဲ တော်တော်အနေရအထိုင်ရခက်နေရင်း...

‘ဟေ့လူ... ဘာ... ဘာကြည့်နေတာလဲ’

မေးလိုက်တော့မှ လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးရင်း...

‘ဒါ... ဒါတွေက’

‘အဲဒါကြောင့် ခင်ဗျားကို မေးနေတာပေါ့၊ မျက်စိမပါဘူးလားလို့၊ ကြောင်တောင်တောင်နဲ့’

‘လာပြန်ပြီ၊ မျက်စိမပါလို့ပဲ ကြည့်နေတာကို’

‘ရီနေတာလား၊ အဲဒါ ခင်ဗျားကြောင့်’

‘ဗျာ... ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ၊ နေ့ခင်းကြောင်တောင် လမ်းလယ်ခေါင်ကြီးမှာ ကျွန်တော် ကားပေါ်က ခုမှဆင်းလာတာ၊ ခင်ဗျားအမြင်ပဲ၊ ခင်... ခင်ဗျားနော်၊ အော်လိုက်မှာ ဘာမှတ်လဲ’

လူငယ်စကားကြောင့် သူမ နှစ်ဆတိုး စိတ်လေသွားသည်။ နှစ်လုံးတည်းနဲ့ ဘောင်းဘီကြပ်ဆိုကာမျိုးလို ဖြစ်နေတာဖြစ်မည်။ အချိန်မှီမှ မရှင်းပြလျှင် ထင်မြင်လွှဲမှား ချွတ်ချော်မှုက စိုးရိမ်သောက ပွေဖွယ်မှာရှိနေလိမ့်ဦးမည်။

‘ဒီမှာ ခင်ဗျားကားနဲ့ လမ်းပေါ်မှာ သူဟာနဲ့သူနေနေတဲ့အချဉ်ထုပ်ကို စည်းမဲ့ကမ်းမဲ့ တက်နင်းလိုက်လို့ ကျွန်မကို စင်သွားတာ၊ မြင်တဲ့အတိုင်း ဖြစ်သွားပြီ၊ သူကပဲ အသားလွတ် ပြန်ပြောနေသေးတယ်’

ထိုတော့မှ သဘောပေါက်သလိုဖြစ်သွားပြီး...

‘ဪ... ဟော... ဟော... ဒီလိုလား’

‘ဒီလိုပဲ’

‘သိဘူးလေဗျာ၊ လူကတော့ မျက်စိစစ်စစ်ကြီးပါတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ကားဘီးကတော့ မျက်စိပါရင်တောင် သူက တခြားကြီးကြီးမားမား အန္တရာယ်လောက်ပဲ ကြည့်မှာဆိုတော့ ဘာမဟုတ် အချဉ်ထုပ်ပေစုတ်စုတ်ကို ဘယ်အာရုံထားနိုင်ပါ့မလဲ၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား’

‘ရှင် ဘာမှကြောင်တောင်တောင်လာလုပ်မနေနဲ့’

‘မလုပ်ရသေးပါဘူးဗျာ’

‘မလုပ်ရသေးရင်လည်း လုပ်လို့မရဘူး၊ ကားဘီးက မျက်စိမပါတော့ အဲဒီကားကိုမောင်းတဲ့ မျက်စိကြီးနဲ့ ရှင်က ကြည့်မောင်းရမှာပေါ့၊ နားမလည်ဘူးလား၊ ကြောင်တောင်တောင်နဲ့’

‘ဒုက္ခပဲ၊ ကားမောင်းတာပဲ မြေကြီးကို အသေးစိတ်ကြည့်ပြီး မောင်းနေလို့မှမရတာ၊ အဲဒီလိုမြေကြီးပေါ်မှာ အချဉ်ထုပ်မပြောနဲ့၊ နိန်လက်စွပ်ချထားတောင် ဘယ်သူမှ မြင်မှာမဟုတ်ဘူး၊ တကယ်တမ်း အပြစ်ရှိသူက စည်းမရှိကမ်းမရှိ အချဉ်ထုပ်ပစ်ချခဲ့တဲ့ သူပဲ’

အချဉ်ထုပ်ပစ်ချခဲ့တဲ့လူဆို၍ မေနှင်း မလုံမလဲဖြစ်သွားရင်း...

‘ခင်ဗျား ဘယ်သူ့ကိုပြောတာလဲ’

‘အာ... အဲဒီကိုလည်း မပြောမိပေါင်ဗျာ၊ အချဉ်ထုပ်ချပစ်ခဲ့တဲ့လူကို ရည်ရွယ်တာပါ’

‘ဒါဆို ဒီကိစ္စ ရှင်နဲ့မဆိုင်ဘူးပေါ့၊ ရှင် တာဝန်မယူဘူးပေါ့၊ ဟုတ်လား’

‘ဗျာ... ဗျာ...’

‘ရှင်... မဆိုင်တာတွေ မတွေ့နဲ့နော်’

‘မတွေ့... မတွေ့...’

‘ဒီအချဉ်ရည်ပေသွားတဲ့ ကိစ္စကို ပြောတာ’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်ကလည်း ဘယ်လိုလုပ်ပေးရမလဲလို့ မေးမလို့ပါပဲ၊ ကဲ... ပြော ပြော၊ ကျွန်တော့်ဘောင်းဘီယူဝတ်သွားမလား’

‘ရှင်... ဘာစကားပြောတာလဲ’

သူများတွေလိုပဲ ကလေးမလေး ဒေါသထွက်ပုံလေးက မိုးချမ်းမြေ့အတွက် သာယာနာပျော်ဖွယ်လေးဖြစ်လို့...။

“မိုးချမ်းမြေ့ ရယ်ချင်သလိုလိုဖြစ်သွားပြီးမှ မရယ်ဘဲ ပြုံးလိုက်မိသည်။ ဘယ်လိုကောင်မလေးပါလိမ့်။ ချစ်တော့ချစ်စရာလေး။ သူ့မိဘတွေတော့ အတော်ကို ချစ်ရှာကြမှာပဲ။

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော့်ကားထဲ ဘောင်းဘီအုပ်ပါတယ်လို့ ခင်ဗျား ခါးဆိုင်က သုံးဆယ်တစ်ပဲ မဟုတ်လား၊ တော်မှာပါ၊ အရှည်ကတော့ နည်းနည်းခေါက်ဝတ်ပေါ့’

“ခင်ဗျား... ပြောလေ ပြလေပါလား၊ နှစ်ဆယ့်လေးကို တစ်စိတ်မှ မပိုဘူး၊ ဘာ သုံးဆယ့်တစ်လဲ’

“ဪ... ဟုတ်လား၊ အင်း’

“ဘာဟုတ်တာလဲ၊ ရှင် ကြောင်တောင်တောင် လုပ်ပြန်ပြီလား’

“ဪ... ဗျာ’

မိုးချမ်းမြေ့ သူ့ရည်းစားသာ ဒီလိုကောင်မလေးသာဆို ပါးကို လိမ်ဆွဲပစ်မိမှာ သေချာသည်။ ခုတော့ ကိုယ်က ရည်ရွယ်ချက်ရယ် သိပ်မရှိဘဲ ပြောလိုက်မိသည့်စကား။ ခုမှ သေချာကြည့်မိသည်။ ဟုတ်လား။ သူ့ခါးဆိုင်က သုံးဆယ့်တစ်ဘယ်ရှိမှာလဲ။ နှစ်ဆယ့်လေးအင်း... ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။

“ဒါဆိုလည်း ကျွန်တော် ဘာလုပ်ပေးရမလဲသာ ပြောပါ၊ ကျွန်တော့်မှာ သွားစရာကိစ္စရှိသေးတယ်’

“ရှင်တင်လား သွားစရာရှိတာ၊ ကျွန်မလည်း သွားစရာရှိတာပဲ၊ အလုပ်လျှောက်ရအောင် သွားမလို့၊ အင်တာဗျူးဖြေရမှာ၊ ဒီလိုပုံစံနဲ့ ဘယ်လိုလုပ်အဆင်ပြေပါ့မလဲ’

“ဟုတ်ပါပြီ၊ ကျွန်တော် ဘာလုပ်ပေးရမလဲဆိုတာသာ အမြန်ဆုံးမိန့်ကြားပါ’

‘ရှင်က ဘာလုပ်လို့ရမှာလဲ’

‘ဒါဆို ကျွန်တော် သွားလို့ရပြီလား’

‘အဲလိုတော့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ရှင့်ကားထဲမှာ တစ်သျှူးမပါဘူးလား’

‘ပါတာပေါ့၊ ကျွန်တော်က သုတ်ပေးရမှာလား’

‘သုတ်စရာလား၊ ကျွန်မဘာသာ သုတ်မှာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ဒီအတိုင်းသုတ်နေလို့တော့ ဘယ်ရပါ့မလဲ’

‘ဘယ်အတိုင်း သုတ်ရမှာလဲ’

‘ရှင့်ကားထဲမှာတော့ ဝင်သုတ်ရမှာပေါ့’

‘ဟုတ်သားပဲ၊ ကားအတွင်းသို့ ကြွမြန်းပါ’

မျက်စောင်းတစ်ခုကို လှအောင်ချိတ်ရင်း ကားတံခါးကို ဖွင့်သည်။ ဖွင့်လို့မရ။

‘ဟိတ်... သော့ဖွင့်ပေးလေ’

‘ဟုတ်... ဟုတ်’

ကားထဲသို့ အမြန်ဝင်ရင်း တစ်သျှူးစက္ကူဘူးနှင့် အလုပ်ရုပ်နေရာသော ကောင်မလေး၊ ထိုကောင်မလေးကို ကြည့်ကောင်းကောင်းနှင့် ကြည့်နေမိသည်။

‘ဘာလို့ကြည့်နေတာလဲ’

‘ဪ... ဟုတ်ကဲ့’

မျက်နှာကို ရှေ့ဘက်တည့်တည့် ထားပေးလိုက်တော့ သူမနဲ့ လွဲသွားသည်။ ကားထဲမှ ကက်ဆက်ကို ဟိုခလုတ် ဒီခလုတ် ကစားပြီး သိပ်မကြာမှာ သီချင်းသံထွက်ပေါ်လာသည်။

ကောင်မလေးကတော့ ခွင့်မတောင်း၊ ရေသန့်ဘူးကို ယူပြီး တစ်သျှူးကို စွတ်လိုက် သုတ်လိုက် လုပ်နေသည်။

‘ဟင်း... ကြောင်တောင်တောင်လူနဲ့မှ လာတွေ့ရတယ်လို့’
လာပြန်ပြီ။ ဒီကြောင်တောင်တောင်။ ထိုစကားကို မိရိုးဖလာ
ယဉ်ကျေးမှုလို ပါးစပ်ကမချ။ တိုးတိုးတစ်မျိုး ကျယ်ကျယ်တစ်မျိုး။
အမျိုးမျိုးပြောနေသည်။ သူပြောမှ ကိုယ်တောင် ကြောင်တောင်တောင်
ဖြစ်ချင်သလိုလို...။

အချိန်အနည်းငယ်အလွန်...

‘ရပြီ’

သူမပြောတဲ့အတိုင်းပင် လုံ့လချည်အော်ရယ်ဂျင်နယ် အရောင်
ကလည်း အဖြူပေါ်မှာ ပန်းရောင်အပွင့်မို့ အချဉ်ကွက်လေးလောက်
ကတော့ သိပ်မသိသာတော့။

‘ခင်ဗျား ခုနပြောတာ အလုပ်သွားဗျူးမလို့ဆို’

‘ဟုတ်တယ်’

‘ကျွန်တော် လိုက်ပို့ပေးမယ်လေ’

‘မလိုဘူး’

‘ဒါဖြင့် မသွားတော့ဘူးလား’

‘သွားမှာပေါ့’

‘အဲဒါကြောင့်’

‘ကိုယ့်ဟာနဲ့ကိုယ် လွတ်လွတ်လပ်လပ် အေးရာအေးကြောင်း
သွားချင်လို့၊ အိမ်ကကားတောင် ယူမလာဘူး၊ နောက်ပြီး အလုပ်
လျှောက်ရအောင်သွားမှာ၊ ကိုယ့်ကုမ္ပဏီ ကိုယ်သွားမှာမဟုတ်ဘူး၊
ဟိတ်ကြီးဟန်ကြီးမလိုချင်လို့ ရှင်းလား’

သူမပြောတဲ့ စကားက ဟုတ်သလိုလိုနှင့် ဟုတ်သည်။ ကျေး
ဖူးရှင်မလေးက စွာတေးလေးပါလားလို့လည်း ကွေးမိပါသေးသည်။
ချစ်စရာကောင်းသော စွာတေးမလေးဖြစ်သည်။

‘ကျွန်တော့်နာမည် မိုးချမ်းမြေ့ပါ၊ ခုနစ်မိုင်မှာတော့ မနေဘူး
နော်’

‘အသက်ကရော’

‘နှစ်ဆယ့်လေးကျော်ကျော်၊ ဘာလုပ်မလို့လဲ’

‘ဖုန်းဆက်လိုက်လေ’

‘ဖုန်းဆက်ရမယ်၊ ဘယ်ကိုဆက်ရမှာလဲ’

‘နာရေးကူညီမှုကို၊ ရှင့်ရဲ့နာမည်ရော အသက်ရေ၊ လိပ်စာ
ရော မှတ်ပုံတင်နံပါတ်ပါ ပြောလိုက်’

‘ဟာဗျာ’

‘ဝုန်း’

ရက်စက်ပါတိ အချဉ်ထုပ်မလေးရယ်။ အသံသိပ်မမြည်တဲ့
တံခါးကိုတောင် ဝုန်းခနဲ ဘယ်လိုလုပ် အင်အားသုံးပြီး ပိတ်သွားပါ
လိမ့်။ သူအော်ဖြစ်အောင် လှမ်းအော်လိုက်သည်။

‘ခင်ဗျားနာမည်ကိုလည်း ပြောပြပါလား’

မျက်စောင်းထိုးခြင်းကို အထူးဝါသနာပါ ကျွမ်းကျင်ပုံရပါ
သည်။

‘ကြောင်တောင်တောင်’

‘လာပြန်ပြီလား၊ ဒီကြောင်တောင်တောင်က...’

အခန်း(၃)

‘မင်းပြောတဲ့ အချဉ်ထုပ်မလေးက မျိုးမြတ်ချယ်လောက်လှလား’

အချဉ်ထုပ်တစ်ထုပ်၏ အနေအထိုင်မတတ်မှု (သို့မဟုတ်) တတ်မှုကြောင့် ဆုံခဲ့ရသော ကြောင်တောင်တောင်ဆိုသည့် ဝေါဟာရကို မိနစ်အနည်းငယ်အတွင်းမှာ အတော်များများ သုံးစွဲသွားသည့် ကောင်မလေးကို ညွှန်းဆိုခြင်းဖြစ်သည်။ ဝတ္ထုတွေထဲက အတိုင်းပေါ့။

‘တစ်မျိုးချင်းစီပေါ့၊ အနီးစပ်ဆုံး ခံစားရတာပြောရရင် မြတ်အလှက ဘယ်လိုပြောမလဲ၊ ပြေးနေတယ်၊ လှုပ်ရှားနေတဲ့အလှ၊ အက်တစ်ဖြစ်တယ်၊ အချဉ်ထုပ်လေးက ငြိမ်သက်စီးဆင်းနေတဲ့အလှ အမျိုးအစားဆိုပါတော့၊ သူမ မျက်ခုံးမျက်လုံး နှာတံ နှုတ်ခမ်းအားလုံးရဲ့ အလှတရားကို တစ်ခုချင်း ဖြည်းဖြည်းဖြူဖြူမှ ကာရံထိနိုင်တာမျိုး’

‘လုပ်ပြန်ပြီဟေ့၊ ဒါဖြင့် နောက်တစ်ယောက်ဘယ်သူ’

‘ကေသွယ်စိုးတဲ့’

‘အေး... အဲဒီကေသွယ်စိုးကရော’

‘ကေသွယ်စိုးကျတော့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း နွေးနွေးထွေးထွေးလေးကွ၊ ထူးခြားချက်က အတွေးတစ်မျိုးနဲ့ ပြုံးရောင်သန်းနေတတ်တဲ့ သူ့နှုတ်ခမ်း ပေါ့ပေါ့ပါးပါးနဲ့ ရင်းရင်းနှီးနှီးရှိတယ်’

‘အေးကွာ၊ မင်းကလည်း မင်းပဲ၊ တစ်မျိုးစီ အာရုံကျနိုင်အောင် တစ်ခါတည်း အလွတ်ကျက်တဲ့နေရာမှာတော့ စံပဲ’

‘တကယ် ဆွဲဆောင်အားကောင်းကောင်းနဲ့ လှကြတာကွ’

ပြောရင်း အတွေးက ကေသွယ်စိုးဆိုသော မိန်းမလှလေးဆီ ပြန်ရောက်သွားပြန်သည်။ မိုးချမ်းမြေ့ ကေသွယ်စိုးနဲ့ ဆုံဖြစ်ကြတာက မနေ့က ခံစားမှုကို လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်ပင်။ အချဉ်ထုပ်မလေးနဲ့က တစ်နေ့က သူလည်း လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် အမှတ်ရနေဆဲပါပဲ။

‘ကေသွယ်စိုးတဲ့၊ ဟေး... ကောင်မလေးရယ်’

နားလည်ရခက်တဲ့ ပုစ္ဆာ

ငါဟာ မင်းလက်ထဲက အရှုပ်ပါ

အလွမ်းတွေ မလုပ်လာနဲ့

စုပ်တာတွေ မလိုလားဘူး

ကိုယ်ပွားမထားတဲ့ အချစ်နဲ့

မင်းလက်ခုပ်ထဲက ယန်းကလေးသာ

ငါဖြစ်လိုက်ချင်တယ် ကဗျာမလေးရယ်...။

အခန်း(၄)

မိုးချမ်းမြေ့ နှင့် ကေသွယ်စိုး

မိုးရွာလိုက်တဲ့အချိန်က အများဆုံးရှိမှ တစ်နာရီပေါ့။ ဒါပေမဲ့ သည်းသည်းမည်းမည်း ရွာတော့ အရပ်စကားနဲ့ ပြောရရင် ရေပါတယ် ဆိုတာမျိုး။ ထုံးစံအတိုင်း ပလာစာရှေ့လမ်းမပေါ် ရေဝပ်သွားတာ နူးဆစ်အထိ မရောက်ရုံတမယ်။

‘ဟာ... မျှော့... မျှော့’

ဟိန်းထွက်လာသော အာမေဇိုတ်သံကြောင့် ထကဆုန်ပေါက် လိုက်၍ သူမဘေးမှ လူငယ်နှစ်ယောက်သုံးယောက် ရေညစ်ညစ်စင် ကုန်သလို သူမမှာလည်း တစ်ကိုယ်လုံးနီးပါး ပေရေကုန်ရသည်။

‘ဟာ... ဟိတ်’

‘အမေ့ အလို’

ဝေါဟာရ အသီးသီးကို ကယောင်ကတမ်း မြည်တွန်လိုက် သော ကာလသား လူငယ်ငယ်များက နည်းနည်းကျိင်းရှာချင်၍ ရေစင် အောင် ကျူးလွန်သူကို အပူတပြင်းရှာဖွေရာ ချောမောလှပသော ရာဇဝတ်သူလေးဖြစ်နေသဖြင့် ဒေါသတရားကို မေတ္တာရိပ်အဖြစ် အသွင်ပြောင်းကာ မဟာကရုဏာရှင်များ ဖြစ်သွားရသည်။

ကိုယ့်လမ်းကိုပဲ ကိုယ်ဆက်လျှောက်သွားကြသည်။

သူမဆိုသော ကေသွယ်စိုးကတော့ ကိုယ့်လမ်းကို ကိုယ်ဆက် မလျှောက်။ မျှော့မရှိဘဲ မျှော့လိုအော်လိုက်သူဆီ ခပ်ရဲရဲ လှည့်ကြည့် လိုက်သည်။ နည်းနည်းပါးပါးတော့ ဟောက်စားလုပ်လို့ရသည်လေ။

အော်လိုက်သူက မိုးချမ်းမြေ့ပါ။

‘မင်း ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ၊ ကဲ... ဘယ်မှာလဲ မျှော့၊ ဘေးကလူတွေကို အားနာစရာ၊ ကံကောင်းလို့ ပြဿနာရှာမသွားတယ်’ သူမ နှုတ်ခမ်းလေးက ပြုံးစေ့စေ့လေးပါ။ မျက်လုံးလေးတွေ ကလည်း ရီ(ရယ်)နေသလိုလို။ ထူးခြားတဲ့ အလှတရားဖြစ်မည်။

‘ဆောရီးဗျာ၊ ခင်ဗျားခြေထောက်မှာ ကပ်နေတဲ့ အမှိုက်မည်း မည်းက အမှတ်တမဲ့ကြည့်တော့ မျှော့လိုလို ဘာလိုလိုနဲ့ဆိုတော့ ကျွန်တော် အစိုးရိမ်လွန် အော်လိုက်မိတာ။ နောက်ပြီး ကျွန်တော်က မျှော့ဆို အသည်းယားလွန်းလို့ပါ’

ခပ်တည်တည်နှင့် ဖောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ တကယ်တော့ တမင်နောက်လိုက်မိတာပါ။

‘မင်း မျှော့မြင်လို့ အသည်းယားတတ်တာက ကိစ္စမရှိဘူး၊ ဒီမှာ တို့တစ်ကိုယ်လုံး ရွံ့စဉ်နေတာ မြင်လို့မကောင်းတော့တာက ကိစ္စရှိနေပြီ၊ ဘာပဲပြောပြော မင်းရဲ့မဆင်ခြင်တဲ့ အသံကြောင့်ဖြစ်ရ တာ၊ မင်းဘယ်လိုပြန်ပေးဆပ်မှာလဲ၊ အဲဒါစဉ်းစား’

သူမ လေသံအေးအေးက တစ်ဖက်သားကို စည်းရုံးနိုင်မှု
စွမ်းအင် အပြည့်ပါသည်။

‘လွယ်ပါတယ်’

‘ဘယ်လိုလွယ်တာလဲ’

‘ခု ခင်ဗျား ဘယ်သွားမှာလဲ’

‘ဆူးလေ’

‘အိုကေ... ကျွန်တော့်မှာ ကားပါတယ်၊ အဲဒါကြောင့် ဒီနေ့
တစ်နေ့လုံး ခင်ဗျားသွားချင်တဲ့နေရာတွေကို အားလုံးလိုက်ပို့မယ်၊
ဒီလောက်ဆိုရင် ကျေနပ်နိုင်မလား’

‘ကောင်းတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ မင်းကိစ္စတွေရော’

‘မဆင်ခြင်မိတဲ့ ကျွန်တော့်အပြစ်က ပိုအရေးကြီးပါတယ်’

‘လူမှုရေးတော့ နားလည်သားပဲ၊ ကောင်းပြီလေ၊ ကဲ...
ဘယ်မှာလဲ မင်းကားက’

‘လိုက်နဲ့’

ကားမောင်းရင်း FM ခလုတ်ဖွင့်လိုက်တော့ ထင်တဲ့အတိုင်း
ကြော်ငြာအစီအစဉ်နဲ့ တည့်တည့်တိုး၍ ထုံးစံအတိုင်း ပြန်ပိတ်လိုက်
သည်။

‘ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် မိတ်ဆွေတွေဖြစ်သွားကြပြီလား’

‘မင်းရဲ့ လူမှုရေးသိတတ်တဲ့ စိတ်ကလေးကြောင့်တော့’

‘ဒါဆို ဝမ်းသာရမယ်ပေါ့’

‘လူတစ်ယောက်နဲ့ ရင်းနှီးခဲ့ရတာ ဝမ်းသာစရာကောင်းလို့
လား’

‘ခင်ဗျားဖြစ်နေတဲ့အတွက် ဝမ်းနည်းစရာ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ပါ
ဘူး၊ အတိုင်းအတာမရှိ ဝမ်းသာစရာပါပဲ၊ ဒါနဲ့ နာမည်က’

‘ကေသွယ်စိုး’

‘ကျွန်တော့်မှာမည် မိုးချမ်းမြေ့’

‘မိုးချမ်းမြေ့’

‘ဟုတ်’

‘အသက်ကရော’

‘နှစ်ဆယ့်လေး’

‘အာ... တို့နဲ့ရွယ်တူပဲ ရှိတာ၊ ခင်ဗျား ကျွန်တော်တွေ
မသုံးပါနဲ့၊ သေမင်းကြားသွားမှ ကြာရင်ပြင်ရခက်လိမ့်မယ်’

‘မရိုင်းဘူးထင်ရင်တော့ ကေသွယ်လို့ ခေါ်မယ်လေ’

‘အဆင်ပြေတာပေါ့’

ပန်းဆိုးတန်းကျော်တော့...

‘ရှေ့မှာ ခဏလောက်ရပ်မယ်’

ကားပါကင် အဆင်ပြေတဲ့နေရာမှာ ကားရပ်လိုက်သည်။
သူမက ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်ရင်း...

‘နာရီဝက်လောက်တော့ ကြာမှာ၊ သွားစရာရှိရင် စောင့်မနေ
ပါနဲ့တော့၊ အားလုံးကျေစေအေးစေလို့ သဘောထားလိုက်ပြီ’

‘နှင်လိုက်တာလား’

‘မဟုတ်ပါဘူး၊ တကယ်အားနာလို့’

‘တို့က စောင့်နေပေးမယ်ဆိုရင်ရော’

‘ပြဿနာအတွက်လား’

‘မဟုတ်ဘူး၊ မိတ်ဆွေဖြစ်သွားကြတဲ့အတွက်’

‘ကောင်းပြီလေ၊ နာရီဝက်အများဆုံးပဲ’

‘တစ်နာရီလည်း ရတယ်’

ခြောက်ထပ်အမြင့်ရှိသော တိုက်အကွင်းသို့ ဝင်သွားသည်။

နာရီဝက်တောင် မကြာပါ။ သူမ ပြန်ဆင်းလာသည်။ အဝတ်အစားများက ခုနအဝတ်အစားများမဟုတ်တော့သောကြောင့်...

‘ဒီဇိုင်းတွေ ပြောင်းသွားပါလား’

‘အဒေါ်အိမ်လေ’

‘အဒေါ်က ဒီလိုဖက်ရှင်တွေ ဝတ်တာပဲလား’

‘ဖြည့်တွေးတတ်စမ်းပါ။ ညီမဝမ်းကွဲအင်္ကျီ’

‘ဪ... ဪ’

‘ဖုန်းခဏလောက် ဆက်လို့ရမလား’

‘သိပ်ရတာပေါ့၊ ဆက်နိုင်တာထက်ပိုဆက်၊ ဘော်ဒါတွေပဲ

ဟာ’

သူမဖုန်းခလုတ်လေးများပေါ်၌ နံပါတ်တစ်ခုကို နှိပ်လိုက်ပြီး ပြန်ချထားလိုက်တာ တွေ့ရသည်။

‘ခေါ်လို့မရဘူးလား’

‘ဖုန်းပိတ်ထားသဖြင့်တဲ့’

‘ခုဘယ်ကိုမောင်းပေးရဦးမလဲ’

‘လှည်းတန်းကိုမောင်း၊ အိမ်ပြန်တော့မယ်’

‘တစ်ခုခု လိုက်ကျွေးပါရစေဦး’

‘မရတော့ဘူး၊ အဒေါ်က ခုလောက်ဆို အိမ်ကိုဖုန်းဆက်ပြီး

လောက်ပြီ၊ လမ်းမှာကြာနေရင် အိမ်က ဟိုမေးဒီမေး မေးတော့မှာမို့ပါ၊ စိတ်မရှိပါနဲ့’

‘စေ့စပ်လှချည်လား’

ကြည့်မြင်တိုင်ဘက်မှ ကားကိုပတ်မောင်းပြီး လှည်းတန်းဘက်သို့ ကွေ့လိုက်သည်။

‘ရပြီ၊ ရှေ့နားလေးမှာပဲ ရပ်လိုက်ပါ၊ တို့အိမ်က ခြံအမှတ်

(...) မှတ်ထားပေါ့၊ ယောက်ျားလေးနဲ့ညှိသည်ခေါ်လို့မရလို့ အလည်မဖိတ်တာ စိတ်မရှိပါနဲ့နော်’

‘ကျွန်တော်...’

မိုးချမ်းမြေ့ တစ်ခုခုလှမ်းပြောလိုက်မယ်ဟု ကြံရွယ်မိလိုက်သေးသော်လည်း ဘာပြောလိုက်ချင်နေမှန်းမသိချာခင် သူမက ဖုန်းဆက်လိုက်မယ်ဟူသော သင်္ကေတပြသွားသည်။

ရင်ထဲမှာတော့ လွမ်းသလိုလိုစိတ်ဖြင့် ကျန်နေရစ်ခဲ့ရင်း နားမလည်လိုက်တာ တစ်ခုက သူ့ဖုန်းနံပါတ်ကို သူမအားမပေးခဲ့လိုက်မိသလို သူမဖုန်းနံပါတ်ကိုလည်း သူ မမေးမိလိုက်ခြင်းပါ။

သူမ ဘာကြောင့်ဖုန်းဆက်လိုက်မယ်ဟု ပြောသွားတာလဲ။

အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်လို့မရ။

အိမ်နံပါတ်သိလိုက်ရတဲ့အတွက်တော့ သူမနှင့်ပြန်ဆုံဖို့ သေချာစွာ မျှော်လင့်နိုင်သော်လည်း သူမ ခြေရာဖျောက်လိမ်ညာသွားခဲ့တယ်ဆိုရင်ရော...

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပါ

တို့ ပြန်ဆုံကြမယ် မကေသွယ်ရယ်...

တို့အလိုလို ယုံကြည်တယ်

စိတ်ထဲမှ တိုးတိုးလေးပြောလိုက်မိပါသည်။

အခန်း(၅)

ကားတစ်စီးလုံးကို စိတ်ပျက်လက်ပျက် ခါးထောက်ကြည့်နေသော သူ့အနီး မိုးချမ်းမြေ့ကားကို ထိုးရပ်လိုက်သည်။ ဝတ္ထုတွေထဲကလို ဆိုရင်တော့ သူမ ကားဘီးပေါက်တာဖြစ်နိုင်ပါသည်။ ဒါဆို သူလည်း ဝတ္ထုတွေထဲအတိုင်း ဆင်းအကူအညီပေးလိုက်ရုံပေါ့။ ကာယကံရှင်ဖြစ်သော (သူ့ကိုကြောင်တောင်တောင်ဟု လေးငါးခါပြောသွားသော) အချဉ်ထုပ်မလေးသည် သူနှင့်တစ်ခါဆုံဘူး၍ ကူညီရမည်ဟု သော ဝတ္တရားတစ်ခုကို ယူ၍ အနားသို့ သွားလိုက်သည်။

အချဉ်ထုပ်ကောင်မလေးက လှည့်ကြည့်ပြီး ဪဟုသော အသံကို ပြုလိုက်ပြီး ရှင်ပါလားဟု ဆိုရမည့်အကြည့်ဖြင့် မှတ်မိသလို ကြည့်သည်။

‘ကားဘီးဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘ကားဘီးက များများစားစားဖြစ်တတ်တာဆိုလို့ ဘီးပေါက်တာပဲ ရှိတာပေါ့’

‘ဪ... ခက်ပါလား မချဉ်ထုပ်ရယ်၊ ကျုပ်လည်း တွေးတာတော့ ဒါပေမဲ့ သေချာအောင် မေးရသေးတာပေါ့’

‘ဘာရှင့်၊ ဘယ်လိုခေါ်လိုက်တာ’

မိုးချမ်းမြေ့က ပြုံးရယ်လိုက်ရင်း...

‘တို့ အကူအညီပေးလို့ရမလား မချဉ်ထုပ်’

‘ဟိတ်... ဟိတ်... လူကို နာမည်မဖျက်နဲ့၊ ကျွန်မ နာမည်မနေင်းသော်ဦး’

‘ဪ... ဦးအေအိုး သမီးပဲ’

‘ရမ်းရွှီးမနေနဲ့၊ ဘာမှမဟုတ်ဘူး၊ ဒီမှာဘီးပေါက်လို့ အာရုံနောက်နေတာနော်’

‘ဒါများ ဂျိုင်နဲ့ထောက်ပြီး လဲလိုက်ပေါ့၊ နောက်မှာစပယ်ယာဘီးပါတာပဲဟာ’

‘လည်တယ်နော်၊ ပြောတတ်လိုက်တာ၊ ဂျိုင်ပါမလာလို့ပေါ့’

‘ကူညီပါရစေ၊ ကူညီပါရစေခင်ဗျာ’ သီချင်းကို ဆိုပြီး မိုးချမ်းမြေ့က သူ့ကားထဲမှ ချိုင့်ကို ထုတ်ပေးလိုက်သည်။

‘ပို့လက်စနဲ့ အရောက်ပို့ပေးပါမယ်’

လေးဆယ့်ငါးမိနစ်သာသာ အချိန်လွန်တော့ ကားဘီးတစ်ဘီး လဲလှယ်တပ်ဆင်မှုက အောင်မြင်စွာ အထမြောက်ခဲ့ရသည်။

‘ကဲ... အားလုံးစုံပြည်ပါပြီ၊ အင်ဂျင်မပျက်ဘူးဆိုရင်ပေါ့’

‘အင်ဂျင်ကတော့ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်’

‘မတင်ပါနဲ့၊ ကျွန်တော့်ကြောင့် မအချဉ်ထုပ်’

‘ဟိတ်’

‘မနေနင်းသော်ဦး အလုပ်အင်တာဗျူး ပျက်သွားတာ ကျွန်တော်က ကျေနပ်တဲ့အထိ တောင်းပန်ချင်နေတာ’

‘မပျက်ပါဘူး၊ အဲဒီတုန်းက ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နဲ့ ရှက်တာလည်း ပါတာပေါ့၊ ပြောမိပြောရာ ပြောလိုက်တာပါ၊ တကယ်တော့ဗျူးပြီး ပြန်လာတာ’

‘မေနှင်းက မညာတတ်ဘူးနော်၊ ပွင့်လင်းတယ်’

‘ရိတာလား’

‘မရိပါဘူး၊ မညာတတ်လို့ ခုလိုပြောတာပေါ့၊ ဒီကိစ္စ မေနှင်း ညာထားလို့လည်း ကျွန်တော်က သိမှာမှ မဟုတ်တာ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော့်စိတ်ကို တအံ့နွေးနွေးဖြစ်အောင် ထားနိုင်တာပေါ့’

‘ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မ အချိန်ကြာကြာလိမ်မထားတတ်ဘူး၊ အလိမ်ခံရရင်လည်း သည်းမခံတတ်ဘူး’

‘ကောင်းပါတယ်၊ ဒါနဲ့အလုပ်က အဆင်ပြေလား’

‘ပြေတယ်၊ ဗျူးပြီးနောက်တစ်နေ့ပဲ အလုပ်ခန့်ကြောင်း ဖုန်း ဆက်တယ်လေ’

‘ဒါဆို အလုပ်နဲ့အကိုင်နဲ့ ဖြစ်သွားပြီပေါ့’

‘ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခုတော့ ခွင့်ယူထားတယ်၊ နောက်တစ် ရက်နှစ်ရက်နေမှ စဆင်းတော့မှာ’

‘အလုပ်က လုပ်တောင်မလုပ်ရသေးဘူး၊ ခွင့်ယူတာက အရင် လား၊ အလားအလာကောင်းတယ်’

‘ဟဲ... ဟဲ... ဒီလိုပေါ့၊ ငတ်လို့လုပ်တာမှ မဟုတ်ဘဲ’

‘ဪ... တတ်လို့လုပ်တာပေါ့’

‘တတ်လို့လည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ အတွေ့အကြုံရှာမှီးတဲ့သဘော’

‘ကဲ... ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် သူငယ်ချင်းတွေဖြစ်သွား ကြပြီဆိုတော့’

‘ဟယ်တော့... သူငယ်ချင်းတွေတောင် ဖြစ်သွားပြီလို့ ရှင် ထင်လိုက်ပြီလား’

‘ထင်တာမဟုတ်ဘူး၊ ခံစားလိုက်ရတာပါ၊ ခင်ဗျားက ညာတာ မကြိုက်သလို ညာလည်းမညာတတ်ဘူးနော်၊ မေ့နေဦးမယ်’

‘ဟုတ်ပါပြီ၊ ဟုတ်ပါပြီ၊ ထားပါတော့’

‘ဒါဆို ကျွန်တော်တို့ ပြန်ဆုံအောင်’

‘တို့ ဖုန်းဆက်လိုက်မယ်လေ’

‘ဟာ... တို့ ဖုန်းနံပါတ်ကို သိနေတယ်ပေါ့’

‘အလိုလိုသိရအောင် တို့ စိတ်စွမ်းအားရှင်မှ မဟုတ်တာ’

‘ခက်ပါလား အချဉ်ထုပ်ရယ်’

‘လာပြန်ပြီ’

‘ဟုတ်... ဟုတ်... ဒေါ်မေနှင်းသော်ဦးရယ်’

အရမ်းလှသည်ဟု ရဲရဲဝံ့ဝံ့မှတ်ချက်ချ၍ ရနိုင်အောင် သူမ နှုတ်ခမ်းရွှဲပြတာကလည်း တစ်မျိုးတစ်ပါး အရည်အချင်းတစ်ခုဖြစ် မည်ထင်သည်။ ချစ်စရာကောင်းလွန်းနေပါသည်။

‘ဒါဆို’

‘ပေးလေ ဖုန်းနံပါတ်’

ခိုင်ယာရီအဖွဲ့
ရင်ရဲသွေးကို
မှင်နဲ့ရေးသလို
ချစ်တေးလင်္ကာ
သီကာကုံးဖွဲ့
မင်းပြုံးတဲ့အခါ
ပန်းကမ္ဘာရဲ့ ပန်းကဗျာ...။

အခန်း(၆)

အက္ခရာအဝေး သိပ်မများသော အချိန်ကာလ ရက်အပိုင်းခြား နှစ်ခု၌ ဆုံစည်းခင်မင်ခွင့်ရခဲ့သော (သူ များများစားစား သိပ်မသိသေး သည့်) မိန်းကလေးနှစ်ယောက်အကြောင်း အပြန်ပြန်အလှန်လှန် မိုးချမ်းမြေ့ စဉ်းစားနေမိသည်။

တစ်ယောက်က ချစ်စရာကောင်းသလို နောက်တစ်ယောက်က လည်း မြတ်နိုးစရာကောင်းသည်။ စွဲလမ်းစရာကောင်းသည်။ နှစ် ယောက်စလုံးကိုပဲ အမှတ်ရနေမိ၏။

အသိစိတ်မှာရော မသိစိတ်မှာပါ အရှိပမာဏ သိပ်မပြင်းဟု ဆိုနိုင်သော်လည်း တစ်မိမိမှ အစွမ်းထက်သည့် အင်အားတစ်မျိုးစီ ပါဝင်နေခဲ့သောကြောင့် သာမန်အပေါ်ယံဘာသာ ထိရမှုမျိုးတော့ မဖြစ်နိုင်။

အချစ်ဆိုသည့် အရာမျိုးကို မကြာခဏ ထိတွေ့မိဖူးသလို ကြုံဆုံခဲ့ရသော ပုံသဏ္ဌာန်အမျိုးမျိုးရယ်တို့ကြောင့် အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ချက် တွေကလည်း တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး အမျိုးမျိုးရှိနေခဲ့တာပါပဲ။

အချစ်တွေကိုကြုံတွေ့ရင်း ကြုံတွေ့ရင်း ကြုံတွေ့ရင်း...

လှိုက်မော့စွာဖြင့် ရင်ခုန်ရင်း ရင်ခုန်ရင်း...

သတ်မှတ်ချက် တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး ချမှတ်နေရင်း... နေရင်း
ဖြင့် အချစ်ဆိုသည်မှာ '.....' ဘာလဲ တိတိကျကျ မှန်းဆရင်
တောင် မလွယ်ကူတော့...။

လမ်းဆုံးရင် ရွာတွေ့ဆိုသလိုမျိုး ဘဝ၏ တချို့တဝက်တွေ၌
အချစ်၏ ပန်းတိုင်တစ်ခုကို ခိုနားဆိုက်ကပ်ရလိမ့်မည်ဟူ၍သာ ယုံ
ကြည်ထားခဲ့သည်။ အားလုံးထက် ပြီးပြည့်စုံတဲ့ အချစ် ဒါမှမဟုတ်
ထပ်မံဖြည့်ဆည်းချင်တော့သည့် ကွက်လပ်များစွာနဲ့အချစ်။ အချစ်ရဲ့
ပုံသဏ္ဌာန်တစ်ခုပေါ့။

မမြင်နိုင်သော တစ်စုံတစ်ရာ၏ လှည့်ကွက်လှလှကြောင့်
ခံစားမှုအသစ်နှင့်အတူ ကြည်နူးမှုနှင့်ခဟာလည်း အချစ်ဆိုသောအရာ
နောက်ထပ်အသစ်တွေများလား လမ်းဆုံးပန်းတိုင်တစ်ခု လမ်းစတင်စု
ပေါင်းများဖြစ်နေနိုင်မလား။

မေနှင်းသော်ဦးနှင့် ကေသွယ်စိုး

ကေသွယ်စိုးနှင့် မေနှင်းသော်ဦး

သူ့ဘဝအတွက် နှလုံးသားကို ထိုးစိုက်နှင်းအပ်မယ့် မြားတံ
ကစ်ချောင်းကို သယ်ဆောင်လာခဲ့မည့် ရာသက်ပန်နတ်မိမယ်တစ်
ယောက်ယောက်များ ဖြစ်လာနိုင်မလား။

ယောက်ယက်မခတ်သော အတွေးတို့ဖြင့် တစ်ကွက်ချင်းတစ်
ခန်းဆီ ခံစားမြင်ယောင်နေမိသည်။

ကံကြမ္မာ တွန်းတိုက်မှုက လှပသည်။

အင်အားပါသည်။ အံ့သြဖွယ်လည်းကောင်းသလို ညှိုငင်အား
လည်းပြင်းသည်။ ရက်စက်ကျီစယ်မှုလည်း ပါဝင်လာနိုင်သကဲ့သို့
စေ့စပ်သေချာလွှဲချော်မှုလည်း ရှိခဲ့ပါသည်။

အခန်း(၇)

မြင်တွေ့နေရသော တစ်ဘက်မှ ဟမ်းဖုန်းနံပါတ်က သူရင်းနှီး
မှုမရှိသော နံပါတ်ဖြစ်နေ၍ ချက်ချင်းမဖွင့်သေးဘဲ စဉ်းစားနေမိသည်။

သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ယောက်ဆီကလား။ ဒါမှမဟုတ်ခဲ
သော နံပါတ်တစ်ခုများလား ဒါမှမဟုတ် ဖုန်းအသစ်ရ၍ ကြွားဝါလို
သည့်ဖုန်းပဲ မှားဝင်လာတာလား။

ဖွင့်ကြည့်လိုက်ရတော့ အဖြေပေါ်မှာဖြစ်တဲ့အတွက်...

‘ဟဲလို’

‘မိုးချမ်းမြေလား’

ခပ်ဖြည်းဖြည်းနှင့် မှန်မှန်လေးပြောသော မိန်းကလေးတစ်
ယောက်၏အသံဖြစ်သည်။

နာမည်တိတိကျကျ မေးလိုက်တဲ့အတွက် ဖုန်းမှားတာတော့
မဖြစ်နိုင်။ ဖုန်းထဲက အသံဆိုတော့လည်း မှန်းဆရဖို့အခက်...။

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ခုဆက်တာ ဘယ်သူလဲ မသိဘူး’

‘ကေသွယ်စိုးပါ’

‘ဟား’

မျှော်လင့်နေခဲ့ပေမယ့် မထင်မှတ်တဲ့အမည်မှာမည်ကြောင့်
တအံ့တကြီး အံ့သြမိခဲ့ရသည်။

‘မှတ်မိလား’

‘မှတ်မိတယ်၊ မှတ်မိတာပေါ့၊ တို့ အံ့သြနေလို့ပါ’

‘ဘာလဲ၊ ဖုန်းနံပါတ် ဘယ်ကဘယ်လိုရသလဲလို့လား’

‘ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ ဘယ်ကဘယ်လိုလုပ်’

‘အဲဒါတော့ မင်းတစ်ကွက်ညှာသွားပြီ’

‘ပြောရင်လည်း ခံရမှာပဲ၊ ဘယ်သူ့ဆီကရတာလဲ သိချင်

ကယ်’

‘မင်းဆီကပဲလေ’

‘တို့ဆီက’

‘ဟုတ်ပါ’

‘တို့ ကေသွယ်ကို မေ့ပြီး မပေးဖြစ်ခဲ့ဘူးလားလို့’

‘ဟုတ်တယ်၊ ပေးမှမပေးတာ၊ တို့လည်းမတောင်းခဲ့ဘူးလေ’

‘ဒါဆို တို့ အသိတစ်ယောက်ယောက်ဆီကများ’

‘မင်းအသိဆို မင်းကလွဲရင် ဟစ်ယောက်မှကို မသိဘူး’

‘အမ်း... နောက်တစ်ခုက တို့မိဘနဲ့ ကေသွယ်မိဘတွေက

မိတ်ဟောင်းဆွေဟောင်းတွေထင်တယ်’

‘ဘာလဲ၊ ဝတ္ထုထဲက ခပ်ပေါပေါဆင်ကွက်တွေ ပြောနေတာ

လား’

‘ဒါဆိုဗျာ နောက်ထပ်’

‘တော်ပြီ၊ တော်... မင်းထပ်စဉ်းစားရင်လည်း တလွဲတွေပဲ

ထပ်ထွက်လာဦးမှာပဲ’

‘အဟီး... ဒါဆိုလည်း ပြောတော့’

‘ဒီလိုအစတည်းက တောင်းတောင်းပန်ပန် မေးရင် ဒီလောက်
တောင် မလွဲရတော့ဘူး’

‘နှိပ်ကွပ်လှချည်လား’

‘မင်းဖုန်းကို ခဏငှားပြီးဆက်တဲ့ဖုန်းက တို့ဖုန်းလေ၊ ဟမ်း
ဆက်က မှတ်ပေးထားတယ်၊ ရှင်းပြီလား၊ ရှည်ရှည်ဝေးဝေး လွဲနေ
တယ်’

ကိုယ့်နဖူးကိုယ်သာ ညှာညှာတာတာ ရိုက်ချလိုက်မိတော့
သည်။ သူ၏ ညံ့ဖျင်းမှုကြောင့်လား။ သူမ၏ စိတ်ကူးထက်မြက်မှု
ကြောင့်လား နှစ်ခုစလုံးကြောင့်ပဲလား။

‘ကေသွယ်ကတော့ ဘယ်လိုချီးမွမ်းရမှန်း မသိအောင် တွေး
တာတယ်ဗျာ၊ တို့ဖြင့် မတွေးမိဘူး’

‘ခုလိုတို့ဖုန်းဆက်တော့ မင်းမှာ ပြောချင်တဲ့ ဆန္ဒရောရှိလား
ပိုးချမ်းမြေ့၊ မညာနဲ့နော်၊ အမှန်အတိုင်းသိချင်တယ်’

‘အမှန်အတိုင်းပဲ ပြောမှာပါ၊ ရှိတာပေါ့၊ သိပ်ရှိတာပေါ့၊
တို့ သတိလည်း အရမ်းရနေခဲ့တာ၊ ဖုန်းနံပါတ်လည်း မပေးလိုက်ရဘဲ
နဲ့ ဖုန်းဆက်မယ်ပြောသွားတော့ တို့ကို ညာသွားပြီလို့တောင် ထင်နေ
တာ’

‘ခုရော’

‘အရမ်းပျော်တယ်’

‘နဲ့လွန်းတယ်’

‘နဲ့တာ မဟုတ်ဘူး၊ နောက်ထပ်အကြိမ်ကြိမ်ပေါင်းမြောက်

များစွာ ပြန်ဆုံနေခဲ့ချင်တာပါ’

‘တစ်ခါလောက်လေး ဆုံခဲ့ကြရုံနဲ့ မင်းစိတ်ထဲမှာ အရမ်းခင်

နေခဲ့တယ်ဆိုတာ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား၊ တို့ကရော အမှတ်တရ ခင်မင်
သတိရနေလိမ့်မယ်လို့ မင်းထင်လို့လား ချမ်းမြေ့

‘မဖြစ်နိုင်စရာ မရှိသလို ထင်တာမဟုတ်ဘူး၊ အလိုလို ရိုက်
ခတ်သွားခဲ့တဲ့ လှိုင်းဂယက်တစ်ခုနဲ့ ခံစားမိခဲ့လို့ပါ’

‘မင်းစကားပြောတော့ ကောင်းတယ်’

‘လှိုက်လှဲတဲ့ နှလုံးသားထဲက ခံစားချက်နဲ့ စစ်မှန်တဲ့ ယုံ
ကြည်ချက်ကြောင့်ပါ’

သူမ အတန်ငယ်တိတ်ဆိတ်၍ ခပ်တိုးတိုးသက်ပြင်းဖွဖွ အဆုံး

‘တို့ဘဝအချိန်အတော်များများ တိုင်ပင်စရာ လူသိပ်မရှိခဲ့ဘူး၊
နောက်ဘဲဖြည်းဖြည်းနဲ့ မရှိခဲ့တော့ဘူး၊ ခုတို့ခံစားချက်တွေကို ချမ်းမြေ့

ကို ရင်ဖွင့်ချင်တယ်၊ နားငြီးခံပေးနိုင်မလား’
‘နှလုံးသားနဲ့ နားဆင်ခံစားပေးမယ်’

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွာ’

‘သူစိမ်းဆန်မသွားဘူးလား’

‘သူငယ်ချင်းတွေအနေနဲ့လည်း ကျေးဇူးတင်လို့ ရတာပဲလေ’

သူမ တိတ်ဆိတ်မှုကို တိတ်တဆိတ် နားထောင်နေမိသည်။

‘တကယ်တော့ တို့ဘဝက ရုပ်ဝတ္ထုအဆောင်အယောင်

ပြည့်စုံမှု အတုတွေကြားမှာ အစစ်အမှန် အထီးကျန်နေခဲ့ရတာပါ’
☺

အခန်း(ဂ)

ဒုတိယအကြိမ် ဖုန်းဆက်လာသူက မေနှင်းသော်ဦးပဲဖြစ်

သည်။

‘ဟဲ့လို’

‘တို့ မေနှင်းပါ’

‘တို့က မိုးချမ်းမြေ့ပါ’

‘သိပါတယ်’

‘အား... သေချာအောင်လည်း ပြောပေးရသေးတယ်’

‘ခု... ချမ်းမြေ့ ဘာတွေလုပ်နေလဲ’

‘ဖုန်းပြောနေတာလေ’ဟု ပြန်မဖြေမိပါ။

‘စာအုပ်တစ်အုပ်ကိုင်ပြီး စာရွက်တွေ နှုတ်နေတာ’

‘ဘာလုပ်တာ’

‘စာအုပ်တစ်အုပ်ဖတ်နေတာ၊ စိတ်ဝင်စားလို့မရလို့ စာရွက်

ကျွေးလျှောက်လှန်နေသလိုပဲ ဖြစ်နေတော့ စာရွက်တွေလှန်နေတာလို့
ပြောတာ’

‘ဪ... စာအုပ်က စိတ်ဝင်စားစရာ မကောင်းလို့လား’

‘မဟုတ်ပါဘူး၊ ဖုန်းတစ်ကောကို လာများလာနိုင်မလားလို့၊
မရေမရာမျှော်နေမိလို့’

‘ဘယ်သူ့ဖုန်းလဲ’

‘ခုဆက်နေတဲ့ မေနှင်းဆီက’

‘ထင်သားပဲ၊ အဲလိုပြောမယ်လို့၊ ရိုးလိုက်တာ’

‘မေနှင်းရော ဘာလုပ်နေလဲ’

‘ခုလောလောဆယ် စိတ်အတော်ရှုပ်နေတာ၊ အဲဒါနဲ့ မေးစရာ
ရှိတာနဲ့ ချမ်းမြေ့ဆီ လှမ်းမေးချင်လို့။ ချမ်းမြေ့သိရင် ဖြေပေးပါလား။’

‘အင်း... မေးကြည့်လေ’

‘တို့သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ပြောဖူးတယ်၊ ဘယ်သူလဲလို့
တော့ မမှတ်မိတော့ဘူး၊ မှတ်မိလို့ပြောလည်း ချမ်းမြေ့သိမှာမဟုတ်
တာပဲနော်’

ဒီကောင်မလေးကို စကားပြောရင် ခွတီးခွကျလေးဖြစ်သည်။

‘မမှတ်မိတာတွေ အရမ်းများနေပြီ၊ ပြောမှာသာ ပြောစမ်းပါ၊
လိုရင်းကို’

‘အင်းပါ၊ အဲဒီသူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က ပြောဖူးတယ်၊
ဟိုကွပ်ကွပ်အိတ်တွေဟာ ဆွေးမြေ့သွားဖို့အတွက်တဲ့၊ နှစ်ပေါင်းဘယ်
လောက်ကြာတယ်ဆိုလားပဲ၊ များတော့ နှစ်ပေါင်းအတော်များတယ်၊
အဲဒါ ဘယ်လိုမှ ပြန်စဉ်းစားလို့မရလို့ ချမ်းမြေ့ သိလား’

စဉ်းစားပြီး ခေါင်းရှုပ်စရာရှားလို့ ကလေးမရယ်...

‘တို့လည်း စာထဲမှာဖတ်ဖူးတာတော့ နှစ်ပေါင်းသုံးဆယ်ကနေ
တစ်ထောင်လောက်အထိလောက်တော့ ကြားဖူးတယ်’

‘အမ်း... ဟုတ်မယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီနှစ်လောက်ကြာ

တယ်၊ သူပြောတာလည်း အဲဒီအတိုင်းပဲ၊ အဲဒါ ဟုတ်ရောဟုတ်လို့
လား’

‘ဟုတ်မဟုတ်တော့ အားအားလျားလျား ထိုင်စောင့်ကြည့်မနေ
နဲ့လို့ တိတိကျကျ မသိဘူးလေ’

‘ဘာလို့ အဲဒီလောက်ကြာရတာလဲ မသိဘူးနော်၊ ဒီလောက်
ပါးပါးလေးက သူ့ထက်ထူတဲ့ဟာတွေတောင် ဆွေးဖို့ ဒီလောက်မကြာ
ဘူး’

‘သူ့မှာသုံးတဲ့ ဓာတုကုန်ကြမ်းအမျိုးအစားကြောင့်နေမှာပေါ့၊
တခြားအကြောင်းလေး ဘာလေး ပြောစရာမရှိတော့ဘူးလား’

‘ရှိတာပေါ့’

‘ရှိရင်ပြောပါ၊ ဒီနေ့ ဒီကွပ်ကွပ်အိတ်ကိစ္စနဲ့ ပြီးတော့မယ်
ထင်တယ်’

ဟုတ်လည်းဟုတ်သည်။ ကွပ်ကွပ်အိတ်အကြောင်း မေးချင်
တာပဲ ညအချိန်မတော်ကြီး ဖုန်းဆက်နေရသေးတယ်။

‘ဒီတစ်ခါတော့ ကွပ်ကွပ်အိတ်ထက်မြင့်တဲ့ အကြောင်းပြော
မယ်’

‘အဲလိုလုပ်စမ်းပါ၊ ကျေးဇူးရှင်ရဲ့’

‘Ozone လွှာအပေါက်ကြီးအကြောင်း’

‘လာပြန်ပြီ၊ အဲဒါတို့သွားဖောက်လိုက်တာမှ မဟုတ်တာ’
သူ့အသံက နည်းနည်းမာသလို ဖြစ်သွား၍လားတော့ မသိပါ။
မေနှင်းလေသံကို အနည်းငယ်ပျော့ပြောင်းလိုက်ပြီး...

‘စိတ်တော်တော်ရှုပ်သွားပြီထင်တယ်’

‘ရှုပ်တော့ သိပ်မရှုပ်ပါဘူး၊ နည်းနည်းတိုချင်လာသလိုပဲ
စိတ်’

‘အင်း... ဒီတစ်ခါတော့ ကြွပ်ကြွပ်အိတ်ကိစ္စထက်လည်း အရေးကြီးတဲ့ အိပ်ခန်းလွှာထက်လည်း နားထောင်လို့ကောင်းချင်ကောင်း နိုင်မယ့်အကြောင်းကိုပဲ ပြောတော့မယ်’

‘တဲကယ်ပြောတာနော်’

‘တကယ်ပြောမှာပါ။ သူ စိတ်ဝင်စားပါ့မလား မသိဘူး’

‘ဘာအကြောင်းမို့လို့လဲ’

‘တို့ဘဝအကြောင်းပါ။ ဘယ်လိုလည်း သူစိတ်ဝင်စား နား ငြီးခံနိုင်ပါ့မလား’

လေယူလေသိမ်း ပျော့ပျောင်းညင်သာသွားပုံကြောင့် လေး လေးနက်နက်စကားကို အတည်ပြောတော့မယ့်အကြောင်း အလိုလို သူ သဘောပေါက်လိုက်မိပါသည်။

‘တို့ အရမ်းစိတ်ဝင်စားပါတယ်’

‘တို့မိဘတွေကလေ တို့ကိုသိပ်ချစ်ကြတယ်’

‘လုံးဝဖြစ်နိုင်ချေရှိတယ်’

ထိုစကားအတွက် သူ သံသယမဖြစ်ခဲ့ပါ။ မေနှင်းသော်ဦး သည် အလွန်ချစ်စရာကောင်းသော ကောင်မလေးတစ်ယောက်မှန်း သူ အစကတည်းက သဘောပေါက်ခဲ့၍ ချင်းချက်မရှိ လက်ခံပေး လိုက်သည်။

‘ဒါပေမဲ့ သူတို့က အလုပ် အရမ်းလုပ်ကြလွန်းတယ်။ တစ်နေ့တစ်နေ့ အလုပ်ကိစ္စတွေနဲ့ပဲ လုံးလည်လိုက်နေတာနဲ့ တို့ကို စကားပြောအချိန်ပေးနိုင်ဖို့တောင် မအားလပ်ကြတော့ဘူး’

‘ဒါလည်း မေနှင်းကြောင့်ပဲဖြစ်မှာ၊ သူတို့ရှာဖွေသမျှ စည်းစိမ် ဥစ္စာတွေဟာ မေနှင်းရှေ့ရေးသာယာဖြောင့်ဖြူးဖို့အတွက်ပဲ ဖြစ်မှာပါ’

‘ခုလို နှစ်သိမ့်စကားပြောပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါ တယ်။ မေနှင်းကိုယ်တိုင်လည်း ဒီလိုပဲ အကြိမ်ကြိမ် ပြန်နှစ်သိမ့်ပေးခဲ့

ဘူးတာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ရှေ့ရေးက ဝေးလွန်းပါသေးတယ်။ ခုအချိန်မှာ တော့ မေနှင်းကို မေ့ထားကြသလိုပဲ’

ပြောရင်း မေနှင်းအသံက တုန်တုန်လေးခါသည်။

‘အဲဒါကြောင့် အတွေ့အကြုံလေးလည်းရအောင် ဗဟုသုတနဲ့ မိတ်ဆွေလေးလည်းရအောင် အလုပ်တစ်ခုလုပ်မယ်လို့ စိတ်ကူးပြီး အလုပ်လျှောက်လိုက်တာ’

‘ဒါလည်း မဆိုးပါဘူး၊ မေနှင်း ယူဆသလိုပဲ ဖြစ်လာနိုင် မှာပါ’

‘ညဘက် ညဘက် အိပ်မပျော်နိုင်တဲ့အခါ စကားပြောဖော် လေးအရမ်းရှိနေချင်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ တို့မှာ စကားပြောဖော်တောင် မရှိခဲ့ဘူးသိလား’

‘ခုရှိသွားပြီပဲဟာ’

‘တို့ဘဝ အချိန်အတော်များများက တစ်ယောက်တည်းလိုလို တွေနဲ့ပဲ အထီးကျန်ခြောက်သွေ့ခဲ့ရတယ် ချမ်းမြေ့ရယ်’

‘နောက်နေ့တွေ နေ့တွေ အချိန်တွေမှာ တို့က မေနှင်းရဲ့ စကားပြောဖော် အားပေးဖော်အဖြစ် ရှိနေပြီလို့ မေနှင်း သတ်မှတ် လိုက်တော့’

သူ့ဘဝအထီးကျန်မှုကို တိတ်တဆိတ် ရင်ဖွင့်ခဲ့ချပြီတဲ့ ကောင်မလေးကို သူ စိတ်အတွင်းမှာ လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ကရုဏာသက်ခဲ့ မိပါသည်။

‘အဖော်မဲ့တာ ကြာခဲ့တဲ့ တို့ရင်ထဲက အစိုအနွှဲဟောင်းကို ဖွင့်ထုတ်ပြခွင့်ရအောင် နားထောင်ပေးတဲ့ ချမ်းမြေ့ကို တို့ အရမ်းကျေးဇူးတင်ပါတယ်နော်’

‘ဗျာ’

ရာစုမြစ်ကြီး
အချစ်တွေသီးပွင့်
ပန်းနုရောင်ရင့်ရင့်တွေ
စီးပျော့ကြွေကျ
ဟောဒီ
ရင်တစ်အုပ်တစ်လုံး
ထစ်ချွန်းပိုးရွာ
အမုန်းရောင်ကဗျာဖြစ်စေ
ကြည်ရုံနဲ့သိ
ရင်ခုန်မိသူ
ဖွဲ့ငြိယူအောင်
လိပ်ပြာလှောင်အိမ်
ငါ့ မိုးတိမ်အား
ချုပ်နှောင်ထားနိုင်...။

အခန်း(၉)

‘ဟေ့... ဒါဆို ဒီကောင်မလေးနှစ်ယောက်လုံးက မင်းကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း တိုင်ပင်ရင်ဖွင့်ခဲ့ကြတယ်ပေါ့၊ ဘာကိုကြည့်ပြီး ကယ်လို ယုံကြည်သွားကြတာလဲ မသိဘူး၊ ဆန်းတော့အဆန်းသားနော်၊ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ပုံစံမျိုးပဲ၊ မင်းနဲ့ဆုံဖြစ်ခဲ့ချိန်ကလည်း သိပ်မကွာဘူး’

ထက်မြက်က ချမ်းမြေ့စကားကို သုံးသပ်ပြီး အံ့သြတကြီး မှတ်ချက်ချသည်။

‘သိပ်မကွာတာ မဟုတ်ဘူး၊ ကွာကိုမကွာတာ၊ အတော်များများတူညီတယ်၊ သူတို့နှစ်ယောက်လုံး ချမ်းသာကြွယ်ဝတဲ့ အသိုင်းအဝိုင်းက မွေးဖွားကြီးပြင်းလာခဲ့ကြသလို သူတို့ကျောင်းပြီးတဲ့အထိ အပေါင်းအသင်းရယ်လို့လည်း သိပ်မထားခဲ့ကြရဘူး’

‘အေးကွာ၊ သနားစရာ’

ထက်မြက် သူများပြောစကားနဲ့ ကရုဏာတရားဝင်ထားနေသည်။

‘နောက်ပြီး သူတို့နှစ်ယောက်လုံးရဲ့ဘဝက သိပ်အထီးကျန်လွန်းခဲ့ကြတာချည်းပါပဲကွာ’

‘ဒီလောက်ကြီးလည်း ဟုတ်မယ်မထင်ပါဘူးကွာ၊ သူတို့ ချမ်းသာတာပဲ၊ သူတို့လိုချင်တဲ့ အဆောင်အယောင်ပစ္စည်းနဲ့ သူတို့ ကသာ ကျေနပ်ပျော်ရွှင်လို့ရပါတယ်ကွာ’

‘သေသိမာ... မင်းက ဘာသိလို့ ဒီစကားလာပြောတာလဲ၊ စိတ်ဓာတ်ရေးရာ ပြည့်စုံမှုဆိုတာ ရုပ်ဝတ္ထုကြွယ်ဝမှုနဲ့ လဲလှယ်ဝယ်ယူ လို့ မရဘူး၊ နားလည်လား၊ ငါက သူတို့အသံအနေအထားကိုပါ နားထောင်ခံစားခဲ့ရတာ၊ သူတို့စကားဟာ သူတို့ခံစားချက်အစစ်တွေပဲ လို့ ငါ လုံးဝယုံကြည်တယ်’

ထက်မြက်က နားအေးပြီးရော သဘောမျိုးနဲ့ပဲ ထောက်ခံ လိုက်တော့သည်။

‘အေးပါ၊ ဟုတ်တယ်ပဲ ထားပါ’

‘ထားပါ မလုပ်နဲ့၊ ဟုတ်ကိုဟုတ်တာ’

‘အေး... အေး... ဟုတ်တယ်ကွာ၊ ဟုတ်တယ်’

ထက်မြက် သူများဘက်ပါနေသော သူ့ဘော်ဒါကို မကျေ မနပ်ပြောရင်း ရေဇွေးခွက်ရေဆေးလိုက်သည်။

‘အဲဒီ ဟုတ်တာတွေ မဟုတ်တာတွေ အသာထားပါဦးကွာ၊ မင်းတစ်ကောင်နဲ့ အဲဒီကောင်မလေးနှစ်ယောက် ဘယ်လိုစခန်းသွား မလဲ’

‘ဘာကိုပြောတာလဲ’

‘မင်းရင်ထဲက ခံစားနေရတဲ့ အဲဒီကောင်မလေးတွေအပေါ် သဘောထားကို မေးနေတာကွာ’

ချမ်းမြေ့က သူ့ရင်ထဲမှ အစကတည်းက အဖြေကားထွက်ပြီး သားဖြစ်ပုံရသော စကားကို ချက်ချင်း မဆိုင်းမတွ ပြောလိုက်သည်။

‘အေးပါ၊ မင်းမေးလို့ ငါ့ခံစားချက်ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း

မကွယ်မဝှက်ဘဲ မှန်ရာကို သစ္စာဆိုပြရရင်...’

‘ကဲ... ကဲ... ရှည်တယ်၊ လိုရင်းအတိုချုံးပြောကွာ’

‘နှစ်ယောက်လုံးကိုပဲ ငါ အရမ်းချစ်နေတယ်ကွာ’

‘ဟုတ်ရဲ့လားကွာ၊ တစ်ယောက်အပေါ်ကိုများ နည်းနည်းပါး

ပါး ပိုပြီးအလေးသာတိမ်းယိမ်းမနေဘူးလား၊ ပြန်စဉ်းစားကြည့်ပါဦး ကွာ၊ ငါ ကြားရ နားဝရယ်ဆင်းရဲလိုက်တာ’

‘သေချာတယ်၊ ဘယ်သူ့အပေါ်ကို ၀.၅ ကီလိုမှ အလေး မသာပဲ same same ပဲ’

‘ဟေ’

‘ဟေ’ဖြင့် အစပြုခဲ့သော ထက်မြက်စကားက ‘ဟေ’ဖြင့် ပြန်အဆုံးသတ်သွားရသည်။

ချမ်းမြေ့ကိုတော့ ဘယ်လိုနှလုံးသားဖြင့် လူဖြစ်လာပါလိမ့် ဟူသော အကြည့်ဖြင့် ကြည့်သည်။

ချမ်းမြေ့ကတော့ ဘာတွေကို ဘယ်လိုမြင်ယောင်ခံစားနေပြီ လည်း မသိနိုင်တော့အောင် ကြည်နူးအပြုံးကို မိန့်မိန့်ကြီး ပြုံးနေပါ သည်။

ဒီရင်အပိုင်း
လေလွင်တိုင်းလွင်
ရင်ဖွင့်နှိုင်းရာ
အချစ်ပြာလှဲ
ကောင်းကင်ကြီးလောက် ဖြစ်သွားခဲ့ပြီ။

အခန်း(၁၀)

မေနှင်းသော်ဦးက မုန်းဆက်ကာ လာကြိုခိုင်းထား၍ (သူ ကိုယ်တိုင်က တက်တက်ကြွကြွ လာကြိုချင်၍) သူမ၏ ကုမ္ပဏီရုံး နန်းအဝင်သို့ ချမ်းမြေ့ ဟိုကြည့်ဒီကြည့်ရောက်လာစဉ် မှန်ခန်းအတွင်း မှ လှမ်းမြင်လိုက်သော မေနှင်းသော်ဦးက 'ခဏစောင့်ဦး၊ ခုထွက် လာခဲ့မယ်'ဟူသော သဘောကို လက်ဟန်ဖြင့် လှမ်းပြောလိုက်ပြီး စာရင်းဖိုင်များကို လက်စသတ်သိမ်းဆည်းနေတာ တွေ့ရသည်။

သူက ခေါင်းညိတ်ပြပြီး ကုမ္ပဏီရှေ့ လှေကားနားမှာပဲ ရပ် စောင့်နေလိုက်သည်။ အနည်းငယ်ကြာတော့ မေနှင်းသော်ဦးရောက် လာပြီး...

'ဘာလို့အထဲအထိ ဝင်လာတာလဲ ချမ်းမြေ့ကလည်း...'

'တို့ဝင်လာလို့ မေနှင်း သိက္ခာထိခိုက်သွားပြီလား'

'တို့ ဒီသဘောပြောတာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ ကုမ္ပဏီက ဝန်ထမ်း မကြာ တစ်မျိုးထင်သွားမှာစိုးလို့ပြောတာ'

'ဘယ်လိုတစ်မျိုးလဲ'

ချမ်းမြေ့က သိလျက်သားနှင့် ထပ်မေးလိုက်သည်။

'တစ်မျိုးဆိုကတည်းက တစ်မျိုးပဲရှိတာပဲ'

‘အဲဒီတစ်မျိုးကို မသိလို့မေးနေတာ’

‘ချမ်းမြေ့နော်’

သူမ မျက်စောင်းက နဂါးမျက်စောင်းမဟုတ်ပေမယ့် ချမ်းမြေ့
နှလုံးသားများ အမှတ်တမဲ့ အရည်ဖျော်ခံလိုက်ရသည်။

‘ထင်ထင်ပေါ့’

‘ဘာလို့ထင်ရမှာလဲ၊ မထင်ရပါဘူး၊ ဟုတ်လည်းမဟုတ်ဘဲ
နဲ့’

ချမ်းမြေ့ လှမ်းနောက်လိုက်ဦးမည်ဟု ကြံရွယ်ဟန်ပြင်လိုက်
ပြီးမှ မပြောဖြစ်တော့ဘဲ ကားတံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

‘တစ်ဆိုင်ဆိုင် ဝင်ရအောင်’

‘ဟာ... အိမ်ပြန်နောက်ကျဦးမယ်’

‘စောပါသေးတယ်၊ နာရီဝက်လောက် စကားပြောကြမယ်၊
ပြီးရင် မေနှင်းအိမ်ကို ဆယ့်ငါးမိနစ်နဲ့ အရောက်မောင်းပို့ပေးမယ်၊
အားလုံးလေးဆယ့်ငါးမိနစ်ပဲ ကြာမယ်’

‘ဒါဆိုလည်း ထိုင်လေ’

ခုမှ သေချာကြည့်မိသည်။ အရောင်ခပ်မှိန်မှိန် ကုမ္ပဏီယူနို
ဖောင်းက မေနှင်းနဲ့ကျမှ တင့်တင့်တယ်တယ် လိုက်ဖက်လွန်းလှသည်
ဟု ထင်မိသည်။ တကယ်လည်း ကြည့်ကောင်းနေပါသည်။

‘ရှမ်းခေါက်ဆွဲစားကြမလား’

‘ကောင်းသားပဲ’

တရုတ်အစားအစာဆိုင် ခပ်သန့်သန့်ကို ရွေးချယ်ရန် ကြည့်မိ
တော့ တရုတ်အစားအစာဆိုင်က သုံးဆိုင် အားလုံးလိုလို သန့်ရှင်းသပ်
ရပ်နေကြ၍ ချမ်းမြေ့က...

‘သုံးဆိုင်လုံး မဆိုးဘူး၊ ဘယ်ဆိုင်မှာ ထိုင်ချင်လဲ’

‘ချမ်းမြေ့ ထိုင်ချင်တာထိုင်ပါ၊ ရပါတယ်’

‘မေနှင်း ပြောပါ’

‘ချမ်းမြေ့ကြိုက်တာ ထိုင်ပါဆို’

‘ရပါတယ်၊ မေနှင်းကို ဦးစားပေးတယ်’

အရေးထဲ ဦးစားပေးအစီအစဉ် မေနှင်းထိုင်၊ ချမ်းမြေ့ရွေးတွေ
လုပ်ရင်း အချိန်ပိုကြာနေတော့သည်။ ချမ်းမြေ့ကပဲ...

‘ကဲ... ဒါဆို အလယ်ကဆိုင်မှာထိုင်မယ်၊ တို့ တစ်ခါစား
ဖူးတာတော့ မဆိုးဘူး၊ ဆက်ဆံရေးလည်း ကောင်းတယ်’

‘မေနှင်း ရှင်းမှာနော်’

‘လစာထုတ်လာလို့လား’

‘အလုပ်ဝင်တာ နှစ်ရက်တစ်ပိုင်းပဲရှိသေးတာ၊ လစာထုတ်
ဖို့က အဝေးကြီး၊ ဒါပေမဲ့ အလုပ်နဲ့အကိုင်နဲ့ဆိုတော့ အလုပ်မရှိလူကို
ကျွေးရမယ့်တာထန်ရှိတယ်လေ’

‘ဘယ်လိုပဲ အပြောခံရခံရ အလကားစားရရင်ပြီးရော’

ရှမ်းခေါက်ဆွဲနှစ်ပွဲနှင့် ကြေးအိုးတစ်ပွဲမှာလိုက်ပြီး...

‘တစ်သက်လုံး ခုလို ဒကာခံရင်တော့ ပိုကောင်းတာပေါ့’

ဒီလိုပြောတော့ မေနှင်းသော်ဦးက မကြားချင်ယောင်ဆောင်
နေသည်။

‘ပြောပါဦး’

‘ဘာလဲ’

‘ဪ... အလုပ်အတွေ့အကြုံ ဗဟုသုတ တိုလီမိုလီ’

‘စိတ်ညစ်စရာတွေလည်းရှိတယ်၊ နောက်ပြီး ရယ်လည်းရယ်

ရတာ ရှိသေးတယ်’

‘ဒါဆို ပျော်စရာကောင်းတာရယ်၊ စိတ်ညစ်စရာရယ်နဲ့ ရယ်
စရာကောင်းတာပဲ ပြောပြ’

‘ကုန်ပဲကုန်ပြီ ပြောရမှာ’

‘ပြောပါ’

သူမက မိန်းမလွယ်အိတ်ထဲမှာ မျက်မှန်ဘူးတစ်စုံကို ထုတ်
ဖွင့်ပြရင်း...

‘ဒီမှာလေ’

‘အဲဒါဘာလဲ’

‘မျက်မှန်လေ’

‘မျက်မှန်မှန်းတော့ သိတာပေါ့၊ ဘာလို့ပြတာလဲလို့ မေးတာ’

‘အဲဒီကိစ္စပြောမလို့၊ တကယ်တော့ ဒီမျက်မှန်က ပါဝါမ

ဘူး’

‘ရှိုးမျက်မှန်ပေါ့’

‘ဒါပေါ့၊ ဒီမျက်မှန်တပ်ပြီး ခပ်တည်တည်နဲ့ ဘယ်လိုပြော

မလဲ’

‘မြန်မာလိုပဲပြောပါ’

‘စကားအရှိန်ပျက်အောင် လုပ်မနေနဲ့’

‘ပြောပါ’

‘အဲလို ကွန်ပျူတာကြည့်တာကြာလို့ မျက်လုံးအားနည်းသလို
လို စာဖတ်လွန်းလို့ပဲ ပါဝါကျသလိုလို ရုံးအလုပ်လုပ်တာဝါရင့်လို့ပဲ
ရင့်ကျက်နေသလိုလို ဆရာကြီးဝိုက် ဖမ်းနေတာ’

‘ယုံကြွတယ်ပေါ့’

‘အစကတော့ နည်းနည်းပါးပါး ရှိန်သလိုလိုရှိတယ်’

‘နောက်တော့ရော’

‘နောက်တော့ ဘာမှမလုပ်တတ်လို့ အကုန်လိုက်မေးနေရ
တယ်’

‘နောက်ကျမှသိတော့ ဒီဝန်ထမ်းတွေ တော်တော်ညံ့တာပဲ’

‘အောင်မာ... တို့ ဟိတ်ကောင်းလို့ပါ’

‘ထားပါတော့ ပြီးတော့ရော’

‘ပြီးတော့ ကွန်ပျူတာနားထိုင်ပြီး စာရင်းတွေ ရိုက်ထည့်ပေး
နေရတာ၊ အရမ်းအိပ်ချင်တယ်’

‘အဲဒါတော့ ယုံတယ်’

‘မအိပ်ချင်အောင်ဆိုပြီး လက်ဖက်ရည်တွေ ကော်ဖီတွေ
သောက်တော့လည်း ဗိုက်ပြည့်တာပဲ အဖတ်တင်ဘယ်၊ အိပ်ချင်တာ
က အိပ်ချင်တာပဲ၊ ဘာမှလည်း မဆိုင်ဘူး’

ချမ်းမြေ့က ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောလိုက်ရင်း...

‘ကုမ္ပဏီက ဝန်ထမ်းကောင်းတစ်ယောက် ပိုင်ဆိုင်ထားတာပဲ’

‘ဒီလောက်လည်း မဟုတ်သေးပါဘူး’

‘ဒါထက်ပဲ ပိုဆိုးတာလား’

‘တို့ ရှမ်းခေါက်ဆွဲဝယ်ကျွေးထားတာနော်’

‘တန်တောင် မတန်တော့ဘူး’

‘နောက်တစ်ပွဲထပ်မှာလိုက်လေ’

‘နားငြီးခံရဖို့အတွက်လား’

‘သူပဲ မေးနေပြီးတော့’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဆက်ပြောပါဦး’

‘မပြောတော့ဘူး၊ နာရီဝက်ကျော်နေပြီ၊ ပြန်မယ်လေ’

‘ပြန်ချင်နေပြီလား’

‘နောက်ကျမှာစိုးတာ သက်သက်ပါ၊ တော်ကြာ
 အလုပ်တောင် ပေးမလုပ်ခိုင်းတော့ရင် ဒုက္ခ’
 ‘ကောင်းပြီလေ၊ သွားကြတာပေါ့’
 ကတ္တရာလမ်းပေါ် ကားက မှန်မှန်လေး ပြေးလွှားနေသည်။
 ‘ဒီကားလေးက ကျေးဇူးရှိတယ်’
 ‘ဘာလို့လဲ’
 ‘ဒီကားကြောင့် မေနှင်းနဲ့တို့ ဆုံဖြစ်သွားကြတာလေ’
 ‘ဒီကားတင် မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျေးဇူးတင်စရာ နောက်တစ်ခု
 ကျန်သေးတယ်’
 ‘ဘယ်ဟာလဲ’
 ‘အချဉ်ထုပ်လေ’
 ‘ဟား... ဟား... ဟား’
 ‘ဟုတ်လား’
 ‘တော်ရှုပ်တဲ့ အချဉ်ထုပ် မလည်ရှုပ်ပဲ’
 ‘ကျေးဇူးရှင်ကို’
 ‘ဟိတ်... အရှိန်လျော့၊ ရှေ့နားလေးမှာ ဆင်းလိုက်မယ်’
 ‘အိမ်ရှေ့ပဲ ရောက်တော့မယ့်ဟာ’
 ‘အိမ်ရှေ့ရောက်တော့မှာမို့ ပြောတာ’
 အရှိန်လျော့ပြီး ကားရပ်ပေးလိုက်သည်။
 ‘တို့ မေနှင်းကို ပြောစရာရှိသေးတယ်’
 ‘ပြောလေ’
 ‘မဟုတ်ဘူး၊ ည ဖုန်းဆက်ချိန်ကျမှပဲ ပြောတော့မယ်’
 သူမ ခေါင်းမညိတ်ခေါင်းလည်းမခါ နှုတ်လည်းမဆက်ဘဲ
 ထွက်ခွာသွားစဉ်...

ရင်ခွင်တစ်ခုလုံး ဟာသွားရသလို ဖြစ်ကျန်ခဲ့ရပြန်သည်။
 သူ့ရင်ဝက တစ်ခုခုကိုများ
 သူမ နားလည်သွားတာလား။
 သွား... ငါဆက်မစဉ်းစားတော့ဘူး။ ကြာရင် ရူးမယ်။ သူမ
 ဟာ... အထူးရှယ်အဆင့်။ လေတံခွန်လေးလို လွင့်နေဦးပေါ့။

အခန်း(၁၁)

တစ်ခါတစ်ရံ ဘဝသည် ဆန်းကြယ်သော အိမ်မက်တို့ထက်
ပင် ပို၍ဆန်းကြယ်နေတတ်ခဲ့ပြန်သည်။ နှလုံးသားအတွင်းထဲသို့ အချစ်
သည် အမျိုးမျိုးသော ပုံစံမျိုး ထူးခြားဆန်းကြယ်စွာ ပျင်းရိရိုးအိစွာ...
ဝင်ရောက်လာခဲ့ဘူးသည်။

ထွက်ခွာသွားခဲ့ဘူးသည်။

ဖမ်းနှောင်သိမ်းဆည်းခဲ့ရသည်။

ဖယ်ထုတ်မေ့ပျောက်ပစ်ခဲ့ရသည်။

အချစ်သည်...

သူ့ဘဝထဲသို့ အခက်အလက် အရောင်အသွေး ပြိုးပြက်
ပေါင်းမြောက်မြားစွာ ဝေသီ၍ ဝင်ရောက်ခဲ့ပြန်လေပြီ။

နှလုံးသားကြောင့် ဦးနှောက်ကို အလုပ်ပေးနေခဲ့သည်။

ဦးနှောက်က အကြိမ်ကြိမ် အလီလီ...

စိစစ်ရွေးချယ်သည်

ဖယ်ထုတ်ဖို့ ကြိုးစားသည်

ရှေ့ဆက်တိုးဖို့ လှုံ့ဆော်သည်

နောက်ပြန်ဆုတ်ဖို့ တွန်းထုတ်သည်

ထိုနောက် ရွေးခြယ်သည်

ထပ်မံ၍ ထပ်မံ၍ ရွေးခြယ်ကြည့်နေခဲ့သည်။

‘အား’

နှလုံးသားနှင့်ဦးနှောက်

ဦးနှောက်နှင့် နှလုံးသား

အားပြိုင်အော်ဟစ်သံနှင့်အတူ အိပ်စက်ခြင်းဆိုသို့ စီးမျော
သွားခဲ့ရသည်။

လေထုတိုက်ခိုက်ခြင်းနောက် တစ်လှမ်းချင်း တရွေ့ရွေ့
လျှောက်လိုက်နေသော တိမ်ညိုများအကြား မှိတ်တုတ်မှိတ်တုတ် ကြယ်
အလင်းပွင့်များ တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။ တဖြည်းဖြည်း ကြယ်များ
များပြားလာကာ ကောင်းကင်တစ်ပြင်လုံး ကြယ်တွေဟာ ပြည့်နှက်
သွားတာ တွေ့ရသည်။

ထိုညက သူ...

အိပ်မက်နှစ်ခုကို တစ်ပြိုင်နက်တည်း မက်ခဲ့သည်။

မိုးက ရွာတော့မလိုလို အံ့မှိုင်းနေခဲ့ပြီးမှ လေပြည်များပေါင်းစု
ကာ အတန်အသင့် အားကောင်းတိုက်ခိုက်သည့် တစ်ခဏပြန်လည်
ကြည်လင်သွားသောကြောင့် မိုးရွာဖို့ သိပ်မသေချာတော့...။

ထက်မြက်က အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့ဖြစ်နေသော ဂွီစီဒီ
သီချင်းခွေကို စက်ထဲမှထုတ်ကာ သူ့ရင်ဘတ်တီရှပ်ချည်သားနှင့် ပွတ်
တိုက်ပြီး ပြန်ဖွင့်သည်။

သို့သော် ကောင်းမသွားခဲ့ပါ။ ထစ်မြဲထစ်နေသဖြင့် VCD
Open ခလုတ်ကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းနှိပ်ပြီး ဂွီစီဒီဓာတ်ပြားထုတ်ကာ

အောက်ကို ပစ်ချလိုက်သည်။

ကောင်းကင်အရောင်အဆင်းကို လေ့လာလိုက်ပြီး...

‘မိုးမရွာလောက်တော့ဘူး ထင်တယ်’

‘အေး... ဖြစ်နိုင်တယ်၊ လာကွာ၊ ဝရန်တာထွက်ပြီး စကား ပြောရအောင်’

‘ကောင်းသားပဲ၊ ကော်ဖီစားပွဲပါ သယ်ကွာ’

‘အေး’

ခေါက်စားပွဲခုံလေးကို မချီပြီး ချမ်းမြေ့နှင့်ထက်မြက် ကော်ဖီ သောက်ရင်း စကားပြောကြရန် ဝရန်တာဆီ ထွက်လိုက်ကြသည်။ လက်မြက်က...

‘ဒါဆို မင်း မေနှင်းသော်ဦးနဲ့ ဘာတွေပြောဖြစ်ကြလဲ ဆက် ပြောလေကွာ’

‘ဘာမှမပြောဖြစ်ခဲ့ပါဘူးကွာ’

ထက်မြက် စားပွဲပေါ်မှ ကော်ဖီခွက်ကို တစ်ကြိုက်မော့ သောက်ကြည့်ပြီး အရသာမြည်းစမ်းကြည့်လိုက်သည်။

‘ကော်ဖီက သိပ်အစပ်အဟင်မတည့်ဘူး၊ သွားပြင်လိုက်ဦး မယ်ကွာ၊ မင်းရောအဆင်ပြေရဲ့လား မြည်းကြည့်’

ချမ်းမြေ့က ကော်ဖီအရသာကို မြည်းစမ်းကြည့်လိုက်ပြီး နောက်...

‘နို့စိမ်းနည်းနည်းလောက် ထည့်ချင်တယ်’

‘ပေး... ငါသွားလုပ်ပေးမယ်၊ ပြီးမှ ဟိုစကားပြန်ဆက်’

‘အေးပါကွာ’

ထက်မြက်က ကော်ဖီဖုန်းလိုက် မချီကာ အိမ်ထဲဝင်သွား သည်။ ချမ်းမြေ့က ဂီတာကို ကောက်ကိုင်အသံစမ်းကြည့်ရာ ကြိုး

မညီသဖြင့် ကြိုးညှိနေလိုက်သည်။

လေပြည်အေးအေးက တစ်ချက်တစ်ချက် ငှက်ရောက်တိုက် ခတ်လာခဲ့သော်လည်း ချမ်းမြေ့အာရုံထဲမှာတော့ နောက်ကျိရွှပ်ထွေးနေ မှုကို အေးမြကြည်လင်မသွားစေခဲ့။

သက်ပြင်းတစ်ခုကို ချရင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မကျေနပ်သလို လို အားမရသလိုလိုဖြစ်နေမိသည်။

ထက်မြက် ပြန်ရောက်လာပြီး...

‘အိုကေသွားပြီ’

မိုးချမ်းမြေ့က ကော်ဖီတစ်ခွက်သောက်ကြည့်ပေမယ့် စိတ်က ကော်ဖီအရသာပေါ်မှာ အာရုံမရောက်သဖြင့် ထက်မြက်လက်ရာ အစပ် အဟင် တည့်မတည့် ဂရုမထားမိတော့...

‘ကဲ... ပြောပါဦး၊ ဘာမှမပြောဖြစ်တော့ ဘာတွေဘယ်လို ဖြစ်လဲ’

‘ဘာမှကို မပြောဖြစ်ခဲ့တာပါဆို’

ဒီတစ်ခါ ထက်မြက်ဆီမှ မေးခွန်းနောက်တစ်ခု ထပ်ရောက် မလာခင် မိုးချမ်းမြေ့ကပဲ...

‘ညက ငါဖုန်းခေါ်တော့ မေနှင်းက ဖုန်းပိတ်ထားတယ်၊ နာရီဝက်လောက်အထိ ငါခေါ်ကြည့်ပါသေးတယ်၊ ဖုန်းပိတ်ထားပါ သဖြင့်ကြီးပဲကွာ’

ဒီတော့မှ ထက်မြက်က အဂြေအနေကို သဘောပေါက်ဟန် ဖြင့်...

‘ရာသီဥတု ပုံစံက ထင်သလောက် အဆင်ချောမယ်မထင် ဘူးနော်၊ မင်းလုပ်ပုံကလည်း ငါတောင် မအီမလည်နဲ့၊ ခပ်ရှုပ်ရှုပ်ပဲ၊ ဂီတကောင် တစ်ချက်တော့ရှိတယ်’

မိုးချမ်းမြေက စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့်...

‘ဘာလဲ’

‘သူတို့တစ်ခုခုကိုများ သိနေတာလား’

‘ဘယ်လို... ဘယ်လို’

‘မေနှင်းသော်ဦးနဲ့ ကေသွယ်စိုးတို့နှစ်ယောက်က အတူတူ
လား၊ ဒါမှမဟုတ် သွေးရိုးသားရိုးတိုက်ဆိုင်မှုပဲလား’

မိုးချမ်းမြေက ထက်မြက်ကို လေးစားသလို ကြည့်လိုက်ပြီး

‘မင်းသိပ်တော်တယ် ထက်မြက်၊ ငါ မစဉ်းစားမိဘူး၊ မင်းနဲ့

တိုင်ပင်တာ ငါလုံးဝမှန်တယ်’

ထက်မြက်က အဓိပ္ပာယ်ပါပါ ပြုံးလိုက်ရင်း...

‘ဒါ လုပ်ကြံမှုတစ်ခုခုဖြစ်မလာဘူးလို့ မပြောနိုင်ဘူးနော်’

‘စဉ်းစားရမယ့်အချက်ပဲ’

‘နောက်ထပ်တစ်ခုက တို့တွေ အတွေးခေါင်ပြီး လျှောက်
စဉ်းစားနေလို့ တမင်ထပ်ရှုပ်ပြီး အလုပ်ပိုအံ့ချောသွားမှာလည်း ဖြစ်လာ
နိုင်တယ်’

‘ဖြည်းဖြည်းချင်းတော့ လေ့ ဘတီးခေါက်ဆက်စပ်ယူရတော့
မှာပဲ’

ထက်မြက် ထိုင်ရာမှထပြီး ခြံအပြင်ဘက် လှမ်းမျှော်ကြည့်
နေသည်။ တစ်ခုခုကို လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားနေခြင်းဖြစ်သည်။

‘မင်းရော ဘာတွေစဉ်းစားမိသေးလဲ’

ထက်မြက်က မိုးချမ်းမြေကို လှမ်းမေးသည်။

‘သိပ်အများကြီးတော့ မရှိပါဘူးကွာ၊ ငါလည်း ဒီလောက်ပဲ
တွေးတတ်တော့တယ်၊ စိတ်ထဲမှာတော့ တခုနွေးနွေးကြီးပဲ၊ ဒါပေမဲ့
မင်းပြောသလိုလို လျှောက်စဉ်းစားမှ ပိုရှုပ်သွားမှာလည်းဖြစ်နိုင်တာပဲ၊

ထင်သလောက်လည်း ကိုင်ရတွယ်ရ မခက်လောက်ပါဘူးကွာ’

‘အေးပေါ့၊ အသိတရားလေး မနည်းဖို့တော့ လိုလိမ့်မယ်’

‘ဟုတ်တယ်’

ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘဲ ကော့ဒ်တွေကို မိုးချမ်းမြေ လျှောက်တီး
နေလိုက်သည်။ ထက်မြက်တို့အိမ်အပေါ်ထပ်မှာ စိုက်ပျိုးထားသော
ရနံ့မရှိသည့် ရွက်လှပန်းအိုးများက လေတိုက်ခတ်မှုကြောင့် တရုတ်
အသံမြည်တာ ကြားရသည်။

ထိုစဉ် မိုးချမ်းမြေ ဟမ်းဖုန်းက ထ၍ အော်မြည်လာသည်။
ဖုန်းမှဖော်ပြနေသော နံပါတ်က သူနှင့်မရင်းနှီးသော ဖုန်းနံပါတ်ဖြစ်
နေသည်။

ဖုန်းကို ထက်မြက်ဆီသို့ ကမ်းပေးလိုက်ပြီး...

‘ရောကွာ၊ မင်းပြောလိုက်’

ထက်မြက်က ဖုန်းကို ကောက်ဖွင့်လိုက်သည်။

‘ဟဲလို’

‘.....’

‘မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော် မိုးချမ်းမြေသူငယ်ချင်းပါ’

‘.....’

‘ဟုတ်ကဲ့’

‘.....’

‘ခုပြောနေတာ ဘယ်သူလဲ မသိဘူး၊ တဆိတ်လောက်’

‘.....’

‘ဪ... ဟုတ်ကဲ့၊ ဟုတ်ကဲ့ ရှိပါတယ်၊ ခဏလေးနော်’

ထက်မြက်က ဖုန်းကို လက်ဝါးလေးနဲ့အုပ်ကာ...

‘ကေသွယ်စိုးဆီကကွာ’

ထိုတော့မှ အရောင်မှိန်နေသော မိုးချမ်းမြေ့မျက်နှာက ပြန်
လည်လန်းဆန်းတက်ကြွလာတော့သည်။
ဖုန်းကို လှမ်းယူလိုက်ပြီး...
‘ဟုတ်တယ် ကေသွယ်၊ ဘယ်ကဆက်နေတာလဲ’
‘လမ်းဘေးဖုန်းက ခိုးဆက်နေတာ၊ ခု ချမ်းမြေ့ဘယ်ရောက်
နေတာလဲ’
‘ထက်မြက်တို့အိမ်မှာ အိမ်လည်နေတာ၊ ကေသွယ်ရော’
‘တို့အိမ်လမ်းထိပ်နားမှာပဲ၊ Supper One မှာ ဈေးဝယ်စရာ
ရှိလို့၊ အဲဒါ ချမ်းမြေ့ အဖော်လိုက်ပေးနိုင်မလားလို့’
‘ကေသွယ် တစ်ယောက်တည်းပဲလား’
‘တို့မှာမှ အဖော်မရှိတာ’
ကေသွယ်စိုး အဖြေစကားကြောင့် မိမိမေးမိခဲ့တဲ့မေးခွန်း
အပေါ် အားနာမိသွားရသည်။
‘ရတယ်လေ၊ တို့ ဘယ်ကိုလာခဲ့ရမှာလဲ’
‘တို့အိမ်လမ်းထိပ်နားမှာပဲ စောင့်နေမယ်၊ အိမ်ကကားက
လည်း အပြင်သွားနေတာ မအားလို့’
‘တို့ လာခေါ်မယ်’
‘ဒါဆို တို့အိမ်လမ်းထိပ်နားကိုပဲ လာခဲ့တော့၊ မြန်မြန်လေး’
‘အိုကေ... မကြာပါဘူး၊ အင်း... နာရီဝက်လောက်ပါပဲ၊
တို့ အမြန်ဆုံးမောင်းလာခဲ့မယ်’
‘ဒါပဲနော်’
‘ဟုတ်ပြီ’
ဖုန်းပိတ်လိုက်ပြီး ထက်မြက်ကို တစ်ခုခုလှမ်းပြောလိုက်ဖို့

ဟန်ပြင်လိုက်စဉ်...

ထက်မြက်က...

‘ကဲ သွားလိုက်ဦး၊ ငါသဘောပေါက်ပါတယ်’

မိုးချမ်းမြေ့က ကော်ဖီခွက်ကို အပြီးသတ်မော့သောက်ချလိုက်
တော့ ကော်ဖီက အရသာတော်တော်လက်ရာကောင်းမွန်း သိလိုက်ရ
သည်။

‘မင်းမျှော်ထားတဲ့ ကော်ဖီက တော်တော်ကောင်းပါလား ထက်
မြက်’

ထက်မြက် တဟားဟားရယ်လိုက်ရင်း...

‘မင်းစိတ်ထင်လိုဖြစ်ပါလိမ့်မယ်ကွာ၊ လာလုပ်မနေပါနဲ့၊
ကဲ... ကဲ... သွားတော့၊ သွားတော့၊ ဟိုမှာတစ်ယောက်တည်း
မျှော်ကြိုရမှာ၊ တော်ကြာအမျက်တော် ရှုနေဦးမယ်’

‘အေး... သွားလိုက်ဦးမယ်’

ထက်မြက် သတိရဟန်ဖြင့်...

‘ငါ ပြောထားတဲ့ သတိထားဖို့ကိုလည်း မမေ့နဲ့ဦးနော်
ဟေ့ကောင်’

‘အေးပါ’

ကားသော့ကို ကောက်ကိုင်ပြီး အိမ်အောက်သို့ အပြေးတဝိုင်း
မိုးချမ်းမြေ့ ပြေးဆင်းသွားသည်။

ဆင်ဝင်အောက်ရောက်မှ အပေါ်က ထက်မြက်က အော်ကာ
သတိပေးလိုက်ပြန်သည်။

‘ဟေ့ကောင်... ချမ်းမြေ့ ဝမ်းသာလုံးဆိုပြီး စွတ်မောင်းမနေနဲ့၊
ဦး၊ သတိနဲ့ထိန်းမောင်းနော်’

“စိတ်ချပါကွာ၊ မောင် ကြိုက်တတ်တဲ့ ဘီယာလေးသာ
အဆင်သင့် ပြင်ထားနော်”

ထက်မြက်က အပေါ်မှ လှမ်းဆဲလိုက်သည်။

ပြီးနောက် ဂီတာကို ကောက်ကိုင်လိုက်ပြီး သီချင်းအော်ဟစ်
သီဆိုနေလိုက်သည်။

အခန်း(၁၂)

အရေးကြီးပြီဆို ထုံးစံအတိုင်း မီးပွင့်မိနေ၍ အချိန်က ပိုကုန်
သွားရသည်။ ကားကို ခပ်သွက်သွက် အရှိန်မြှင့်၍ တစ်စီးပြီးတစ်စီး
ကျော်တက်တော့ တခြားကားမှ ဘာအရေးကြီးနေတာလဲဟူ၍ အော်
ဟစ်ကြိမ်းမောင်းခြင်းကိုလည်း ခံခဲ့ရသည်။

ကေသွယ်စိုးတို့အိမ် လမ်းထိပ်နားရောက်တော့ နေကြာစေ့
ထုပ်နှင့် အချဉ်ထုပ်များကို ကိုင်ဆောင်ရပ်စောင့်နေသော ကေသွယ်စိုး
ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ဦးထုပ်ဝိုင်းဝိုင်းလေးကို ဆောင်းပြီး ဂျင်းဘောင်းဘီကိုယ်ကြပ်
အင်္ကျီ ဝတ်စုံလေးကြောင့် သူမခန္ဓာကိုယ် အချိုးအဆစ်ပြေပြစ်မှုကို
ကောက်ကြောင်းထင်ရှားနေစေလေသည်။

ကောင်လေး သုံးလေးငါးယောက်က ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့်
လှည့်ကာ ကြည့်သွားရအောင် သူမ တကယ်လှသည်။

‘အချိန်တိကျလှချည်လား’

နာရီကိုကြည့်လိုက်ရင်း သူမ လှမ်းပြောပြီး ကားပေါ်တက်
ထိုင်သည်။

ကားတစ်စီးလုံး သူမဆီမှ အကောင်းစားရေမွှေးရနံ့ကြောင့်
ရင်ခုန်ဖွယ် ဖြစ်ပေါ်စေခဲ့သည်။

‘ရွှေဘုံသာ စူပါဝမ်းကိုလား’

မိုးချမ်းမြေက လှမ်းမေးလိုက်သည်။

‘ဟင့်အင်း... မြေနီကုန်းကိုပဲ မောင်းတော့၊ အဲဒီမှာ City
Mart အသစ်ဖွင့်ထားတာ မရောက်သေးတာနဲ့ သွားကြည့်ချင်လို့’

‘ကြာပြီလား ဖွင့်တာ’

‘သိပ်မကြာသေးဘူး ထင်တာပဲ၊ ချမ်းမြေ့တစ်ခါမှ မရောက်
ဘူးသေးဘူးလား’

‘မရောက်ဖြစ်ဘူး၊ အဲဒီမှာက တို့နဲ့အပ်စပ်တဲ့ပစ္စည်းက သိပ်
များများစားစားမှ မရှိတာ’

ဘာအမျိုးအစားမှန်းမသိသော သူမ ရေမွှေးရနံ့ သင်းပျံ့မှုက
နှလုံးသားထဲအထိ ထိရှိသည်။

ရေမွှေး ကောင်းမွန်မှုလား (ဒါမှမဟုတ်)

သူမ ဆွတ်ထားခြင်းကြောင့်ပဲလား

ကွဲကွဲပြားပြား သိဖို့လိုမည် ထင်သည်။

ရနံ့သင်းသင်းနဲ့တင်

ငါ့နှလုံးသား

တံခါးခေါက်သံ

ခပ်ပြင်းပြင်း ငါပြန်ကြားခဲ့...

ဘယ်က အလင်းနဲ့များ

မင်း ဝင်းပနေသလဲ ကောင်မလေးရယ်...

စကားသံတချို့

ဆိတ်သုဉ်းခိုက်တော့

တထိပ်ထိပ် ရင်ခုန်လိုက်မောခြင်းဖြင့်

ငါ့အချစ်တို့

ဟစ်အော်တောင်းဆိုနေကြပြီ

ကဲ...

ပြောပါဦး

ဘယ်လိုအလှတရားနဲ့

ငါ့အာရုံကို ပြုစားဦးမလဲဆိုတာ...

အခန်း(၁၃)

ဒီလိုကျပြန်တော့ လှည်းတန်းပွိုင့်ကလွဲလို့ ကျန်တဲ့ပွိုင့်တွေ အားလုံးလွတ်သည်။ ကားကလည်း ရှင်းလိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း။ ငါးမိ နှစ်ကျော်ကျော်လောက်ဖြင့် မြေနီကုန်းကို ရောက်ရှိခဲ့သည်။

ကိုယ့်ရင်ခွံနံ့သံ ကိုယ်ပြန်ထိန်းကျောင်းနေရတာနဲ့ပဲ ဘာစကား မှတောင် မပြောဖြစ်လိုက်။ ကားပါကင်နေရာရွေးလိုက်ပြီး သူမ ကား ပေါ်မှ မဆင်းခင်...

‘ကေသွယ်’

‘ဘာလဲ’ဟူသော သဘောဖြင့် သူမ ပြန်ကြည့်သည်။

‘မင်း အရမ်းလှတယ်’

သူမ အတန်ကြာအထိ စိုက်ကြည့်နေသည်။ ပြီးမှ...

‘မမြှောက်လည်း မုန့်ကျွေးမှာပါနော်’

သူမဆင်းဖို့ ဟန်လေးပြင်စဉ် သူမလက်ကို လှမ်းကာ ခပ်ရွ ရွလေး ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး...

‘ကျေးဇူးပြုပြီး မြှောက်တယ်မထင်ပါနဲ့၊ တို့ တကယ် လေးလေးနက်နက် ပြောလိုက်တာ’

မျက်နှာပေါ်မှာ ပန်းနုရောင်လေး ဖြတ်ပြေးသွားသည်။

စမ်းသပ်ရန် ဆို...

၆၅

ခပ်ရွရွဆုပ်ကိုင်ထားသော သူလက်ထဲမှ သူမလက်ကလေး အသာ အသာ ရုန်းထွက်သွားသည်။

ဒီတော့မှ မိုးချမ်းမြေ့ သတိရပြန်ရသွားသည်။

သူ ခဏလေး သတိမေ့သွားခဲ့မှန်း သိလိုက်ရသည်။

City Mart အတွင်းသို့ ရှက်ကိုးရှက်ကန်းပုံစံနှင့် လှမ်းဝင် သွားသော သူမနောက်သို့ မိုးချမ်းမြေ့ ခပ်သွက်သွက်လိုက်ဝင်လိုက် သည်။

ဘာစကားမှ မပြောဘဲ လိုအပ်သည့် ပစ္စည်းအချို့ကို လျှောက် ကြည့်ပြီး နှစ်သက်သဘောကျသည့် ပစ္စည်းများကို ရွေးချယ်ကာ ဈေးဝယ်ဆွဲခြင်းထဲသို့ သူမ ထည့်နေသည်။

မိုးချမ်းမြေ့ကတော့ မည်သည့်ပစ္စည်းကိုမျှ စိတ်ဝင်စားခြင်း မရှိသော်လည်း ဈေးဝယ်ခြင်းကြီးကိုကိုင်ကာ တကယ့်အိမ်ရှင်မပုံပေါက် နေသော ကေသွယ်စိုးကို စနောက်ချင်စိတ်ဝင်လာ၍ ယောက်ျားလေး သုံးပစ္စည်းများကို မလိုအပ်သော်လည်း ရွေးချယ်လိုက်သည်။

ယောက်ျားလေးသုံး မုတ်ဆိတ်ရိတ်ကိရိယာတချို့၊ ဖန်ခွက် လှလှလေးတချို့ ခြေအိတ်၊ အတွင်းခံစွပ်ကျယ်များ၊ သန့်စင်ခန်းသုံး အမွှေးခံများကို သူမခြင်းထဲသို့ ခပ်တည်တည်ပိုင်ပိုင်နင်း ထည့်နေ တော့...

သူမ မကျေမနပ်ပုံစံဖြင့် တစ်ချက်မကြည်သလို ကြည့်မိ လိုက်ခြင်းခံရသည်။ ဘာမှတော့ မပြောသေး။ ပြီးနောက် သူမရွေး ချင်ရာကို ဆက်လက်ရွေးချယ်နေပြန်သည်။

မိုးချမ်းမြေ့ ရယ်ချင်စိတ်ကို ထိန်းသိမ်းထားနေရသောကြောင့် စပ်ဖြဲဖြဲဖြစ်နေသည်။

ဆက်လက်၍ သူမ ခြင်းဟောင်းထဲသို့ အဝတ်လျှော်ဆပ်ပြာ

ခဲများ ထပ်ထည့်ပေးလိုက်တော့...

‘ကိုယ့်ဟာကိုယ် ဝယ်ချင်တဲ့ပစ္စည်း ခြင်းတစ်ခုယူပြီး ရွေးပါလား၊ ဘာလို့သူများခြင်းထဲ စုဖြုံပြီးလာလာထည့်ပေးနေတာလဲ၊ ဒီမှာ အတော်လေးလာပြီ’

မကျေနပ်မှု အပြည့်နဲ့ ကေသွယ်စိုး လှမ်းပြောလိုက်တာပါ။

‘မနိုင်တော့ဘူးလား’

နှုတ်ခမ်းစုထားသည်။

‘မနိုင်တော့ဘူးဆိုရင်ပြော၊ တို့လည်း တစ်ဖက်ဝင်ကူဆွဲပေးမယ်’

‘မလိုပါဘူး’

‘ဒါဆိုရင်လည်း ဆက်ရွေးလေ၊ တို့လည်း အိမ်မှာပစ္စည်းနည်းနည်းပါးပါး ကြုံတုန်းလေး လျှောက်ကြည့်လိုက်ဦးမယ်’

မကျေနပ်မှုဖြင့် မျက်စောင်းတစ်ခုကို ကေသွယ်စိုး ဟိုးလိုက်ပြီး ပစ္စည်းများကို ဆက်လက်ရွေးချယ်နေပြန်သည်။ မိုးချမ်းမြွေ ကိုယ်သုတ်မျက်နှာသုတ်ပဝါများစင်ရှေ့ရောက်သောအခါ...

‘အင်း... အိမ်မှာကိုယ်သုတ်ပဝါက တစ်ခုတည်း နှစ်ယောက်သုံးနေရတာတော့ သိပ်အဆင်မပြေဘူး၊ ဝိုးက သူများချွေးနဲ့ဆို သိပ်ခေါင်းမူးတတ်တာ၊ အဲဒီတော့ နောက်ထပ်အပိုနှစ်ခုလောက်ထပ်ဝယ်ပြီး တစ်ယောက်တစ်ခုဆီပဲ သုံးကြတာပေါ့၊ အရောင်မတူတာလေး နှစ်ခုလည်းဖြစ်အောင်ရွေးမှ၊ မဟုတ်ရင်တော့ သူ့ပဝါကိုယ့်ပဝါ ခွဲခွဲခြားခြား မသိ ဖြစ်နေဦးမယ်’

ဒီတစ်ခါတော့ စိတ်ဆိုးသည့်မျက်နှာထားအပြည့်ဖြင့် ပုည့်ကြည့်လိုက်ပြီး ရန်တွေ့ပါတော့သည်။

‘ဘယ်သူ့ကို ပြောနေတာလဲ’

ဘုဆတ်ဆတ်နှင့် သူမလှမ်းပြောလိုက်ခြင်းပင်...

‘ဟင်... ဘာလဲ’

မိုးချမ်းမြွေတော့ မသိသယောင်...

‘ဘယ်သူ့ကိုပြောနေတာလဲလို့ မေးနေတာ’

ဒီတော့မှ...

‘ဒီမှာ တို့နဲ့သိတာဆိုလို့ ကေသွယ်ကန်ယောက်ဘည်းပဲ ရှာ့ပါးပါးရှိတာ၊ ကေသွယ်ကိုမှ မပြောလို့ ဘယ်သူ့ကိုပြောတာဖြစ်နိုင်မလဲ’

ထိုစကားက သူမကို ပိုဒေါသဖြစ်သွားစေသည့်ထင်၏။

‘အောင်မာ... အောင်မာ... ချမ်းမြေ့နော်၊ နင့်စကားက ဘယ်သွားလို့ ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ ပြန်စဉ်းစား၊ ဘယ်သူက နင်နဲ့ တဘက်တစ်ခုကို နှစ်ယောက်အတူသုံးနေလို့လဲ၊ ကြည့်ပြော၊ စိတ်ဆိုးအောင် သက်သက်လာမလုပ်နဲ့နော်’

‘ဟာ... သက်သက် နင်တမင်ညစ်တာ မဟုတ်လား’

သူမ ဒေါသကို မလျော့ပါ။

‘ဘယ်သူက ကေသွယ်နဲ့တစ်ဘက်နှစ်ခုကို နှစ်ယောက်အတူသုံးနေပါတယ်ပြောလို့လဲ၊ တို့ဘာသာ အိမ်ကကိစ္စကိုပြောနေတာ’

‘ခုမှ လာဖောမနေနဲ့’

‘မဖောပါဘူး၊ အိမ်မှာ ဒယ်ဒီက တို့တဘက်ကို တခါတလေ ခဏခဏ လာလာသုံးတတ်တယ်၊ တို့က တခြားလူကိုယ်နဲ့ဆို သားအဖချင်းတောင် သိပ်မခံနိုင်ဘူး၊ အဲဒါကြောင့် တို့အိမ်မှာ ဒယ်ဒီနဲ့ တစ်ယောက်တစ်ခုစီသုံးဖို့ ကေသွယ်ကို အကြံဉာဏ်တောင်းတိုင်ပင်ကြည့်တာ တလွဲမတွေးပါနဲ့’

‘မတွေးပါဘူး၊ ကိုယ့်ဟာနဲ့ကိုယ် တလွဲလျှောက်ပြောနေပြီး တော့များ’

‘မငွားရင်လည်း ပြီးရောပေါ့ဗျာ၊ ကဲ ဆက်ရွေး’

‘ရွေးမယ်’

သူမ အသံနည်းနည်းကျယ်သွား၍...

‘စကားကို တိုးတိုးပြောစမ်းပါ ကေသွယ်ရဲ့၊ တော်ကြာအေး လူကြားသွားရင် ဟိုလိုလို ဒီလိုလို တစ်မျိုးထင်သွားပါဦးမယ်’

‘ထင်ချင်သလိုထင်၊ ချမ်းမြေ့ မစနဲ့နော် ဒါပဲ’

‘ဟုတ်ပါပြီ၊ ဘယ်မှာစလိုလဲ၊ ကဲ... ရွေးမှာသာ ရွေးစမ်းပါ ကြိုက်တာ’

သူမ တကယ်ပဲ စိတ်ဆိုးသွားပြီလား။ တမင်ပဲ စိတ်ဆိုးချင် ယောင်ဆောင်နေတာများလား။ မိုးချမ်းမြေ့ကတော့ စကောင်းကောင်းနဲ့ ပဲ ဘယ်လိုထပ်စရင်ကောင်းမလဲ စဉ်းစားနေလိုက်သည်။

ဒီတစ်ခါကလေးကစားသည့် အမွှေးပွ အရပ်ကလေးနှစ် ကောင်သုံးကောင်ထည့်တော့...

‘အရပ်ကလေးတွေက ပေါ့ပါကယ်၊ ကားထဲမှာ အလှထည့် ထားချင်စိတ်ပေါက်လာတာနဲ့ ဝယ်လိုက်မိတာပါ’

‘ကိုယ့်ဟာနဲ့ကိုယ် ခြင်းတစ်ခုယူပြီးထည့်လို့ ပြောနေတယ် လေ’

မိုးချမ်းမြေ့က...

‘ထပ်ဝယ်ချင်တာ မရှိတော့ပါဘူး၊ ဒီတစ်ရပ်တည်းမို့လို့ သွားယူတော့လည်း မထူးဘူးလေ’

ပစ္စည်းများကို ဆက်ရွေးနေလိုက်ပြန်သည်။ အသင့်စား ရယ် ဒီမိတ်ကောင်တာရှေ့အရောက်...

‘ဒီတစ်ခါတော့ ခေါက်ဆွဲခြောက်လေးဘာလေး ဝယ်ထားရ ကောင်းမလား မသိဘူး’

‘ဒီတစ်ခါဝယ်ရင် ကိုယ့်ခြင်း ကိုယ့်ဟာနဲ့ကိုယ်သွားယူနော်’

‘မဝယ်တော့ပါဘူး၊ မေးကြည့်တာ ဝယ်ရကောင်းမလားလို့’

‘မကောင်းဘူး မဝယ်နဲ့’

‘ဟ... ဘယ်လိုတုန်း’

ထိုစဉ် ဈေးလာဝယ်ဟန်တူသော သူနဲ့အသက်အားဖြင့် မကိမ်း မယိမ်း အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က ကေသွယ်စိုးကို အဟန် ကြာကြာစိုက်ကြည့်ပြီး တစ်ခုခုကို စဉ်းစားနေတာတွေ့ရသည်။ ပြီးမှ

‘ဟဲ့... နင်... နင် ကေသွယ်မဟုတ်လား’

အမှတ်မထင် ဝင်ရောက်လာသော အသံမို့ ကေသွယ်စိုး လည်း ကြောင်ကြည့်နေသည်။ အတော်ကြာသည်။ လာနှုတ်ဆက် သော အမျိုးသမီးကပဲ ဆက်ပြောသည်။

‘ဟဲ့... မိကေသွယ်စိုး၊ နင်က ငါ့ကိုတောင် မမှတ်မိတော့ ဘူးလား၊ ငါ နနုထွေးလေဟယ်’

ထိုတော့မှပဲ...

‘ဟယ်... နုထွေး၊ မှတ်မိပြီ၊ မှတ်မိပြီ၊ နင်က ဝလည်းဝ၊ ပုံစံလည်း တော်တော်ပြောင်းသွားတော့ ငါသိပ်မမှတ်မိဘူးဖြစ်သွား ကာ၊ နင်က တကယ်လူကြီးကြီးကျနေတာပဲ’

‘ဘာလဲ ငါရင့်သွားတယ်ပေါ့’

‘အဲလိုမဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီခိုင်းက လူကြီးဆန်တယ်ပြောတာ၊ ကိုတွေ ကျောင်းပြီးကတည်းက အဆက်အသွယ်လည်းမရ၊ တွေ့လည်း မတွေ့ဖြစ်တာ အတော်ကြာပြီဟာ’

မထင်မှတ်ဘဲ မိတ်ဟောင်းဆွေဟောင်းတွေ ဖြန်ဆုံကြ၍

အတော်လေးဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်နေကြပါသည်။

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာလိုက်တာ သူငယ်ချင်းရယ်’

ကေသွယ်စိုးက...

‘နင် အိမ်ထောင်တွေ ဘာတွေ ကျနေပြီလား’

‘အေး... တစ်နှစ်ကျော်ကျော်လောက်တောင် ရှိပြီ’

‘ကောင်မ သွက်လှချည်လားဟဲ့’

‘နင်ကပဲ ပြန်ပြောရတယ် ရှိသေး၊ အရပ်တွေဘာတွေတောင် ဝယ်နေပြီဆိုတော့ နင် ကလေးတွေဘာတွေတောင် ရနေပြီထင်တယ်၊ ဘယ်နှယောက်လဲ၊ နင်က တသားမွေးတသွေးလှပဲ ကြည့်စမ်း၊ အိမ်ထောင်ကျကလေးရသွားတာတောင် အပျိုရှုံးလောက်တယ်၊ ဟဲ့... ငါ့ကို နင်အမျိုးသားနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးဦးလေ’

နနထွေးဆိုသော အမျိုးသမီးထင်သမျှ တရစပ်ပြောနေ၍ ကေသွယ်စိုးမှာ တားဆီးပိတ်ပင်ချိန်တောင် မရနိုင်အောင်ပင်ဖြစ်နေသည်။ သို့သော်လည်း အမြန်ဆုံးမှ ရှင်းမပြနိုင်ခဲ့လျှင် ပိုမိုရှုပ်ထွေးလာမည်ဖြစ်သောကြောင့်...

‘ဟယ်... နနထွေး နင်ကလည်း ပြောလိုက်ရင် အရမ်းကြီးပဲ၊ ဘယ်ကသာဟာ ငါအိမ်ယောင်မကျသေးပါဘူး’

ကေသွယ်စိုး ရှင်းပြလိုက်မှ နနထွေးက အားနာပါးနာပြုံးပြီး ပြောချင်တာ ဆက်ပြောပြန်လေသည်။

‘ဟယ်... ဟုတ်လား၊ မကျသေးဘူးလား၊ ဆောရီဟာ၊ အယ်... ဒါပေမဲ့ နင်တို့က တော်တော်အမျှော်အမြင်ရှိတာပဲ၊ ခုကတည်းက ကလေးကစားစရာအရပ်တွေ ဘာတွေတောင် ကြိုဝယ်ထားတဲ့အဆင့်ဆိုတော့’

‘ဟယ်... တော်ပါတော့ဟာ၊ နင်ပြောတာတွေ တစ်ခုဆိုတစ်ခုမှကို မဟုတ်တာ၊ နင်ကတော့ဟာ’

အလွဲလွဲအချော်ချော်ဖြစ်နေသော အခြေအနေကို မိုးချမ်းမြေ့က ဝင်ကာစကားလမ်းကြောင်းပြောင်းပေးလိုက်ရတော့သည်။

‘ကျွန်တော့်နာမည် မိုးချမ်းမြေ့ပါ၊ မနုနထွေး ကေသွယ်ကို ခင်သလိုမျိုးပဲ ကျွန်တော့်ကို ခင်မင်နိုင်ပါတယ်’

‘ဪ... ဟုတ်ကဲ့ပါ၊ ဟုတ်ကဲ့ပါ၊ ကျွန်မတို့က ကေသွယ်ရဲ့ ရှားရှားပါးပါး သူငယ်ချင်းတွေဆိုပါတော့၊ ကေသွယ်က ကျောင်းမှာကတည်းက သူ့ဟာနဲ့သူ အေးအေးဆေးဆေးနေတတ်တာက သူနဲ့အဖွဲ့ကျတာဆိုလို့ ကျွန်မအပါအဝင် သူငယ်ချင်း လေးငါးယောက်ပဲရှိတာ’

‘ယောက်ျားလေးသူငယ်ချင်းတွေရော ပါသေးလား’

‘ဟာ... အဲဒါတွေစိတ်ချ၊ လုံးဝမပါပါဘူး၊ မိန်းကလေးမှ မိန်းကလေးအစစ်တွေပါ’

‘ဗျာ’

မိုးချမ်းမြေ့က ဗျာလိုက်သောကြောင့် မနနထွေးက အတွေးတစ်မျိုးပေါက်သွားသည်ထင်သည်။

‘ဪ... ဒီလိုပါ မိန်းကလေးအစစ်တွေဆိုတာ ယောက်ျားလျာတောင် မပါဘူးလို့ ပြောတာပါ’

မိုးချမ်းက...

‘ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်၊ ဒါတောင် ကေသွယ်က သူ့ဟာနဲ့သူပဲ အေးအေးဆေးဆေးနေတာ၊ ကျွန်မတို့နဲ့က တစ်မေဂျာတည်း၊ တစ်နီးကည်း၊ တစ်ခုံတည်း အတူနေတာကြာမှ ကျွန်မတို့စကားပြောပြောနေ

လို့ ခင်မင်ဖြစ်သွားရတာ၊ သူ အေးတာတော့ ကျွန်မ အသိ*
 အခွင့်အရေးရတုန်း ထက်မြက်ပြောခဲ့သော သတိစကားကို
 အမှတ်ရကာ ကေသွယ်စိုးအကြောင်းကို အတော်များများ သိသော
 မိတ်ဆွေဟောင်းဖြစ်သော မနုနုထွေးဆီမှာသာ မေးကြည့်လျှင် လူ
 ကြံမှုကိစ္စ ဟုတ်မဟုတ်လမ်းစတင်ခဲ့ရ ရရှိနိုင်မည်တွေးလျက်...

‘မနုနုထွေးတို့ သူငယ်ချင်းတွေထဲမှာ မေနှင်းဆိုတာရော
 ပါသေးတယ်မဟုတ်လား’

‘ဟယ်... ကိုမိုးချမ်းမြေက မေနှင်းကို သိနေတယ်ပေါ့
 ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ မေနှင်းနဲ့ကျွန်မတို့က တစ်ဖွဲ့တည်းပဲ’

‘ဟုတ်ကဲ့ သိတယ်၊ ဟို အသားဖြူဖြူနဲ့လေ’

ပိုတိကျမှုရှိစေရန် ပုံသဏ္ဌာန်ပါ ဆက်မေးကြည့်လိုက်သည်။
 ‘ရှင်’

‘အသားဖြူဖြူနဲ့လေ၊ နာမည်အပြည့်အစုံက မေနှင်းသော်ဦး၊
 မဆုံးသေးသော မိုးချမ်းမြေစကားကို မနုနုထွေးကဖြတ်၍

‘မေနှင်းက အသားမဖြူပါဘူး၊ လွဲနေပြီထင်တယ်၊ မေနှင်းက
 အသားညိုတယ်၊ အဲ... ညိုတယ်တောင် ပြောလို့မရဘူး၊ အတော်
 မည်းတယ်’

အသားအရည်ဆိုတာက ပြောင်းလဲမှုရှိတာလည်း ဖြစ်နိုင်စေ
 ရှိတဲ့အတွက်

‘ဟိုဗျာ၊ ရုပ်က အတော်ကြည့်ကောင်းတယ်၊ ခပ်ချောချော’

‘အဲဒါဆိုရင်တောင် ပိုသေချာတယ် လွဲတာ၊ သူ့နာမည်
 အရင်းက မေနှင်းခိုင်၊ သူ့ကိုတောင် ကောင်လေးတွေက မေနှင်းမို
 လို့ စရင် အတော်စိတ်ဆိုးတယ်၊ သူက သွားတောင် အဆစ် နည်းနည်း
 ခေါလိုက်သေးတယ်၊ အင်း... ပြောရတာ အားတောင်နာပါတယ်’

သူငယ်ချင်းအရင်းကြီးတွေ အတင်းပြောသလိုဖြစ်နေပြီ’
 အခြေအနေကို သေသေချာချာသိလိုက်ရ၍ မိုးချမ်းမြေ စိတ်
 အတော်နေသာထိုင်သာရှိသွားရသည်။

ကေသွယ်စိုးက...

‘ဟဲ့... နုနုထွေး... နင်ကလည်း ပြောလိုက်တာ ဆိုလိုက်
 တာ ဟိုးတက္ကသိုလ်ကအကြောင်းတောင် ရောက်တယ်၊ နင်ဈေးဝယ်
 ဖို့လည်း နောက်ကျနေပါဦးမယ်’

ထိုတော့မှ မနုနုထွေးက တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရသွားဟန်ဖြင့်

‘ဟယ်... ဟုတ်ပါရဲ့၊ ငါလည်း ပြောကောင်းကောင်းနဲ့
 ပြောနေလိုက်တာ၊ စိတ်မရှည်တဲ့ ငါ့ယောက်ျားလက်ဖက်ရည်သောက်
 ရင်းစောင့်နေတာ၊ ခုမှသတိရတယ်၊ ကဲ...နောက်မှပဲ ဆုံချင်ဆုံကြဦး
 မှာပေါ့၊ ခုတော့ သွားလိုက်ဦးမယ်’

‘အေး... အေး’

‘ကိုမိုးချမ်းမြေ သွားလိုက်ပါဦးမယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ကော်ဖီလေးဘာလေး လိုက်သောက်သွားပါဦးလား
 မိတ်ဖြစ်ဆွေဖြစ်ပေါ့’

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ကိုမိုးချမ်းမြေ အချိန်မရတော့လို့ပါ’
 ကေသွယ်စိုးက...

‘ခုမှပဲ ပြာပြာသလဲဖြစ်နေပြီ၊ ခုတော့ စကားကိုအတင်း
 လွှတ်ပြောနေပြီးတော့’

‘ဟဲ့... ဟဲ့... အရှိန်ပါသွားလို့ပါ၊ သွားဦးမယ်’

‘အေးပါ’

မနုနုထွေး ထွက်သွားပြီး ကောင်တာတွေအရေအတွက်တော်
 တော်စုံအောင် လျှောက်ကြည့်လိုက်ကြပါသေးသည်။

မိုးချမ်းမြေက ဘာမှလည်းထပ်ဝယ်ဖို့ စိတ်မဝင်စားတော့ သလို သူမကိုလည်း မစတော့။ မျက်နှာပိုးသတ်ရင်း သူမနောက်မှ လျှောက်လိုက်ရင်း လိုက်ရင်း ခြေထောက်များ အတော်ညောင်းညာ ကိုက်ခဲလာ၍

‘ကော်ဖီလေး ဘာလေး သောက်ရအောင်’

ကေသွယ်စိုးက ဘာမှမပြောဘဲ ကော်ဖီဆိုင်ဖက်ရှေ့မှ လျှောက်ဖို့ ပြင်၍ မိုးချမ်းမြေက...

‘ဒီခြင်းတောင်းကြီးနဲ့ ဒီအတိုင်းဝင်မလို့လား၊ ကက်ရှာမှာ သွားရှင်းလိုက်ဦးလေ’

မိုးချမ်းမြေ သတိပေးလိုက်မှ ပစ္စည်းကို ငွေရှင်းဖို့သတိရ သွားပြီး အလှည့်ကျရန် ငါးမိနစ်ခန့်စောင့်လိုက်ရသည်။

ပြီးနောက် ဘာစကားမှမပြောပြန်ဘဲ ကော်ဖီဆိုင်ထဲဝင်သွား၍ မိုးချမ်းမြေ နောက်မှ အမြန်လိုက်သွားရသည်။ ကော်ဖီနှစ်ခွက်နှင့် မုန့်နှစ်မျိုးသုံးမျိုးမှာကာ ထိုင်ဖို့နေရာရှာရသေးသည်။

ကော်ဖီဆိုင်အတွင်း လူအတော်အတန် စည်ကားနေသည်မို့ ထိုင်ခုံက မနည်းရှာကြည့်ရသည်။ ကံအားလျော်စွာ ဘေးချင်းကပ်ခုံ လွတ်နှစ်ခုံရ၍ နှစ်ယောက်သား ဘေးချင်းယှဉ်ထိုင်ခွင့်ရလိုက်သည်။

သူတို့နှင့် တစ်စားပွဲတည်းဖြစ်သည့် အတွဲက သူ့စကားနဲ့သူ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကိုတောင် သတိထားမိပုံမပေါ်။

မိုးချမ်းမြေက...

‘လူတော်တော်စည်တာပဲနော်’

စိတ်ဆိုးရိပ်မပြယ်သေးသော မျက်နှာထားဖြင့် ကေသွယ်စိုးက သူမ မေးချင်တာကိုမေးသည်။

‘အတော်ပျော်နေလား’

ဘာကိုမေးလိုက်မှန်းမသိသော မိုးချမ်းမြေက သူ့အတွေးနဲ့သူ ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

‘ပျော်တာပေါ့’

‘အရမ်းကိုပျော်နေတယ်ပေါ့လေ’

‘အဟမ်း... ဟုတ်တယ်၊ အရမ်းပျော်နေတာ’

‘သူ့မှာယေကျ်းရှိတယ်၊ ဒုသနသော မကြောက်ဘူးလား’

ရှုပ်ထွေးနေသော ကေသွယ်စိုးစကားကို မိုးချမ်းမြေ နား မလည်၍ ပြန်မေးရတော့သည်။

‘ဘာ... ဘာကိုပြောတာလဲ၊ ဘယ်ငိုယောကျ်ားရှိတာတွေ ပါလာရတာလဲ’

ထိုတော့မှ...

‘နုနုထွေးကိုပြောတာ’

‘မရှင်းသေးဘူး’

‘အဲဒါကြောင့် ပျော်နေလားလို့မေးတာ’

မိုးချမ်းမြေ ခေါင်းကိုကုတ်လိုက်ရင်း...

‘ပျော်နေတာနဲ့ သူနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ၊ ဘာမှဆိုင်ဘူး’

‘နုနုထွေးနဲ့ စကားပြောချင်တာတွေ ပြောနေရတာ အရမ်း ပျော်နေလားလို့မေးတာ’

ထိုသို့ပြောလိုက်မှ မိုးချမ်းမြေ အခြေအနေကို ရိပ်စားမိ၍

‘ကြုံကြီးစီရာဗျာ၊ ဖွဟဲ့၊ အဝီစိကို ဂျိုးကပ်အောင်လာလုပ်နေ ပြန်ပြီဟ၊ ပျော်တယ်ရယ်လို့မဟုတ်ဘူးလေ၊ ကေသွယ်သူငယ်ချင်း အရင်းကြီး ရှားရှားပါးပါးနဲ့ အခုလို မထင်မှတ်ဘဲ ကြုံရတာဆိုတော့ လည်း အထိုက်အလျောက် ပြောပေးရတာပေါ့’

‘အထိုက်အလျောက် မကပါဘူး၊ ပိုလွန်းတယ်’

‘ဟာ... မပိုပါဘူး’

‘ပိုပါတယ်’

‘မပိုပါဘူးဆို’

‘အဲဒါက ထားပါတော့၊ နနထွေးက တစ်မျိုးထင်ပြီး လျှောက်
ပြောနေတာကို ဘာလို့ဝင်ရှင်းမပြဘဲ ချော်လဲရောထိုင် လုပ်နေရတာ
လဲ’

မိုးချမ်းမြေက သိပ်နားမလည်ဘူးဆိုသည့် ပုံစံအမူအယာဖြင့်

‘ဘာကိုတစ်မျိုးထင်တာလဲ၊ ဘာကိုပြောတာလဲ’

‘ဘာမှမသိချင်ယောင် ဆောင်ပြမနေနဲ့’

‘ဪ... ဟိုလိုထင်တဲ့ကိစ္စလား’

မိုးချမ်းမြေ ရယ်ကျဲကျဲ ပြောလိုက်သည်။ သူက...

‘ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်’

‘ဝင်ရှင်းမပြတာဘဲ ရှိပါတယ်၊ ချော်လဲရောထိုင်တော့ မလုပ်
ပါဘူး’

‘ဝင်ရှင်းမပြတာကိုက ချော်လဲရောထိုင်လုပ်တာပဲ’

‘ခက်တော့ခက်နေပြီ၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒါလည်းကောင်းတာပဲ’

ကေသွယ်စိုး မျက်လုံးလေး လှန်ကြည့်ပြီး မေးလိုက်သည်။

‘ဘာကောင်းတာလဲ၊ ချမ်းမြေ့နော်၊ နောက်တာလွန်နေပြီ’

မိုးချမ်းမြေက မျက်နှာတည်လိုက်ပြီး

‘နောက်နေတယ် ထင်လို့လား’

‘နောက်နေတာ မဟုတ်လို့ ဘာလဲ’

‘အတည်ပြောနေတာ’

ကေသွယ်စိုးက မိုးချမ်းမြေလက်မောင်းကို လှမ်းရှိုက်တော့
မိုးချမ်းမြေက သူမတစ်ယောက်စည်း ကြားနိုင်လောက်မည့်အသံနှင့်
ပြောလိုက်သည်။

‘တို့ မင်းကို ချစ်နေမိတယ် ကေသွယ်’

ဆိုင်ထဲ လူအင်အားကပ် များလို့နေတာကြောပဲလား။ အဲကွန်း
အေးမြမှုက ထိထိရောက်ရောက် မရှိလှပါ။ မိုးချမ်းမြေရော ကေသွယ်
စိုးပါ ရင်ခုန်သံများကြောင့် နွေးထွေးရိုန်းမြဲနေကြသည်။

အံ့ဩမှုတို့ကြောင့် သူမ မျက်လုံးလေး ဝိုင်းသွားရပြီး နှုတ်ခမ်း
နှစ်ခုကို ပွင့်အာသွားရသည်။

မိုးချမ်းမြေက ထပ်ပြောလိုက်ပြန်သည်။

‘တကယ်ချစ်နေခဲ့တာဆိုတာ ယုံပါ’

နှစ်ယောက်မှာ အားလုံးတိတ်ဆိတ်။

အရာအားလုံး ငြိမ်သက်။ ရင်ခုန်သံမှလွဲ၍ ကျန်သောလူပု
ရားမှမူမှန်သမျှ မေ့ပျောက်ကုန်ရသည်။

အခန်း(၁၄)

ထွန်းလင်းစပြုနေသော လမ်းမီးတိုင်။

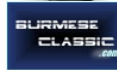
ရွှေလျားနေကြသော အလုပ်သွားအလုပ်ပြန်များ ကျူရှင်သွား
ကျူရှင်ပြန် ကျောင်းသားကျောင်းသူများ...

စိမ်းရင့်ရင့် အုန်းပင်များ။ ရန်ကုန်မြို့၏ ညနေဆည်းဆာက
လှုပ်ရှားသက်ဝင်နေခဲ့သည်။

ထက်မြက်က 'ခုလို ပြောလိုက်တာပဲ ကောင်းပါတယ်'ဟု
မှတ်ချက်ပေးပြီး တစ်စုံတစ်ခုကို လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားနေသည်။

မိုးချမ်းမြေက တိဗ္ဗီ (ရုပ်မြင်သံကြားလိုင်း)မှ ကြော်ငြာအစီ
အစဉ်လာနေ၍ ပိတ်လိုက်ပြီး ဒီဗီဒီ ပါဝါခလုတ်ကို ဖွင့်လိုက်ရင်း
စီဒီ ချပ်များကို လှန်လှော၍ စိတ်ကြိုက်စီးရီးခွေကို ရှာနေလိုက်သည်။

လေပြေသည် ပြတင်းတံခါးပေါက်ဆီမှ မျောလွင့်ဝင်ရောက်
လာကာ စံပယ်ရနံ့ သင်းမြမြကိုပါ သယ်ဆောင်၍လာသည်။ လက်
ဆတ်ညင်သာသော လေပြည်အထိအတွေ့တို့ကြောင့် စိတ်အာရုံကို
ပေါ့ပါးလန်းဆန်းစေခဲ့လေသည်။

ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ စားပွဲပေါ်မှ စားပွဲတင်နာရီလေးကို ထက်
မြက်က ကောက်ကိုင် ဟိုကြည့်ဒီကြည့်လုပ်နေလိုက်ရင်း...

'ပြီတော့ ဘာတွေဆက်ဖြစ်သေးလဲ'

'City Mart က ပြန်တော့လား'

'အေးပေါ့'

CD ချပ်တွေထဲမှ The kiss အခွေကိုရွေးထုပ်ပြီး မိုးချမ်းမြေ
က ပြောလိုက်သည်။

'သူ တော်တော်တော့ အံ့သြသွားပုံပဲ၊ ငါလိုက်ပို့ပေးတာ
သူ အိမ်နားရောက်ကာနီးအထိပဲ၊ ဘာစကားမှပြန်မပြောဘူးကွာ'

'စိတ်ဆိုးသွားတဲ့ ပုံစံလား'

'သေချာတော့ အတတ်ပြောလို့မရဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ငါ့အထင်
စိတ်ဆိုးသွားပုံတော့ မရပါဘူး'

'တော်တော်ရှက်သွားတယ် ထင်တယ်ကွ'

'ဟုတ်မှာပေါ့၊ မိန်းကလေးပဲ'

'ရင်လည်းခုန်စရာဆိုတော့'

ထက်မြက်စကားကို မိုးချမ်းမြေက ပြုံး၍ပြန်ကြည့်နေလိုက်
သည်။

The kiss အဖွဲ့၏ Domeno သီချင်းသံက ဝန်းဒိုင်းစီညနေ
သဖြင့် အသံ Volume ကို နည်းနည်းတိုးလိုက်ရသည်။ ထက်မြက်
က စကားပြန်စသည်။

'အခြေအနေက ဆိုးတော့မဆိုးပါဘူး'

'ငါလည်း ထင်တာပဲ၊ ဖြည့်တွေးရတာပေါ့'

'အဖြေရော တစ်ခါကည်းတောင်းမကြည့်ဘူးလား'

'တောင်းကြည့်တယ်'

‘အဲတော့’

‘အဲတော့... အစက ဘာမှကို ပြန်မပြောတာ၊ ခေါင်းပဲပုံပြီး ငြိမ်နေတယ်’

‘တော်တော်ရှက်သွားတယ်ထင်တယ်ကွ’

‘အမှန်အတိုင်းပြောရရင် ငါလည်း တော်တော်ရင်ခွန်နေရတာ ခံစားမှုအသစ် တစ်မျိုးဆိုပါတော့’

‘ဆက်ပြောပါဦး’

‘ပြောလက်စအရှိန်ကရနေတော့ အတန်တန်အဖြေတောင်း တော့မှ စဉ်းစားပေးမယ်၊ ခဏစောင့်လို့ပဲ ပြန်ပြောတယ်’

‘စဉ်းစားပေးမယ်ဆိုတာလည်း အကောင်းဘက်မှာ ရာခိုင်နှုန်း များပါတယ်’

‘အားနာလို့လည်းဖြစ်နိုင်တာပဲ’

‘မင်းက ကာယကံရှင်ဆိုတော့ ဒါတွေထားပါဦး ခဏဆိုတာ ဘယ်လိုခဏလဲ၊ ဘယ်လောက်ခဏလဲ’

‘အဲဒါတော့ ငါလည်း မမှန်းတတ်ဘူး၊ မှန်းကြည့်ဖို့လည်း မလွယ်ဘူး၊ သူ့အပိုင်းဖြစ်သွားပြီလေ’

‘မိုးချမ်းမြေ့ မျက်နှာက တက်ကြွမှုတွေ တဖြည်းဖြည်းလျော့ နည်းလာပြီး ဆက်ပြောပြန်သည်။’

‘ငါ တစ်ခုခုလွဲချော်သွားတာကိုလည်း အရမ်းစိုးရိမ်မိတယ်’

‘ကောင်းမှာပါ၊ ဒီကြားထဲလည်း အခြေအနေ ကာလအရ ကြည့်ပြီး ကြိုးစားပေါ့ကွာ၊ မင်းက ပိုကျွမ်းပါတယ်’

‘ဒီတစ်ခါက အရင်တုန်းက အတွေ့အကြုံခံစားမှုနဲ့ သိပ်မဆိုင် ဘူးကွ’

ထက်မြက်က ပခုံးတစ်ချက်တွန့်ပြလိုက်ကာ...

‘ပြောပြန်ပြီ၊ မင်းကတော့’

‘တကယ်ပြောနေတာ ဟေ့ကောင်’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ဟို မေနှင်းသော်ဦးဆီကရော အခြေအနေ ကယ်လိုရှိသေးလဲ၊ ဖုန်းရောဆက်သေးလား’

‘ညကတော့ အတော်ညဉ့်နက်တဲ့အထိငါ စောင့်နေသေးတယ်၊ “ဆက်ဘူးကွ”

‘စကားလမ်းကြောင်းက မေနှင်းသော်ဦးဆီကို လိုင်းပြောင်း လွှားပြန်လေသည်။ ကောင်မလေးနှစ်ယောက်ကြား မပြတ်မသားနှင့် ဂျာများနေသည့် မိုးချမ်းမြေ့ကို ထက်မြက်က ပါဝင်၍ ခေါင်းရှုပ်ပေး နေသည်။’

‘သူ့ကိုရော တကယ်လို့ဖုန်းဆက်လာရင် မင်း ရည်းစား စကားပြောမှာပဲလား’

‘အေး... ပြောဖြစ်ဖို့များတယ် ဟီး... ဟီး’

ထက်မြက်က တမင်မျက်လုံးပြူးပြလိုက်ပြီး...

‘ချမ်းမြေ့ကတော့ကွာ၊ ဘယ်လိုနလုံးသားနဲ့ လူဖြစ်လာရတာ လဲကွာ၊ မင်းဟာက အပူတစ်ခုက မပြီးသေးဘူး၊ နောက်တစ်ခုလှမ်း ချိတ်နေပြန်ပြီ၊ မင်းအစားဘေးကငါပဲ ကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်း ရူးသွား နိုင်လောက်တယ်’

ထက်မြက်ပြောလိုက်သော စကားကြောင့် မိုးချမ်းမြေ့ ဟက် ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောမိသေးသည်။ ပြီးမှတစ်စုံတစ်ခုကို သတိရ သွားပြီး ရယ်နေသော မျက်နှာထားမှ ချက်ချင်းတည်လိုက်ကာ၊

‘ဟာ... ဟေ့ကောင် ထက်မြက်’

‘ဘာလဲ’

‘ငါ မင်းကို အကြံဉာဏ်တောင်းစရာတစ်ခုရှိတယ်’

‘လုပ်ပြန်ပြီ’

‘မင်း ဒီတစ်ခါတော့ သိပ်ပေါ့ပေါ့တန်တန် စဉ်းစားပေးရမရဘူး၊ တကယ်အရေးကြီးတယ်’

မိုးချမ်းမြေ့စကားက အနည်းငယ်ထူးဆန်းနေသလိုရှိသည်။

‘အေးလေ မင်းကို ငါတွေ့တော့ဆက်စပ်ယူလို့ရနိုင်သမျှ တတ်နိုင်တဲ့ အကြံဉာဏ်ပေးနေတာပဲဟာ’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒီတစ်ခါပိုပြီး ရေရေရာရာပေးရမယ့်အကြံ’

‘ပြောကြည့်ဦးလေ၊ မင်းပြောပြီးမှ ငါ့ဘက်ကလာမယ့် အကြံဉာဏ်ဆိုတဲ့ အလှည့်ရောက်ရမှာ’

‘ဒီလိုကွာ၊ ခု ငါကေသွယ်ကို ရည်းစားစကားပြောပြီးသွားပြီ၊ ပြောတယ်ဆိုတာကလည်း တကယ်ငါ့ဘဝအတွက် လက်တွဲဖော်အဖြစ် ရည်ရွယ်ပြီးပြောလိုက်တယ်ဆိုတာ မင်းအနေနဲ့ လုံးဝ သံသယကင်းစေချင်တယ်’

မိုးချမ်းမြေ့ တကယ် လေးလေးနက်နက်ပြောနေမှန်း ထက်မြက် သဘောပေါက်လိုက်၍...

‘အေးပါ ဆက်ပြော’

‘နောက် မေနည်းကိုလည်း တကယ်ကိုပဲ နှလုံးသားထဲက အခိုင်အမာလေးလေးနက်နက် ခံစားနေရပြန်တယ်’

‘မေနင်းသော်ဦးကိုလည်း မင်း ရင်ဖွင့်ဦးမယ်ပေါ့’

‘လုံးဝသေချာတယ်’

‘ဟူး... မင်း တော်တော်ဒုက္ခကြီးနေပါလားကွာ’

ထက်မြက်က လေပူတစ်ချက်ကို မှုတ်ထုတ်လိုက်ပြီး ရှုပ်ထွေးစွာ ညည်းညူလိုက်သည်။

‘နှစ်ယောက်လုံးကို ဖြိုင်တူရည်းစားစကားပြောလိုက်ပြီးဖြစ်ထားပါတော့ကွာ’

မိုးချမ်းမြေ့၏ စိတ်ကူးယဉ်နှင့် လက်တွေ့ကရောနှောထားသော ဇာတ်လမ်းကို ထက်မြက်က နားစွင့်ရင်း...

‘ဟုတ်ပြီ’

‘အသေအချာ လေ့လာကြည့်တော့ သူတို့နှစ်ယောက်လုံးမှာ ကယ်သူနဲ့မှ နည်းနည်းလေးပဲဖြစ်ဖြစ် လွဲချော်ရဖို့ ငါမလိုလားဘူး’

‘ဟမ်’

‘တကယ်လို့ သူတို့နှစ်ယောက်လုံးဆီက ငါလိုချင်တဲ့အဖြေ ဖတ်အမှန်ကို ငါမျှော်လင့်ထားသလို တကယ်ရသွားခဲ့မယ်ဆိုရင် ဖျှော့ဆက် ငါဘာလုပ်ရမလဲဆိုတာ မင်းအနေနဲ့ စဉ်းစားအကြံဉာဏ်ပေးပေးစေချင်တယ်’

ထက်မြက်က ခေါင်းရှုပ်သလိုလို စိတ်ရှုပ်ထွေးသလိုလို မျက်နှာကို ရှုံ့မဲ့လိုက်ပြီး...

‘အေး... မင်းကတော့ လုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီ၊ အဲဒါ မင်းဟာနဲ့ မင်းရှာဖွေထားတဲ့ ဒုက္ခတွေလေ၊ မင်းဘဝတစ်ခုလုံးနဲ့ဆိုင်တယ်၊ ငါက ဘေးကလူတစ်ယောက်အနေနဲ့ ပေးရမယ့် အကြံဉာဏ်က ထိရောက်နိုင်ပါ့မလားကွာ’

‘မဟုတ်သေးဘူး၊ ငါလိုချင်တာက ငါ့မှာတိုင်ပင်စရာဆိုလို့ မဟောင်းလူ မင်းတစ်ယောက်ပဲရှိတာလေကွာ၊ မင်းကဖြစ်ပျက်သမျှ ဖတ်အဆုံးရော ခံစားရသမျှအားလုံးကို အကုန်သိတယ်၊ နားလည်း လည်နိုင်တယ်၊ ငါကလည်း အားလုံးကို မင်းတစ်ယောက်တည်း ရင်ဖွင့်တိုင်ပင်ခဲ့တာဆိုတော့ကွာ၊ အထိရောက်ဆုံး အကြံဉာဏ်တစ်ခုကို မပေးနိုင်ဆုံးလူက မင်းပဲဖြစ်နိုင်မှာလေ’

ထက်မြက်က ခေါင်းကိုကုတ်၍သာနေတော့သည်။ မိုးချမ်း

မြေကပဲ သူကြီးအရှုပ်အထွေးကြီးအကြောင်းကို ဆက်လက်ပြောလိုက် ပြန်သည်။

‘မင်း ဆက်စပ်တွေးယူကြဆဲလို့ရသမျှလေး တစ်ခုခုကို ပြော လိုက်ကွာ၊ ငါ မင်းပြောလိုက်တဲ့ စကားပေါ်မှာ လှည့်ပြီးဆုံးဖြတ် ကြည့်မှာပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား၊ အကျိုးမဲ့ အလဟဿတော့ ဖြစ်မယ် မထင်ပါဘူး၊ လုပ်ကွာ’

‘အေးပါ၊ အေးပါ၊ ငါ စဉ်းစားပါရစေဦး’

မိုးချမ်းမြေ့ အတင်းကြီး တောင်းဆိုနေသောကြောင့် ထက် မြက်ခမျာ အတွေးအလုပ်ရှုပ်နေရလေပြီ။ သက်ပြင်းမောတွေကို အကြိမ်ကြိမ်အခါခါချလိုက်ရင်း ပြီးမှ တစ်စုံတစ်ခုသော အကြံဉာဏ် ကို ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

‘မင်းစိတ်ဆိုးဘူးဆိုရင်တော့ ငါ စဉ်းစားမိတာတစ်ခုရှိတယ်’

မိုးချမ်းမြေ့ အနည်းငယ် တက်ကြွသွားသည်။

‘အေး... ဟုတ်လား၊ ဘာ... ဘာ အကြံရလဲ’

‘မင်း စိတ်ဆိုးလို့တော့ မရဘူးနော်’

‘ပြောမှာသာ ပြောပါ ထက်မြက်ရာ၊ မင်းကလည်း မင်းနဲ့ငါ ရဲ့ကြားမှာ စိတ်ဆိုးစိတ်ခုစရာ ဘယ်တုန်းက ရှိခဲ့ဘူးလို့လဲ၊ တို့တွေ ပေါင်းသင်းလာတာပဲ ကြာပြီ’

ထက်မြက်က ပိုသေချာအောင် စကားချိုနေလိုက်သေးသည်။

‘အရင်တုန်းက မရှိခဲ့ဘူးပေမယ့် ခုရှိလာမှာစိုးလို့ပြောတာ’

‘ဘယ်တုန်းကမှလည်း မရှိဘူး၊ ခုလည်းမရှိဘူး၊ နောင်လည်း မရှိစေရဘူးကွာ၊ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောမှာသာပြောပါ’

ထက်မြက်က သက်ပြင်းမောကိုပဲ နောက်ထပ်တစ်ကြိမ်ထပ် ချလိုက်ပြီး...

‘ဒီလိုကွာ’

‘အေး’

‘အခုမင်းရဲ့ ပြတ်သားလို့မရဘူးဖြစ်နေတဲ့ ခံစားမှုအတွက် အဖြေကို’

‘ဟုတ်ပါပြီ’

‘မင်းရဲ့ဒယ်ဒီနဲ့ မာမိဆီမှာ အကြောင်းစုံမေးမြန်း အကြံဉာဏ် သွားတောင်းကြည့်ပါလား’

‘ဟေ’

မိုးချမ်းမြေ့ ဟေခနဲဖြစ်သွားရပါသည်။ ထက်မြက် စဉ်းစား ပေးခဲ့ရသော အချက်က အမှန်တကယ် လိုအပ်သော အကြံဉာဏ် ကောင်းဖြစ်နေခဲ့လေသည်။

‘အေး... ဟုတ်တယ်၊ မင်းပေးတဲ့အကြံဉာဏ် ငါလက်ခံ တယ်’

အခန်း(၁၅)

မိုးချမ်းမြေ့တစ်ယောက်တည်း အတွေးတချို့ကို လွင့်မျော နယ်ချဲ့ခဲ့သောသူ...

လမ်းမပေါ်မှာ ပြေးလွှားနေသော ကားအင်ဂျင်သံတစ်စွန်း တစ်စကို ရံဖန်ရံခါ ကြားနေရသည်။

တိမ်မည်းမည်း ဟိုတစ်ကွက် ဒီတစ်ကွက်ကြား၌ လမင်း အလင်းရောင် ဟိုတစ်စ ဒီတစ်စ ပြတင်းတံခါးကို ကျော်လွန်၍ သူ့ အခန်းထဲအထိ ဖြာကျလာတတ်သည်။

ပြတင်းတံခါးကို ခပ်ဖြည်းဖြည်းတွန်းဖွင့်လိုက်သောအခါ အေး စိမ့်စိမ့်လေက တိုးကာဝင်ရောက်လာခဲ့သည်။ သစ်ရွက်များ တစ်ရွက် နှင့်တစ်ရွက် ပွတ်တိုက်သံများကိုလည်း တစ်ချက်တစ်ချက် ကြားနေရ သည်။

ကြယ်ပွင့်လေးတချို့တလေက ဟိုတစ်ပွင့် ဒီတစ်ပွင့် တလက် လက် မှိတ်တုတ်မှိတ်တုတ် တွေ့နေရ၍ ယခုအချိန် မိုးရွာချလိုက်ဖို့ က သိပ်မသေချာတော့...။

အေးစိမ့်စိမ့် လေပြည့်လေညှင်း တိုက်ခတ်၍ လရောင် တစ် စွန်းတစ်စကျနေသော ထိုည၏ အလှကို အပြည့်အဝ ခံစား၍ ဝရံတာ သို့ ထွက်မည်ဟု ကြံရွယ်၍ ဂျင်းဂျာကင်ကို ကောက်ဝတ်လိုက်သည်။

ထိုစဉ်...

‘တီး... တီး...’

ဖုန်းမြည်သံကို အမှတ်မထင် ကြားလိုက်၍ ဖုန်းကို အမြန် ကောက်ယူလိုက်ပြီး ဖုန်းဒိုင်ခွက်ကို ကြည့်လိုက်သောအခါ ဖုန်းမှ ဖော်ပြနေသော နံပါတ်က မေနင်းသော်ဦး ဖုန်းနံပါတ်ဖြစ်နေသည့် အတွက် မိုးချမ်းမြေ့ ကြည်နူးသွားရသည်။

ဒီလိုအချိန်မျိုး၌ စကားပြောဖော်တစ်ယောက်ယောက် သူ့ အတွက် ရောက်ရှိလာခြင်းက ကံကောင်းထောက်မမှုတစ်ခုဖြစ်သလို ဖုန်းပြောခွင့်ရရှိလိုက်သောသူမှာ မေနင်းသော်ဦးဖြစ်နေခြင်းက သူ့ အတွက် ပို၍ကံကောင်းနေစေခဲ့သည်။

‘ဟဲလို’

‘ချမ်းမြေ့’

တစ်ဖက်မှပေါ်ထွက်လာခဲ့သော မေနင်းသော်ဦးအသံက ခြောက်ကပ်ကပ်ဖြစ်နေ၍...

‘မေနင်း’

‘ဟင်’

သူမ ညင်သာစွာ ပြန်ထူးသည်။

‘နေမကောင်းဘူးလား’

‘ကောင်းပါတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘အသံကတစ်မျိုး ဖြစ်နေသလိုပဲ’

‘အင်း... ဟုတ်တယ်’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘တို့ ရင်တွေအရမ်းခုပ်နေလို့ပါ’

‘ဘာကြောင့်လဲ’

မိုးချမ်းမြေ့ သဘောမပေါက်...။

မိုးချမ်းမြေ့ သူမပြောမည့်စကားကိုပဲ နားစွင့်နေလိုက်သည်။

‘တို့’

စကားသံခေတ္တပြတ်တောက်သွားပြီး

‘တို့ ချမ်းမြေ့နဲ့ စကားပြောရမှာ ရင်နည်းနည်းခုပ်နေလို့’

‘အရင်တုန်းကလည်း ပြောနေတာပဲ’

‘တို့ မညာတတ်ဘူး’

မိုးချမ်းမြေ့က...

‘တို့လည်း အမှန်အတိုင်းပဲ ပြောတတ်တယ်’

‘တို့လေ’

‘တို့ မေနှင်းကို သိပ်ချစ်တယ်’

အရာရာသည် ဆောင်းနံနက်ခင်းသို့ ရောက်ရှိသွားခဲ့သလို
(သို့မဟုတ်)

မိုးများသည်းသည်းမည်းမည်း ရုတ်တရက် သွန်းရွာကာချ
လိုက်သလို

‘မေနှင်း’

‘.....’

တိတ်ဆိတ်နေဆဲ...

‘မေနှင်း’

‘ဟင်’

သူမ ခပ်တိုးတိုးလေး ပြန်ထူးသံကြားရသည်။

‘မေနှင်း တို့ကို’

သူ စကားမဆုံးလိုက်ပါ။

‘မေနှင်းလည်း ချမ်းမြေ့ကို ချစ်ပါတယ်’

‘ဟင်’

ဒီတစ်ခါ တိတ်တဆိတ် ဆွဲအသွားခဲ့ရသူက မိုးချမ်းမြေ့

ဖြစ်သွားခဲ့လေသည်။

ပြတင်းတံခါးကို
 တွန်းဖွင့်လိုက်တဲ့
 ဒီည
 လမင်းအလင်းက
 ချစ်ခြင်းတွေ သယ်ဆောင်လို့
 အခန်းထိ လဲပြာကျတယ်

ချစ်ခြင်းတွေ
 ချစ်ခဲ့ခြင်းတွေ
 ပြီးတော့ ချစ်နေခဲ့ခြင်းတွေ

နှစ်ယောက်တူ ရှုရှိက်ခဲ့တဲ့ လေထု
 နှစ်ယောက်အတူ သိပ္ပံခဲ့တဲ့ သံစဉ်
 တို့နှစ်ယောက်အတွက်
 ဟောဒီညက
 တကယ်လှပထွန်းတောက်နေခဲ့...

ဒါဟာ တိတ်တဆိတ်မဟုတ်ခဲ့
 နှလုံးသားပေါ်က
 ကျောက်စာတစ်ချပ် အထပ်ထပ်
 ရေးထွင်းထုတဲ့ အသံ
 ငါတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ
 ဆူညံလို့ နေခဲ့တယ်

အခန်း(၁၆)

ညက စောစောအိပ်ရာမဝင်ဖြစ်ခဲ့သော်လည်း မိုးချမ်းမြေ့
 အိပ်ရာမှ စောစောနိုးနေခဲ့သည်။

ရေချိုးခြင်းနှင့် သန့်ရှင်းရေးကိစ္စကို လေးဆယ့်ငါးမိနစ်ခန့်
 ကြာကြာ အပြီးသတ်လိုက်ပြီးထမင်းစားခန်းသို့ ဝင်လိုက်သည်။

“ဟယ်... ထူးထူးဆန်းဆန်း ချမ်းမြေ့ ဒီနေ့စောစောနိုးလို့ပါ
 လား”

“အဟဲ”

လူငယ်ပီပီ အိပ်ရာထနောက်ကျလေ့ရှိသဖြင့် စောစောစီးစီး
 အိပ်ရာမှထကာ နံနက်ခင်း လက်ဖက်ရည်နှိုင်းသို့ ဝင်လာသော မိုးချမ်း
 မြေ့ကို အရီးဒေါ်ခင်တင့်က တအံ့တဩ နောက်သည်။

“မာမီ လက်ဖက်ရည်သောက်ပြီးသွားပြီလား အရီးတင့်”

“မသောက်ရသေးဘူး သားရဲ့၊ ဘုရားရှိခိုးနေတုန်းပဲ”

မိုးချမ်းမြေ့ မာမီတို့အိမ်ယောင်ကျကာစကတည်းက အိမ်

ဖော်လုပ်ခဲ့သော ဒေါ်ခင်တင့်က ယခု မိုးချမ်းမြေ့သက်တမ်းထိတိုင် အောင်ပင်ဖြစ်သည်။ ဒေါ်ခင်တင့် လက်ပေါ်မှာတင် ကြီးပြင်းခဲ့သည့် ဆို၍လည်းမမှား။

ယခုအချိန်ထိ သဘောထားကြီး၍ ရိုးသားဖြူစင်သော ဒေါ်ခင်တင့် မိသားစုဝင် ဆွေမျိုးရင်းချာကဲ့သို့ပင် ဖြစ်နေရုံမျှမက မိုးချမ်းမြေ့ကို သူ့တူသားကဲ့သို့ ချစ်လေသည်။

‘ဒီနေ့ ဘာဟင်းချက်လဲ အရီးတင်’

‘မင်းဒယ်ဒီအတွက်ကတော့ ညနေစာ အမဲမွဲကြော်ရမယ်၊ မင်း မာမိအတွက်ကတော့ ထုံးစံအတိုင်း သတ်သတ်လွတ်ပဲလေ၊ သားကတော့ ဝတ်အချို့ချက်၊ နောက်ထပ်သားဘာစားချင်လို့လဲ၊ အရီးတင် စီစဉ်ပေးမယ်လေ’

မိုးချမ်းမြေ့ ခေတ္တ စဉ်းစားလိုက်ပြီးမှ...

‘ဟုတ်... ကျွန်တော် ငါးကြင်းအစပ်ကြော် စားချင်တယ် အရီးတင်’

‘ငါးကြင်းကြော်ဆိုရင်တော့ ရပါတယ်၊ ခဏနေ အရီးလေးပဲ သွားဝယ်လိုက်ပါ့မယ်၊ တော်ပြီလား၊ နောက်စားချင်လည်း အရီးလေးကို အားမနာနဲ့နော်’

‘ရတယ်၊ ရတယ်၊ အပန်းမကြီးရင်တော့ အဲဒါလေးစားချင်တယ်၊ ရတယ်မဟုတ်လား အရီးတင်’

‘ရပါတယ်ကွယ်၊ ဘာလို့မရမှာလဲ၊ ရှယ်ကိုချက်ကျွေးမှာ’

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အရီးတင်’

တကယ်တော့ ငါးကြင်ကြော်စားချင်ရုံနဲ့မဟုတ်ပါဘဲ မာမိနှင့် စကားလွတ်လွတ်လပ်လပ် ပြောချင်သောကြောင့် တမင် တောင်းဆိုလိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

ဘုရားဝတ်ပြုပြီးဖြစ်သော မိုးချမ်းမြေ့၏မာမိ ဒေါ်မေဦး ထမင်းစားခန်းတွင်းသို့ဝင်လာသည်။ မိုးချမ်းမြေ့က သူ့မိခင်ဒေါ်မေဦးကိုကြည့်ရင်း ရင်ထဲ၌ ကြည်နူးအေးချမ်းမှုများ စီးဝင်ရိုက်ခတ်သွားသည်ဟု ခံစားရမိသည်။

ဒေါ်မေဦးက အစဉ်သဖြင့် အေးအေးချမ်းချမ်း အပူအပင်ကင်းနှင့်နေတတ်သူဖြစ်သည်။ သူ့အမျိုးသား မိုးချမ်းမြေ့ဒယ်ဒီ အလုပ်ကို စိတ်ဝင်စားရုံပဲလား။ ဝင်ရောက်စွက်ဖက် ဝေဖန်ခြင်းမျိုးလုပ်တာ မတွေ့ခဲ့ရ။

မိုးချမ်းမြေ့ဒယ်ဒီကလည်း သူ့ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းနှင့် သူ့ဝန်ထမ်းများနှင့်သူ ချောမွေ့အောင်မြင်အောင် စီမံထိန်းချုပ်နိုင်နင်းနေတာ ကြောင့်လည်းဖြစ်မည်ထင်သည်။

ဒေါ်မေဦး၏ မိဘအသိုင်းအဝိုင်းက စိန်ထည် ရွှေထည် အရောင်းအဝယ်အလုပ်ကို မိရိုးဖလာ လုပ်ကိုင်ခဲ့ကြသူများဖြစ်သည်။ လက်ရှိ စိန်ဆိုင်များကို မိုးချမ်းမြေ့အဒေါ်ဖြစ်သူ ဒေါ်မေဦးအစ်မများက ဆက်လက်ထိန်းသိမ်းလုပ်ကိုင်နေကြဆဲဖြစ်သည်။

ဒေါ်မေဦးကတော့ အဓိက စီးပွားရေးလူအဖြစ် တစိုက်မတ်မတ် မလုပ်ကိုင်တော့ဘဲ အနည်းအကျင်းခန့်လောက်သာ အရောင်းအဝယ်လုပ်တော့သည်။ နေ့လည်ဘက်တွင် ဗိုလ်ချုပ်ဈေးရှိ စိန်ဆိုင်များသို့ သွားတတ်၍ တစ်ခါတစ်ရံ ဝယ်သူအိမ်သို့ ပစ္စည်းအော်ဒါထည်များ သွားရောက်ပြသတာမျိုးလောက်သာ လုပ်ကိုင်လေ့ရှိသည်။ ကျန်သည့်အချိန်များကို အိမ်ကိစ္စအဝဝ မိသားစုကိစ္စ ဘာသာရေးကိစ္စများ၌သာ အေးအေးငြိမ်ငြိမ် ကုန်လွန်ဖြစ်ခဲ့သည်မှာ ကာလမတန်ကြာခဲ့လေပြီ။

‘ဟာ... သားငယ် ထူးထူးဆန်းဆန်း ဘယ်လိုစိတ်ကူးနေ

လက်ဖက်ရည်ပွဲ အစီအစဉ်ရာနီးထလာရတာတုန်း၊ မာမိဆီက ပူစာစရာ တစ်ခုခုတော့ ရှိနေပြီထင်တယ် ဟုတ်လား'

ဒေါ်မေဦးက မိုးချမ်းမြေ့ကို လှမ်းပြောလိုက်ရင်း ထိုင်ခုံက အသာအယာရွှေကာ ထမင်းစားစားပွဲသို့ နံနက်စာစားရန်ဝင်ထိုင်သည်။ အိမ်ဖော် ဒေါ်ခင်တင့်ကတော့ မိုးချမ်းမြေ့စားချင်သည်ဟု တောင်းဆို လိုက်သော ငါးကြင်းကြော်အတွက် ဈေးသို့ ဆွဲခြင်းဆွဲကာ ထွက်ခွာ သွားလေပြီ။

'ဘာမှမပူဆာပါဘူး မာမိရဲ့'

မိုးချမ်းမြေ့ထိုသို့ပြောလိုက်သော်လည်း ဒေါ်မေဦးက အပြု တစ်ခုခု အဓိပ္ပာယ်ပါပါ ပြုံးလိုက်ရင်း...

'အကြောင်းတစ်ခုခုတော့ ရှိကိုရှိရမယ်'

ထိုတော့မှ မိုးချမ်းမြေ့က...

'ဟုတ်ပါတယ်၊ သား မာမိကို မေးစရာရှိလို့ပါ'

'မေးပါ မေးစရာရှိမယ်ဆိုရင်လည်း ခုတော့ လက်ဖက်ရည် လေးအေးအေးဆေးဆေး သောက်လိုက်ပါဦး၊ ကဲ... သားငယ် မုန့်တွေ ယူစားလေ ရော'

'ဟုတ်ကဲ့ မာမိ'

ဒေါ်မေဦး ပြောလည်းပြော၍ ပန်းကန်ကို မိုးချမ်းမြေ့အား ချပေးလေသည်။ ပြီးနောက် လက်ဖက်ရည်ကို ခွက်ထဲထည့်ကာ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်အေးအေးဆေးဆေးပင် သောက်နေသည်။

မိုးချမ်းမြေ့ကတော့ မေးရမယ့် မေးခွန်းအတွက် စကားလုံး အစီအစဉ်တကျဖြစ်အောင်နှင့် အဆင်ပြေအချောမွေ့ဆုံးဖြစ်အောင် ရင်တထိတ်ထိတ် ဦးနှောက်ကို အမြင့်ဆုံးအလုပ်ပေးနေသည်။

'လက်ဖက်ရည် အရသာဆီ၌ အာရုံကမရောက်'

'သားမာမိကို မေးစရာတစ်ခုရှိလို့'

'မေးလေ သားငယ်ရဲ့'

'ဟို'

ပြောချင်လွန်းနေခဲ့သော်လည်း တကယ်တော့ ပြောရမည်ဆို

တာ သားအမိချင်း အားနာသလိုလို မဝံ့မရဲဖြစ်နေရလေသည်။

'ဘာကို မေးမှာလဲ'

မိုးချမ်းမြေ့ မေးခွန်းအတွက် ဒေါ်မေဦးက လမ်းဖွင့်ပေးလိုက် သည်။

'ဟိုလေ... သားကို မာမိစိတ်ဆိုးသွားမှာ စိုးရိမ်နေတယ်'

'ဘာလဲ၊ သားကို မာမိ ဘယ်တော့ မိန်းမပေးစားမလဲလို့ လေးမလို့ မဟုတ်လား'

'ဟာ... မဟုတ်ပါဘူး'

'ကဲ... ဒါဖြင့် ဘာလဲ'

'သား အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စကတော့ လုံးဝမဟုတ်မပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့'

'ဒါပေမဲ့ ဘယ်သူ့အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စလဲ'

'ဟို ဒယ်ဒီနဲ့ မာမိရဲ့အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စပါ'

ရဲရဲပဲပဲ မေးလိုက်သည်။ ပြီးမှ ဒေါ်မေဦး၏ မျက်နှာရိပ်ကို လှမ်းအကဲခတ်လိုက်တော့ စိတ်ဆိုးသွားသည့် အမူအယာ မတွေ့ရဘဲ အေးအေးငြိမ်ငြိမ်ပဲ တွေ့လိုက်ရတာမို့ စိုးရိမ်မှုက ရုတ်လျော့သွားခဲ့ရ သည်။

'ဘာများလဲလို့ သားရယ်၊ မာမိနဲ့သားရဲ့အကြားမှာ စိတ်ဆိုး စရာ စိတ်ခုစရာ ရှိမလာနိုင်ပါဘူး'

'ဟို ဒီလိုပါ မာမိ၊ ဒယ်ဒီက အိမ်ထောင်နှစ်ခုကို တစ်ပြိုင်နက်

နက်တည်း တည်ထောင်ထားတာဆိုတော့ အဲဒီကိစ္စကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရရင် မိန်းမနှစ်ယောက် ယူထားခဲ့တာလေ။ အဲဒါ သား သိချင်တာ လေးတွေ ရှိလာလို့ပါ။

‘ဟုတ်ပြီ၊ ငါ့သား ဘာကိုသိချင်တာလဲ မာမိမရှင်းသေးဘူး’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ သား ရှင်းအောင် မေးပါ့မယ်၊ မာမိအပြင် တခြား မိန်းမ အန်တီလေးကိုပေါ့၊ ဒယ်ဒီက ယူထားတာလေ၊ မာမိအနေနဲ့ ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ ခွင့်ပြုထားတယ်၊ သားသိသလောက် မှတ်မိသ လောက်ပေါ့၊ ဒီနေ့အထိ ပြဿနာတစ်စုံတစ်ရာတက်တာ ပြုတာ တစ်ခါမှမတွေ့ခဲ့ရဘူး၊ ဘာပဲပြောပြော မာမိနဲ့က အရင်အိမ်ထောင် မယားကြီး၊ အန်တီလေးက နောက်မှထောင်တဲ့ ဒုတိယမယား၊ ဒုတိယ အိမ်ထောင် မာမိအနေနဲ့ အစကတည်းက ဝင်ရောက်စွက်ဖက် ကန့် ကွက်ပိုင်ခွင့် ရှိခဲ့မှာပေါ့လေ’

‘အဲဒီတော့’

‘အဲဒီတော့ မာမိရာ အိမ်ထောင်ပြုမယ်လို့ သိသိခြင်းမှာ မာမိ မတားဘူးလား၊ မကန့်ကွက်ခဲ့ဘူးလား၊ လက်လွန်ခြေလွန်တော့မှ သိလိုက်ရတော့ရော မာမိ ပြန်မခွဲဘူးလား၊ သားက လက်ရှိငြိမ်သက် နေတဲ့ အဆင်ပြေမှုကို နှောင့်ယှက်မယ်စိတ်ကူးရှိလို့မေးတာ မဟုတ်ပါ ဘူး၊ အဲဒီအကြောင်းလေးကိုပဲ သိချင်ရုံသက်သက်ပါ’

‘ဪ...’

ဒေါ်မေဦးက ခေါင်းကို တဆတ်ဆတ်ညိတ်ပြီး မိုးချမ်းရေ ကို ပြုံး၍ ကြည့်သည်။ ထိုအကြည့်၌ စိတ်ဆိုးခြင်း၊ ဒေါသဖြစ် စွဲခြင်းလုံးဝမပါရှိသော အရောင်အဆင်းမဲ့ အကြည့်မျိုးဖြစ်သည်ဟု မိုးချမ်းမြေ့နားလည်လိုက်သည်။ စိတ်အတွင်းပိုင်းအထိတော့ မြင်အောင် မကြည့်နိုင်ခဲ့။

ဒေါ်မေဦးက ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ အကြည့်ကို ရီရီဝေဝေ ပို့ထားလိုက်သည်။ အတွေးတွေကတော့ ပြတင်းပေါက်ကို ကျော် လွန်လျှင် ဟိုးအတိတ်ဟောင်းတွေ ရောက်နေနိုင်ပါလိမ့်မည်။

သက်ပြင်းတစ်ချက် ဖြည်းဖြည်းညင်းညင်း ချလိုက်ပြီး...

‘ဒီမေးခွန်းမျိုး သားတစ်နေ့မေးလာလိမ့်မယ်ဟု မာမိ ကြို တွက်ထားပြီးသားပါ။ ဒါ သားတစ်ယောက်အနေနဲ့ မေးသင့်သိသင့် တဲ့ မေးခွန်းပါပဲလေ၊ မာမိ ရှင်းပြဖို့အတွက်လည်း အဆင်သင့်ရှိခဲ့ ပြီးသားပါ’

‘ဟုတ်ကဲ့’

‘အမှန်အတိုင်းပြောရရင် သားဒယ်ဒီ နောက်အိမ်ထောင်ပြုခဲ့ တဲ့ကိစ္စကို မာမိ စိတ်လည်းမဆိုး တားလည်းမတားပါဘူး၊ ပြုသင့် တယ်ထင်လို့တောင် မာမိကိုယ်တိုင် ခွင့်ပြုခဲ့တာပါ’

‘ဗျာ’

မိုးချမ်းမြေ့ အဖြစ်အပျက်တို့ကို စိတ်ဝင်စားသွားခဲ့ရသည်။

‘ဒီလိုသားရဲ့’

မိုးငွေ့မိုးသက်တို့ကိုလည်း သယ်ဆောင်၍ မိုးသားတိမ်တိုက် တို့သည် နှောင်းခဲ့သော ကာလအချို့ဆီ ပြန်လည်လွင့်မျောသွားခဲ့ သည်။ အတိတ်တို့သည် ရီဝေစွာ လှမ်းမျှော်ကြည့်ခဲ့ရသော်လည်း ထင်ရှားဝိပြင်စွာ ပြန်ထင်ဟပ်လာခဲ့လေသည်။

‘လူ့ဘဝကြီးက အဆင်မပြေမှု၊ အံ့ချော်ရှုပ်ထွေးမှုဆိုတာ တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခုကတော့ တစ်ချိန်ချိန်မှာ ရောက်ရှိလာတတ်စမြဲပဲ လေ၊ ကံကြမ္မာရဲ့ အစီအစဉ်တကျ အံ့ချော်တိမ်းပါးမှုဟာ အနာဂတ်တွေ ကို သီးခြားပုံရိပ်တစ်ခုစီ လုံလုံလောက်လောက် တွန်းပို့ပေးနိုင်ခဲ့တယ်’

သားရဲ့ဒယ်ဒီနဲ့ မာမိဟာ တကယ်မြတ်မြတ်နိုးနိုးချစ်လာခဲ့

လို့ လက်ထပ်ခဲ့ကြတာဖြစ်သလို နှစ်ဘက်အသိုင်းအဝိုင်း မိဘတွေ ကလည်း ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ လက်ထပ်ထိမ်းမြားပေးခဲ့ကြတာပါ။ အဖိတ်အစင် အတားအဆီးဆိုတာမရှိသလောက် ရှားရှားပါးပါး ချောမွေ့ ခွဲကြတယ်။ ဥစ္စာပစ္စည်းရော ပညာရေးပါ အဘက်ဘက်က ပြည့်စုံလာ ခဲ့ကြပေမယ့် မပြည့်စုံမှုတစ်ခုကတော့ သားသမီးရတာနာပါပဲ။ အဓိက ကျခဲ့တဲ့ ရတနာ'

သားရဲ့ ဒယ်ဒီကလေး ကလေးအရမ်းလိုချင်တာ။ မာမိကိုယ် တိုင်ကရောပဲ။ ဒါပေမဲ့ နှစ်ယောက်စလုံး မျှော်လင့်တောင့်တနေခဲ့ရ တဲ့ သားသမီးရတာနာဟာ အိမ်ထောင်သက် နှစ်နှစ်မြောက်လာတဲ့အထိ ထူးခြားမလာခဲ့ဘူး။ ဆရာဝန်ကြီးတွေနဲ့ ခေတ်မီနည်းပညာတွေနဲ့ စမ်းသပ်စစ်ဆေးကြည့်တော့လည်း နှစ်ယောက်လုံးမှာ ဘာချို့ယွင်း ချက်မှ မတွေ့ခဲ့ရပြန်ဘူး။ ကုသိုလ်ကံလို့ပဲ ပြောရတော့မှာပေါ့'

သားသမီး ထွန်းကားဖို့ လမ်းစပျောက်နေတာက မာမိတို့ အနေနဲ့ ဘာကိစ္စမှ သိပ်မရှိသေးပေမယ့် သားဒယ်ဒီရဲ့ မိဘအသိုင်း အဝိုင်းဘက်ကတော့ အရမ်းအရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စဖြစ်နေရတယ်။ သား ဒယ်ဒီက တစ်ဦးတည်းသော သားလေး။ သူတို့မျိုးဆက်ဆက်လက် လက်ဆင့်ကမ်းနိုင်ဖို့ သားဒယ်ဒီတစ်ယောက်တည်းပဲ နောက်ဆုံးမျှော် လင့်ချက်ဖြစ်နေတာဆိုပါတော့။ သူတို့အနေနဲ့ သူတို့ဘက်က စိုးရိမ် တကြီး ပူပင်စရာဖြစ်လာခဲ့ရတယ်'

နောက်တော့ ကိစ္စတစ်ခုကို နှစ်ဖက်မိဘတွေအားလုံး ဆွေးနွေး တိုင်ပင်ခဲ့ရတော့တယ်။ အမွေစားအမွေခံသားဖြစ်ဖြစ် သမီးဖြစ်ဖြစ် ကလေးတစ်ယောက် မွေးစားကြရကောင်းမလားပေါ့။ ဒါကို သားရဲ့ ဒယ်ဒီ အသိုင်းအဝိုင်းက လုံးဝ လက်သင့်မခံလိုကြဘူး။ ဒါ သူတို့ တကယ့်သွေးသားရင်းချာ တကယ် မဟုတ်ဘူးလေ။ သူတို့ လိုချင်တာ

(၈) သူတို့သွေးသားရင်းချာမျိုးဆက်အစစ်အမှန်'

နောက်ဆုံးတိုင်ပင် ဆုံးဖြတ်လိုက်ရတဲ့ အဖြေတစ်ခုကတော့ သား ဒယ်ဒီနောက်အိမ်ထောင်တစ်ခုထပ်ပြုဖို့ပါပဲ။ နောက်အိမ်ထောင် မှာ သားသမီးထွန်းကားလို့ ထွန်းကားငြား သူတို့မျှော်လင့်ကြည့်ချင် ကြတယ်'

ဂူတစ်ဂူထဲ ခြင်္သေ့နှစ်ကောင်အောင်းတဲ့ ထုံးစံမရှိဘူးဆိုတာ ပို့ မုန့်ကိုသာဝေစားချင်စားမယ်။ အချစ်ကို မျှဝေမစားနိုင်ဘူးဆိုတဲ့ စိတ်ရိုးစကားတွေရှိသလို ခံစားချက်တွေ မာမိမှာ ရှိခဲ့ဘူးပေမယ့် မာမိ ကာ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းနဲ့ လိမ်ညာမှုမဟုတ်တဲ့တောင်းဆိုမှုနဲ့ တောင်း သာယူမယ်ဆိုရင် နှလုံးသားကိုရော အသက်ကိုပါ ပေးဆပ်ရပါတယ်'

သား ဒယ်ဒီရဲ့ မိဘတွေဆီမှာ နှစ်ပေါင်းမြောက်မြားစွာ အိမ်ဖော်လုပ်လာတဲ့ အိမ်ဖော်ရဲ့တူမလေးတစ်ယောက် ခုသားရဲ့ အန်တီ လေးပေါ့။ သူနဲ့ ထိမ်းမြားပေးဖို့ ကာယကံရှင်ရဲ့ ဘာဘောတူကျေနပ်မှု ကြောင့်နဲ့ တရားဝင်လက်ထပ်ပေးခဲ့ကြတယ်'

သားရဲ့အန်တီလေးကလည်း သားသိတဲ့အတိုင်း တကယ်ဖြူ စင်မြင့်မြတ်တဲ့ အမျိုးကောင်းသမီးလေးပါပဲ။ အနွှံတာလည်း ခံတယ်။ လူ့ဘဝကိုလည်း အပြောင်းအလဲလုပ်ပေးနိုင်ခဲ့တယ်။ ငွေနဲ့ဝယ်ယူခဲ့ တာလို့တော့ မထင်စေချင်ဘူး။ ပစ္စည်းအဆောင်အယောင်တွေအပြင် အသိဉာဏ်မြို့ မေတ္တာတရားတွေကိုပါ ပေးခဲ့တာပါ'

ဖြစ်ချင်တော့ သူတို့အိမ်ထောင်ပြုပြီး လေးလလောက်အကြာ မှာပဲ မထင်မှတ်ဘဲ သားရဲ့ကိုယ်ဝန် မာမိမှာ ရလာခဲ့တယ်။ မာမိရော သားဒယ်ဒီ နှစ်ဖက်အသိုင်းအဝိုင်းပျော်လိုက်ကြတာ။ ပြောပြဖို့တောင် လိုမယ်မထင်ဘူး။ နောက်တော့ သားကိုချောချောမွေ့မွေ့အငြိမ်းအရာ အဆာမရှိ မွေးဖွားခဲ့တယ်ပေါ့'

သားအန်တီလေးမှာတော့ ကိုယ်ဝန်ရမလာခဲ့ပြန်ဘူး။ ဒါပေမယ့် အားလုံးဆန္ဒအရ အရာရာပြီးဆုံးသွားခဲ့ကြပြီလေ။ မာမိတို့ဘဝမှာရော ငွေဂုဏ်နေအခြေအရ အသင်းအပင်းနဲ့ ဟောဒီက သားလေးလည်း ရပြီ။ မာမိ ကျေနပ်ရောင့်ရဲလို့ ဘာလို့မရနိုင်ရမှာလဲ။ ဒီမှာလည်း မိသားစု ဟိုမှာလည်း မိသားစုပေါ့’

သား ငါးနှစ်သားကျတော့ သားအန်တီလေး ကလေးစရာတယ် လေ။ သားအတွက်လည်း အမွေပစ္စည်းအတော်များများ ခွဲဝေပေးထား တယ်။ သားအန်တီလေးရဲ့ သမီးကိုလည်း အမွေမျှမျှတတ ပေးထား လိုက်တယ်’

မာမိမှာ မနာလိုစိတ်လုံးဝမရှိပါဘူး။ အားလုံးခုလို အဆင်ပြေ ပြေ ဆက်လက်ရှင်သန်နေကြတာပဲ။ ဘဝခရီးကို မာမိဘယ်လို အကြောင်းပြချက်မျိုးနဲ့ စွန့်ထင်းပေးရစေချင်တဲ့ ဆန္ဒမရှိခဲ့ပါဘူး။

သားရဲ့ဒယ်ဒီကလည်း ရုပ်ဝတ္ထုပိုင်းလိုအပ်ချက်ကို ပြီးပြည့်စုံ အောင် ဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်ခဲ့သလို မေတ္တာတရားကိုလည်း ဖခင်တို့ ယောက်အနေနဲ့ မလစ်ဟင်းစေခဲ့ဘူး။ ရောင့်ရဲတင်းတိမ်နိုင်ခဲ့တဲ့ စိတ် ကြောင့်ရော မာမိတို့ဘဝမှာ တခြားဘာတွေကိုများ လိုအပ်နေတော့မှာ လဲ’

ရှည်လျားလှသောအဝေးဆီ၌ လေပြေလေညှင်းသည် နွေ ထွေးနေမှုကို သယ်ဆောင်ပြန်ကျက် အရံဦးဟာလည်း ကုန်ဆုံးလွန် မြောက်ခဲ့လေပြီ။ ဒေါ်မေဦးက အပြုံးတစ်ပွင့်လို နက်ရှိုင်းဝိပြင်စွာ ပြုံးလိုက်သည်။ သူ့ကိုယ်တိုင် အေးအေးမြမြ ပြုံးပြလိုက်ခြင်းဖြစ်၍ ထိုအပြုံးကို မြင်ရသူအဖို့လည်း အေးမြစေနိုင်မှုကို ကူးစက်စေခဲ့လေ သည်။

အခန်း(၁၇)

လေပြေညှင်းက တငြိမ့်ငြိမ့်တိုက်ခတ်မှုကြောင့် ကံကော်ရွက် တို့ ပွတ်တိုက်သံက ရင်ခုန်မှုကို အထောက်အကူကောင်းစွာဖြစ်နေစေ ခဲ့သည်။

အဝေးဆီမှ ခြေသံတစ်စုံ၏ အသံကိုလည်း တစ်ခါတစ်ရံ ကြားနေရသည်။

ရယ်မောသံတို့လည်း ပျံ့လွင့်လာဟတ်သည်။

ထီးလှလှလေးများလည်း စိတ်ကူးယဉ်စရာကောင်းလောက်

အောင် တွေ့နေရသည်။

ပန်းအချို့လည်း မွှေးပျံ့နေသည်။

ပန်းတချို့ကတော့ မမွှေးပျံ့။ သို့သော် လှပခြင်းတို့ကိုတော့

ပိုင်ဆိုင်တင့်တယ်နေသည်။

ကေသွယ်စိုးက စူးရှသောအကြည့်တစ်ခုဖြင့် ကြည့်သည်။

စကားလုံးတချို့ ပြောထွက်လာကြဖို့ အားယူကြိုးစားကြတုန်း

အခိုက်အတန့်မှာတော့ တိတ်ဆိတ်နေဆဲပင်ရှိသေးသည်။

အချိန်ပမာဏ အနည်းအကျဉ်းဆီကို သယ်ဆောင်ချီမ၍ ငှက် အုပ်အချို့ ပျံသန်းနေကြတုန်း။

‘မိုးချမ်းမြေ့’

သူ့နာမည်အပြည့်အစုံကို ဖြည်းဖြည်းချင်း သူမတိုးတိုးလေး ခေါ်သည်။ လေထုထဲကို ကျော်လွန်ဖြတ်သန်းလာသော ခေါ်သံသည် တိုးတိုးလေးဖြစ်သော်လည်း သူကောင်းကောင်းကြားလိုက်ရ၍

‘ပြောပါ ကေသွယ်’

သူမ စဉ်းစားခဲ့ပြီးဖြစ်သော တစ်စုံတစ်ခုကို ထပ်မံအချိန်ယူ စဉ်းစားနေပြန်သည်။

အချိန်အနည်းငယ် ထပ်မံကုန်လွန်ခိုက်...

‘ကိုကိုချမ်းမြေ့’

ပြောနေရင်း ဘာကြောင့်ရယ်မသိ သူမ အကြောင်းကို လွှဲ ဖယ်ချလိုက်ပြန်သည်။ ပြီးမှ သေချာပြန်ကြည့်ပြီး...

‘တို့ကိုချစ်တယ်လို့ ပြောခဲ့တယ်နော်’

သူပြုံးလိုက်မိသည်။

သူလိုအပ်တောင့်တနေခဲ့သော အဖြစ်အပျက်ဆီကို အခြေခံ လာသည့်စကားမို့ မိုးချမ်းမြေ့ ပျော်မိရသည်။

‘တို့ နောက်ပြောင်ခဲ့ပြီး ပြောခဲ့တာမှ မဟုတ်ဘဲ ကေသွယ် ရယ်၊ ဘယ်တုန်းကမှ မေ့မသွားခဲ့ပါဘူး၊ နောက်လည်းအမြဲတမ်းအမှတ် တရနဲ့ ပြောနေဦးမယ့် စကားပါ’

အရောင်ခြယ်လှယ်မထားသော အပြုံးတစ်ပွင့်ကို သူမ ပြုံး ပြန်သည်။ ပြီးနောက် အပြုံးက ပြန်လည်ပျောက်ဆုံးလေ့နက်နေပြန် သည်။

‘ကေသွယ်ကတော့ နောက်ပြောင်မှုတစ်ခု အိပ်မက်ဆန်မှု တစ်ခုလို့ ထင်နေမိတုန်းပဲ’

သူ သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို မသိမသာချလိုက်သည်။ သူမ ယုံကြည်လက်ခံလာအောင် ထပ်ပြောပြဖို့ လိုအပ်နေပါသေးလား။ စဉ်းစားမိရသည်။

‘နောက်ပြောင်မှုမဟုတ်ခဲ့သလို အိပ်မက်လည်း မဟုတ်ခဲ့ပါ ဘူး၊ တကယ်အစစ်အမှန်တရားတွေပါ၊ တို့ ကေသွယ်ကို မြတ်မြတ် နိုးနိုးနဲ့ ချစ်နေခဲ့တာပါ’

ဆံနယ်စလေးများ တုန်ခါယိမ်းနဲ့တဲ့အထိ ခါးလေးကို လှုပ် ရမ်းလိုက်ပြီး...

‘ဘယ်လောက်အထိ ချစ်လဲ’

သီချင်းတစ်ပုဒ်၏ ခေါင်းစဉ်နှင့်တူသော ကလေးဆန်သည့် မေးခွန်းမျိုးဖြစ်သည်။ သူကတော့ ကလေးဆန်စွာ ပြန်မဖြေမိ။

‘မိုးလောက်ကြီးချစ်တယ်လို့ ငယ်ငယ်တုန်းကလို ဖြေရမှာ လား’

‘ဘယ်လောက်အထိ ရည်ရွယ်ပြီးမှ ချစ်ခဲ့တာလည်းလို့ မေး တာ မညာနဲ့နော် အရေးကြီးတယ်’

မခက်ခဲသော မေးခွန်းဖြစ်၍ တွက်ချက်ပြီးသား အဖြေတစ် ချက်ကို သူ လွယ်လွယ်ပဲ ပြောလိုက်ရသည်။

‘တို့ဘဝအနာဂတ်တစ်လျှောက်လုံးအထိ လက်တွဲဖော်အဖြစ် အစစ်အမှန်ရည်ရွယ်ပြီးမှ ပြောခဲ့တာပါ ကေသွယ်၊ လိမ်ညာလှည့်ဖျား မှုအပေါ်ယံသက်သက်မဟုတ်တဲ့အတွက် သံသယကင်းကင်းနဲ့ ယုံစေ ချင်ပါတယ်’

အရာအားလုံးကိုပေါ့ပါးစွာ ပျံ့သန်းသွားနေသလို ခံစားမိလိုက် ရသည်။

‘တို့ ယုံပါတယ်’

ရင်ခုန်စရာကောင်းသော စကားပင်...

ဘေးပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်နေသလို ရင်ခုန်သံ

များဖြင့်သာ စီးပျောသွားကြသည်။

‘တို့့ဆီကအဖြေလည်း တောင်းထားတယ်နော်’

‘သိပ်သေချာတာပေါ့၊ အခုအချိန်အထိ အသေအချာမျှော်လင့်နေဆဲပါပဲ’

‘ခု... တို့့’

သူ သေသေချာချာ နားစွင့်နေလိုက်သည်။

‘ခုတို့့ အဖြေပေးလိုက်ရင် မြန်လွန်းတယ်လို့ ဖြစ်နေမလား’

တခြားလူမေးလျှင်တော့ အဖြေကတစ်မျိုးထွက်လျှင် ထွက်လာနိုင်ပေလိမ့်မည်။ သူကတော့...

‘နောက်တောင်ကျနေသလိုပဲ’

‘မမြန်ဘူးပေါ့’

‘တို့့ထက်မြန်မြန်ချစ်ခဲ့ကြပြီး မြန်မြန်လက်ထပ်သွားခဲ့ကြသူတွေ တစ်ပုံကြီး’

သူမ တစ်ချက်ပေါ့ပေါ့ရယ်လိုက်ပြီး...

‘ခု တို့့ပြောမယ် သေချာနားထောင်’

သူမ ပြောလိုက်သော စကားတစ်ခွန်းသည် တိုးတိုးပေးသော ဖြစ်သောကြောင့် သူ့ရင်ခုန်သံကို ကျော်လွန်ရောက်မလာကြ။

သူမ အကြည့်

သူမအပြုံး

သေချာနေခဲ့လေပြီ...။ ထိုအချိန်က...

သူမကို ပွေ့ဖက်မိလိုက်တဲ့အချိန် အပြန်အလှန်တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ပြန်လည်ထွေးပိုက်မိခဲ့ကြတဲ့အချိန်

‘အရမ်းချစ်တယ် ကေသွယ်’

သူမကြားအောင် အကြိမ်ကြိမ်ထပ်ပြောမိလည်။

‘ကေသွယ်လည်း မောင့်ကို သိပ်ချစ်ပါတယ်’

အခန်း(၁၈)

‘မင်း ခပ်ပေါ့ပေါ့လုပ်မနေနဲ့၊ အခြေအနေက အရှုပ်ထွေးဆုံးအချိန်ကို ရောက်နေပြီ ဟေ့ကောင်’

မိုးချမ်းမြေ့ အားလုံးကိုဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ပြောလိုက်၍ အပြီးမှာ ထက်မြက်က မသိမသာ မှတ်ချက်တစ်ခုကို ကောက်ကာငင်ကာ ပေးသည်။

‘ဘာရှုပ်ထွေးနေလို့လဲ’

‘ငါက တစ်ယောက်ယောက်နဲ့တော့ လွဲချော်သွားလိမ့်မယ်၊ ဒါမှမဟုတ် အချိန်ဒီလောက်မြန်မြန်ဆန်ဆန်ကြီး ထူးခြားလာလိမ့်မယ် ထင်ကိုမထင်တာ’

‘အဲဒါနဲ့ ရှုပ်တာနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ’

‘ဆိုင်တာပေါ့၊ သိပ်ကိုဆိုင်တာပေါ့’

‘ပြောပါဦး ဆိုင်တဲ့ကိစ္စ’

ထက်မြက်သောက်လက်စ လက်ဖက်ရည်ခွက်ကို ဟိုလှည့်ဒီလှည့်လုပ်ရင်း စကားလုံးစီနေလိုက်သည်။ ပြီးနောက်...

‘မင်းက သူတို့နှစ်ယောက်လုံးမှာ ဘယ်သူ့ကိုမှ ပိုလည်းမပိုလျော့လည်းမလျော့ ညီတူညီမျှ ခံစားချက်ရှိခဲ့တာနော်’

‘ဟုတ်တယ်လေ’

‘အဲဒါ ခက်တာပေါ့’

‘လုပ်ပြန်ပြီ’

‘ဟူး’

ထက်မြက် လေပူတစ်ချက်ကို ပူပူပင်ပင်မှုတ်ထုတ်နေ၍
မိုးချမ်းမြေ့က...

‘မင်း စကားကဖြင့် မရှင်းသေးဘဲနဲ့ ငါက’

‘မင်းအစား ငါတောင် ခေါင်းခြောက်တယ်’

‘လုပ်ပြီ ဒါပဲ’

‘လုပ်ပြီ၊ ဒါပဲမလုပ်နဲ့၊ မင်းတစ်ယောက်ယောက် အပေါ်မှာ
ပြတ်သားမှဖြစ်မှာပေါ့ကွ’

‘မပြတ်သားလည်း ဖြစ်ပါတယ်’

‘ဘယ်ဖြစ်မှာလဲ’

‘ဖြစ်တာပေါ့’

‘ဖြစ်ရင်ပြော၊ မင်း ဘယ်သူ့ကို လက်ထပ်မှာလဲ’

‘နှစ်ယောက်လုံးကိုပဲလေ’

‘ဟာ... ဟေ့ကောင်’

‘မင်းက အလကားနေ’

‘ငါ့ကိုက နှစ်ယောက်လုံးကိုချစ်နေမှတော့ ဘယ်လိုရွေးထုတ်
ရမှာလဲ’

‘သူတို့က အရပ်တွေမဟုတ်ဘူးနော်၊ မင်း စဉ်းစား’

‘အေးပါ၊ သိပါတယ်’

‘ဒီအတိုင်းဆို’

‘ဘာဖြစ်လဲ’

‘တစ်ယောက်ယောက် ဇာတ်ကားတွေထဲကလို နိုင်ငံခြား
ထွက်ပေးရမလိုဖြစ်နေပြီ ဒါမှမဟုတ်’

‘ဘာကျန်သေးလဲ’

‘ဟိုသေပေးရမလို’

‘ထက်မြက်၊ မင်းကွာ ပါးစပ်ပုပ်ကြီးနဲ့ နိမိတ်မရှိ ဖြလွှဲစေ
ပယ်စေ’

‘ဒါဆို မင်းပဲသေလိုက်တာကောင်းမယ်’

‘မင်း ငါ့ကို မနာလိုဖြစ်နေပြီ’

‘အဝေးကြီး ဟေ့ကောင်’

သူ အစားဝင်၍ ခေါင်းရှုပ်နေသော ထက်မြက်ကိုကြည့်၍
မိုးချမ်းမြေ့ ရယ်လိုက်ချင်လာသည်။

‘ဒါပေမဲ့...’

စကားက ရပ်သွား၍ မိုးချမ်းမြေ့က မေးလိုက်ရသည်။

‘ဘာဖြစ်လဲ’

‘တစ်ချိန်ကျရင်တော့ မင်း ရွေးကိုရွေးချယ်ရမှာပါ’

‘လိုပါသေးတယ်’

‘မထင်နဲ့’

‘သူ့ဟာနဲ့သူ အဆင်ပြေသွားမှာပါ’

မိုးချမ်းမြေ့၏ မရေမရာစကားကို ထက်မြက်ကတော့ အားမရ
ပါ။

‘မင်း သူတို့နှစ်ယောက်လုံး ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောမပြထား
ရသေးဘူးနော်’

‘အေး’

မိုးချမ်းမြေ့က ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပင် ဖြေသည်။

‘တစ်ချိန်ချိန် မင်း သူတို့ကို အသိပေးမှဖြစ်လိမ့်မယ်’

‘အေးပေါ့’

‘အဲဒီအခါ မင်း ဘယ်လိုမျက်နှာကြီးနဲ့ ပြောထွက်မှာလဲ’

‘ရပါတယ်၊ ဒီလိုပဲပေါ့’

‘အား... မရဘူးနော်၊ မင်း သေချာအဖြေထုတ် ရှုပ်လာလိမ့်မယ်၊ ငါပြောလွဲခဲ့တယ်’

‘မင်းပြောကာ မလွဲလောက်ပါဘူး၊ တစ်နေ့နေ့ ငါ့ရှင်းပြမှာပါ’

‘ဘယ်တော့လဲ’

‘အဖြေမထုတ်တော့တဲ့အချိန် မင်းပြောတဲ့ မရှုပ်ထွေးခင်အချိန်မှာပေါ့’

‘မင်းကိုတော့ ငါ သိပ်နားလည်လို့မရတော့ဘူး၊ ကောင်မလေးနှစ်ယောက်ကိုတော့ ငါ သနားတယ်’

‘အရာရာတိုင်းအတွက် အဆုံးသတ်အဖြေဆိုတာ ရှိပါတယ်’

‘အဲဒီအဖြေရဲ့ ရွေးချယ်ပိုင်ခွင့်က မင်းမှာရှိမလာခဲ့ရင်ရော’

ဒီတစ်ခါတော့ ဗိုးချမ်းမြေ့က ချင့်ချိန်တွေးဆကာဖြေသည်။

‘ငါ့မှာမရှိခဲ့ရတော့ သူတို့နှစ်ယောက် ရှိလာမှာပေါ့’

‘သူတို့နှစ်ယောက်လုံးရဲ့အဖြေက မင်းအတွက်ကောင်းဘက်မှာ ရပ်တည်မလာဘဲ လွဲချော်ရွေးချယ်သွားခဲ့မယ်ဆိုရင်ရောကွာ’

‘အဲဒီအခါတော့...’

အဝေးအရပ်တစ်ပါးဆီသို့ ငေးမောကာ အပြုံးတစ်ခုကို အတွေးများစွာ စိ်ဒြယ်လိုက်ရင်း...

‘မင်းပြောသလို ငါသေသွားချင်လည်း သေသွားနိုင်မှာပေါ့’

‘ဒါပေမဲ့ ဖြူစင်အစွန်းအထင်းကင်းတဲ့ သူတို့နှလုံးသားကိုတော့ လှည့်စားမထားသင့်ဘူး’

‘အခြေအနေကြောင့် ခဏပါ’

‘အဲဒီခဏကရော ဘယ်လောက်ထိ ကြာဦးမှာလဲ’

‘ခဏဆိုမှတော့ မကြာပါဘူး’

‘မရေရာလိုက်တာ’

‘ဒါပေမဲ့ သေချာတာတော့ရှိပါတယ်’

‘ဘာလဲ’

‘ငါ သူတို့နှစ်ယောက်လုံး အရမ်းချစ်တယ်ဆိုတာလေ’

‘နောက်ဆုံးတော့ ဒီဘူတာပဲ’

‘ဟုတ်တယ်၊ ငါ လိုအပ်ပြီလို့ ယူဆတဲ့အချိန်ကျရင်တော့ ငါ မပွင့်လင်းလို့ မရုန်းတော့ပါဘူး၊ အဲဒီအခါကျရင်တော့ နည်းလမ်းကျန်တဲ့ အဖြေတစ်ခုခုနဲ့ အဆုံးသတ်သွားရလိမ့်မယ်လို့ ငါယုံကြည်တယ်’

ထက်မြက်က စိတ်ရှုပ်ထွေးသော အမူအယာဖြင့် ခေါင်းကို ကုတ်လိုက်ပြီး ဗိုးချမ်းမြေ့အား အားမရစွာ ပြောလိုက်သည်။

‘လုပ်ကွာ၊ လုပ်... ခုလည်း မင်းချစ်ချင်သလိုသာ ချစ်နေလိုက်တော့၊ ခုသွားစရာရှိတယ်’

‘ဟ... ဟေ့ကောင် နေပါဦး’

‘မနေတော့ဘူး၊ မင်း မနှောင်းသော်ဦး ရုံးဆင်းချိန် သွားကြည့်စရာ ရှိသေးတယ်မဟုတ်လား’

‘လိုပါသေးတယ်၊ ထိုင်ပါဦး’

‘တကယ်ပြောတာ၊ ငါ အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စရှိလို့’

‘ကဲ... ဒါဆိုလည်း သွားကွာ’

‘နောက်မှ တွေ့ကြမယ်’

‘အေး’

‘အဲ... မင်းကို ငါထပ်မှာချင်တာရှိသေးတယ်’

‘ဘာလဲ’

‘သူတို့နှစ်ယောက်က တကယ့်အစစ်အမှန် အဖြူထည်လေးတွေကွ၊ မင်းပြောစကားအရရော ငါ့အမြင်ယုံကြည်ချက်အရရောပေါ့ကွာ’

‘အဲတော့ ဘာဖြစ်လဲ’

‘မင်းကတော့ ခံစားဖူးတယ်၊ ထိရဖူးတယ်၊ အတွေ့အကြုံခံနိုင်ရည်နည်းနည်းသာလွန်မယ်’

‘ဟုတ်ပါပြီ’

‘မင်းကြောင့်တော့ သူတို့ဖြူစင်မှုလေးတွေ နာကျင်တဲ့ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေနဲ့ မပွန်းပဲ့စေချင်ဘူး၊ သူတို့အတွက် ရင်ဆိုင်ဖို့ခံနိုင်ရည် အရမ်းအားနည်းနေလိမ့်မယ်’

ပြောပြီး စိတ်ပျက်ထွက်ခွာသွားသော သူဘာမှလှမ်းမပြောမိ။ တိတ်ဆိတ်၍သာ နေလိုက်သည်။ ထက်မြက်သည် ဒါ့ထက်ပို၍ မရှုပ်ထွေးစေချင်ပါ။

လက်ပတ်နာရီကို ကြည့်လိုက်ကော့ ငါးနာရီထိုးတော့မည်။ ငါးနာရီခွဲ၌ မေနှင်းသော်ဦး ရုံးဆင်းချိန် သူသွားကြိုပေးရန်ရှိသည်။

ခုအချိန်လေးမှာတော့ စိတ်အရှုပ်အထွေး အလေးအပင်များကို ရနိုင်ဖြစ်နိုင်သလောက် အချိန်ကာလအတိုင်းအတာပမာဏလေးအထိ မေ့ထားနေချင်သေးသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အခြေအနေအရပ်ရပ် အားလုံးအားလုံးတို့မှာ အချိန်ထပ်မံတိုးမြှင့်ဖို့ လိုအပ်နေသေးသည်ဟု ထင်မိသည်။

မေနှင်းသော်ဦး ရုံးခန်းနှင့် မနီးမဝေးမှာ ကားကိုရပ်ရင်း မိုးချမ်းမြေ့ စောင့်နေလိုက်သည်။ သူမ၏ရုံးခန်းအရှေ့ ရပ်စောင့်ဖို့

နှင့် သူမ ရုံးခန်းအတွင်းသို့ မကြာခဏ မလာရန် သူမ မေတ္တာရပ်ခံထားသောကြောင့် မိုးချမ်းမြေ့ မသွားဖြစ်တော့။

ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ ဖြတ်သွားဖြတ်လာ လမ်းလျှောက်နေကြသော လူများကို အပျင်းပြေလိုက်ကြည့်နေမိသည်။ ဖက်ရှင်ဒီဇိုင်း အမျိုးမျိုးနှင့် ရန်ကုန်သူအတော်များများ ပုံစံအမျိုးမျိုး တွေ့နေရသည်။ တချို့ကောင်မလေးများက ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့် လုပ်ကာ သွားကြသည်။

ထိုစဉ်ဖုန်းကထမြည်လာ၍

‘ဟဲလို’

‘ချမ်းမြေ့လား’

‘ဟုတ်တယ် မေနှင်း ပြောလေ’

‘ရောက်နေတာ ကြာပြီလား’

‘အင်း... မိနစ်နှစ်ဆယ်လောက်ပါပဲ၊ မကြာသေးဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ မေနှင်း’

တကယ်တမ်းရောက်နေတာ ငါးမိနစ်ခန့်လောက်သာကြာသေးသည်။ တမင်အချိန်ကို ဝီရိယထားသည်ဟု ထင်စေရန် ပြောလိုက်ခြင်းပင်။

‘နောက်ထပ် ငါးမိနစ်လောက်ထပ်စောင့်ပေးပါနော်၊ ဒီမှာ အလုပ်ကိစ္စ မပြတ်သေးလို့’

‘ရတယ်၊ ရတယ်၊ လုပ်ပါ’

‘မစောင့်နိုင်တော့ရင်တော့ ပြန်နော် ရတယ်’

‘ဘာဖြစ်လို့ပြန်ခိုင်းတာလဲ’

မိုးချမ်းမြေ့ စိတ်နည်းနည်းတိုပေါက်သွား၍ မေနှင်းသော်ဦးက ပြန်ချော့သည်။

‘မဟုတ်ပါဘူး၊ တစ်ယောက်တည်းစောင့်နေတာဆိုတော့ ချမ်းမြေ့ကို အားနာလိုပါ။ ဘာသဘောမှ မဟုတ်ပါဘူး’

‘အားနာတယ်ဆိုတဲ့ စကားက သူ့စိမ်းဆန်မနေဘူးလား၊ မေနှင်း’

‘ကဲ... ကဲ... ဟုတ်ပါတယ်၊ မေနှင်း မှားပါတယ်၊ ခဏ စောင့်နေနော်၊ ပြီးရင်လာခဲ့မယ်’

‘ကောင်းပြီ’

‘ဒါပဲနော်’

သူမ ဖုန်းပြန်ချလိုက်သည်။ အပျင်းပြေ နားထောင်ရန် သီချင်း ဖွင့်လိုက်သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို အာရုံများ ပို့ဆောင်ထားလိုက်ပြီး အချိန်အနည်းငယ်ကျော်လွန်သောအခါ မေနှင်းသော်ဦး ရောက်လာ သည်။

မိုးချမ်းမြေ့က...

‘ကိုယ် တစ်ဆိုင်ဆိုင် ခဏထိုင်ပြီး စကားပြောရအောင်၊ ခဏလေးပါ’

‘ခဏပဲနော်’

‘စိတ်ချပါ’

တိုက်ဆိုင်စွာ ကားမောင်းနေစဉ်အချိန် ဖုန်းတစ်ခုဝင်လာ သည်။ ကေသွယ်စိုး ဖုန်းနံပါတ်။

မေနှင်းသော်ဦး ဘေးနားမှာရှိနေ၍ ကေသွယ်စိုးနှင့် ဖုန်းပြော ရန် မိုးချမ်းမြေ့ အနည်းငယ် ရင်ထိတ်သွားရသည်။ ဖုန်းကဝင်နေပြီး သားဖြစ်၍ မပြောရင်လည်း မကောင်း။ အဆင်ပြေအောင် အတတ်နိုင် ဆုံး ကြည့်ပြောရတော့မှာပဲဟု စိတ်တင်းထားလိုက်ရ၏။

‘ဟဲလို’

‘မောင်လား’

တစ်ဖက်မှ ပြောသောအသံကို မေနှင်းသော်ဦး မကြားနိုင် လောက်ပါ။ အခေါ်အဝေါ်လေးတွေ မမှားယွင်းသွားဖို့ အထူး သတိ ထားပြောလိုက်ရပေလိမ့်မည်။

‘ဟုတ်တယ်၊ ပြောလေ’

‘မောင် အခု ဘယ်မှာလဲဟင်’

‘သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နဲ့ ကားပေါ်မှာ သူ့အလုပ်ကိစ္စတစ်ခု ကူညီနေရလို့ပါ’

‘ဟာ... ဒါဆို ဒုက္ခပဲ’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘ခု ကေသွယ် အပြင်သွားစရာကိစ္စ ရှိလာလို့၊ အဲဒါ မောင်နဲ့ တွေ့ပြီး စကားပြောချင်လို့’

စကား ချက်ချင်းမြန်မြန်ဆန်ဆန်ပြောဖို့ မနည်းစဉ်းစားနေရ သည်။ စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် ပြောလိုက်လျှင် မေနှင်း ချက်ချင်းရိပ်မိ သွားပေလိမ့်မည်။ ခုတောင် ဟိုဘက်က အသံများကို မေနှင်းသော်ဦး ကြားများကြားသွားပြီလားဟု စိတ်ကသိပ်မလုံချင်။

ချွေးအနည်းငယ် စို့လာသည်။

မေနှင်းသော်ဦးက တစ်ချက်လှည့်၍ စူးစမ်းသလို အကဲခတ် ၍ ဘာမှမဟုတ်သလို ခပ်တည်တည်ဖြင့် ဆက်ပြောနေလိုက်သည်။

ကားကို သတိကြီးစွာထား၍ မောင်းနှင်နေရသဖြင့် စိတ် အစဉ်က အတော့် ဘေးကြပ်နံကြပ်အနေအထား။

‘ဟုတ်ပါ၊ ဒီမှာ တို့လည်း ကိစ္စကအရေးကြီးတယ်၊ နောက် ပြီး တစ်ပိုင်းတစ်ဝက်ကျတော့မှ ပစ်ထားခဲ့လို့လည်း မကောင်းဘူး လေ၊ တို့ကူညီမှရမယ့်ကိစ္စဖြစ်နေတော့၊ ဟို...’

တမင်သက်သက် ညာပြောနေသောကြောင့် မေနှင်းသော်ဦးစွာ စမ်းစိတ်ဝင်စားမှုက ပိုမိုအားကောင်းလာသည်။ ငိုးချမ်းမြေ့ပြောနေသော စကားများသည် တစ်ခုမှမဟုတ်သောကြောင့် ဘယ်သူ့ကို ခုလို ညာပြောနေပါလိမ့်ဟု သိချင်သွားသည်။ သို့သော်လည်း စကားဖြတ်၍ မမေးဖြစ်။

‘ကဲပါ၊ ကိစ္စအရေးကြီးနေမယ်ဆိုရင်လည်း ထားလိုက်ပါတော့၊ ကေသွယ် ကိစ္စက အရေးမှမကြီးတာ’

‘တို့ ဒီသဘောပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကေသွယ် စိတ်မရှိပါနဲ့’

သတိအတန်တန် ထားနေသည့်ကြားမှ အမှတ်တမဲ့ နာမည်က ထွက်သွားရသည်။ ပြောခဲ့ပြီးသား စကားလုံးများဖို့ ပြန်သိမ်းဖို့လည်း မဖြစ်နိုင်တော့။ နောင်ခါလာ နောင်ခါဈေးပြီးတော့မှပဲ နှစ်ဘက်လုံးကို အဆင်ပြေအောင် ကြည့်ဖြေရှင်းရတော့မှာပဲဟု အားတင်းနှစ်သိမ့်ရင်း နေလိုက်သည်။

တော်သေးသည်။ တစ်ဖက်မှ ကေသွယ်စိုးက သဘောကောင်းပြီး အနည်းငယ်လျော့ပေးလိုက်၍...

‘ရပါတယ်၊ ဒါဆိုနောက်မှပဲ ပြန်ဆက်လိုက်တော့မယ်’

‘ဟုတ်ပြီလေ’

‘ဒါပဲနော်’

‘ဘိုင့်ဘိုင့်’

‘ဘိုင့်ဘိုင့်’

ဖုန်းချပြီး မိမိကိုယ်ကို မိမိ ပြန်သတိထားမိတော့ နေက အတော်မြင့်နေလေပြီ။ ဘာပဲပြောပြော ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တော့ ကိုယ်မလုံ၍ မေနှင်းကို မသိမသာ လှမ်းအကဲခတ်ကြည့်တော့ မေနှင်းက

လည်း သူ့အာရုံနှင့်သူ။

‘ဟူး’

လေပူခပ်ပြင်းပြင်းကို စိတ်ရှိလက်ရှိ မှုတ်ထုတ်ပစ်လိုက်မိသည်။ ဆိုင်သန့်သန့်တစ်ဆိုင်ရှေ့ရောက်တော့ ကားကို ကွေ့ချလိုက်သည်။ မေနှင်းသော်ဦးစွာ ဘာစကားမှ မစသေး။ သူကလည်း ဘာစကားမှ မစမိလိုက်။

ဒိန်ချည်နာမည်ကြီးသော ဆိုင်ဖြစ်၍ ဒိန်ချည်တစ်ယောက်တစ်ခွက်စီ မှာသောက်ကြသည်။ ထိုတော့မှ မေနှင်းက မေးခွန်းဖြင့် စကားစသည်။

‘ခုနက ဖုန်းဆက်တာ ဘယ်သူလဲ’

‘ကိုယ့်ညီမ ဝမ်းကွဲပါ’

‘ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ဘာလဲ မယုံလို့လား’

‘ထားပါတော့၊ ဘာတွေပြောတာလဲ’

သံသယအနည်းငယ်ဝင်သွား၍ မေနှင်း မေးခွန်းတွေ ထုတ်လာမှန်း မိုးချမ်းမြေ့ နားလည်သဘောပေါက်လိုက်ပါသည်။

‘ဟို... သူ သွားစရာရှိတာကွာ၊ ကိုယ့်ကိုလိုက်ပို့ခိုင်းဖို့လုပ်နေတာနဲ့ ကိုယ်လည်း မေနှင်းနဲ့ စကားပြောဖို့ရှိနေတော့ ငြင်းလိုက်တာပါ’

မေနှင်းက ယုံကြည်စိတ်ချဟန်မရှိသေး။

‘ဘာလိုညာပြောလိုက်တာလဲ’

‘ဘာကိုလဲ’

‘သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ရဲ့ ကိစ္စကို ကူညီစရာရှိလို့လို့ ဘာလို့ ညာသွားတာလဲ’

မိုးချမ်းမြေ့ အတော့်ကို မိုးရိမ်သွားရပါသည်။ သို့သော်လည်း အတတ်နိုင်ဆုံး မျက်နှာပျက်မသွားအောင် ထိန်းသိမ်း၍

‘အား... ကိုယ့်ညီမအကြောင်း ကိုယ်အသိဆုံး၊ အဲဒီလို မဟုတ်လို့ မရဘူး၊ တကယ့်သူငယ်ချင်းကိစ္စတစ်ခုခု အရေးကြီးလို့ ဘာလို့ပြောမှ ကိုယ့်ကိစ္စဆို သူတို့က ဘာမှမရှိမှန်းသိနေပြီးသားဆို တော့’

မလွယ်ပါလား။ စကားက ရှေ့နှင့်နောက် အပေးအယူတည့် သလိုဖြစ်နေ၍ တော်ပါသေးသည်။ နောက်ထပ် မေနှင်းသော်ဦးဆီမှ ဘယ်ကဲ့သို့ မေးခွန်းမျိုး လာလိမ့်ဦးမည်လဲ။ ရင်ကတော့ တထိတ် ထိတ်။

‘သေချာတယ်နော်’

‘သေချာပါတယ်’

‘ရည်းစားတွေဘာတွေ မဟုတ်လောက်ပါဘူးနော်’

ချမ်းမြေ့ မေနှင်းသော်ဦး၏ ထိုစကားလုံးထဲမှ ဝမ်းနည်းရိပ် ကြောင့်အနည်းငယ်တုန်ခါ၍ ထွက်ပေါ်လာကြောင်း မိုးချမ်းမြေ့ စိတ် မကောင်းစွာ ကြားလိုက်ရသည်။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အစွန်းအထင်း အပေအရေရှိသူအဖြစ်ဖြင့် အပြစ်တင်ချင်လာသည်။

‘လုံးဝမဟုတ်ပါဘူးကွာ မေနှင်းကလည်း’

မေနှင်း ခေါင်းလေးတစ်ချက်ငုံ့သွားသည်။ မေနှင်းသော်ဦး ဝမ်းနည်းထိရှလွယ်မှန်း မိုးချမ်းမြေ့ သိလိုက်၍ စိတ်ထဲမှာတော့ မကောင်း။ သို့သော်လည်း လတ်တလောအဖြစ် လိမ်လုံးညာလုံးတွေ ကိုပဲ ဆက်လက်သုံးစွဲရပေလိမ့်ဦးမည်။

‘ချမ်းမြေ့... မေနှင်းကို မညာနဲ့နော်၊ မေနှင်းလေ ချမ်းမြေ့

ညာလိုက်မှာ အရမ်းကြောက်တယ်၊ ပြီးတော့ ချမ်းမြေ့ကို မေနှင်း’
သူမအသံက တိမ်ဝင်သွားသည်။ ကိုယ်တကယ်ချစ်နေရ သော မိန်းကလေး ကိုယ်ညာနေရတာ ပထမဆုံးအကြိမ် ဖြစ်ပြီး နောက်ဘယ်နှကြိမ်လောက်များ ညာနေရဦးမှာလဲ သူ မသိသေး။

‘မေနှင်းရယ်’

သူ့ကိုယ်တိုင် အသံများ တုန်ခါနေကြောင်း ပြန်၍သတိထား မိသည်။ ရင်ထဲမှ လှိုက်တက်လာသော စကားတစ်ခွန်းကို ဖွင့်ထုတ် မိလိုက်တော့။

‘တို့လည်း မေနှင်းကို အရမ်းချစ်ပါတယ် မေနှင်း’

အခန်း(၁၉)

တိုးတက်သော လူနေမှုပုံစံနှင့်အညီ တိုးတက်သော အဝတ်အစား ဒီဇိုင်းမျိုးစုံတို့ဖြင့် Center အထပ်တိုင်းလိုလို၌ လူစည်ကားနေလေသည်။

အထူးသဖြင့် လူငယ်လူလတ်များနှင့် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်များဖြစ်လိမ့်မည်။ ခေတ်ကာလဖက်ရှင်ကို အမှီလိုက်နေကြသော ကောင်လေး၊ ကောင်မလေးများကို အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံ တွေ့မြင်ရနိုင်သည်။

‘မင်းရဲ့ကေသွယ်စိုးက တကယ်လာမှာလားကွ’

လက်ပတ်နာရီကို ကြည့်ရင်း ထက်မြက်ကမေးလိုက်သည်။

‘လာမှာပါ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘ခုပဲ ဆယ့်နှစ်နာရီထိုးတော့မယ်’

မိုးချမ်းမြေက ကော်ဖီကို အရသာခံသောက်လိုက်ရင်း အေးအေးဆေးဆေးပင်ဖြေလိုက်သည်။

‘အေးလေ... ငါလည်း ကေသွယ်ကို ဆယ့်နှစ်နာရီခွဲလောက်မှာ ဒီမှာတွေ့ဖို့ ချိန်းထားတာပဲလေ၊ သူရောက်လာဖို့က နောက်ထပ် နာရီဝက်ကျော်ကျော်လောက် ကြာချင်ကြာနိုင်ဦးမှာ’

ထိုအခါ ထက်မြက်က စိတ်တိုသလို တစ်ချက်ပြန်ကြည့်လိုက်ပြီး...

‘အဲဒါနဲ့ မင်းက ဘာကြောင့် ဒီဆိုင်ကိုလာဖို့ ဒီလောက် အလောတကြီးဖြစ်နေတာလဲ’

‘မုန့်လေးဘာလေး စားပါဦးကွာ’

မိုးချမ်းမြေက မုန့်ပန်းကန်ကို ထက်မြက်ဘက်ကို တိုးပေးလိုက်သည်။

‘စားပါတယ်’

‘မင်းနဲ့လည်း စကားပြောချင်လို့၊ အေးအေးဆေးဆေးပြောချင်လို့နေတာ၊ ကေသွယ်နဲ့လည်း မင်းကိုမိတ်ဆက်ပေးထားချင်တာ၊ ငါ့အခင်အမင်ရဆုံး ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းတိုင်ပင်ဖော် တိုင်ပင်ဘက်အဖြစ် မင်းကို အသိပေးထားသင့်တယ်လို့ ထင်တာလည်းပါတယ်’

မိုးချမ်းမြေ စကားဆုံးတော့...

‘ကြွားချင်တာလည်း ပါတယ်မဟုတ်လား’

ထက်မြက် ဝင်နောက်လိုက်၍ မိုးချမ်းမြေက ရယ်မောလိုက်ရင်း...

‘မဟုတ်ပါဘူးကွာ ထက်မြက်ရ၊ မင်းအတွက် Shopping ထွက်တဲ့လေဒီအပျံ့စားလေးတွေလေ၊ ဖမ်းလို့ရအောင် စေတနာထားတာကလည်း ပါပါတယ်ကွာ’

‘ဟာ... ဟေ့ကောင်... ဟေ့ကောင်... ငါ့ကိုဆွဲမထည့်နဲ့၊ မင်းကိစ္စကို မင်းပဲအစကတည်းက ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြော’

ထက်မြက် အကြောက်အကန်ညှင်းပယ်ဟန်ပြသည်။

‘ဟား... ဟား... အေးပါကွာ၊ အေးပါ’

စကားစ ခေတ္တခဏ ပြတ်တောက်သွားသောအခါ၌ အာရုံက လှုပ်ရှားနေကြသော လူများအပေါ် ရောက်ရှိသွားရသည်။

အဲကွန်းသံက တဝေါဝေါ မြည်သံကြားနေရသော်လည်း အခန်းအေးစက်မှုက စိမ့်အောင်မအေး။ ဆိုင်အတွင်း လူအပြည့်နီးပါး ရှိနေသောကြောင့်လည်းဖြစ်နိုင်သည်။

‘ဟေ့ကောင်... မိုးချမ်းမြေ့’

‘ဟေ့’

‘မင်း မနေ့က ပြောတဲ့စကားကို မေနှင်းသော်ဦးက အပြည့် အဝ ယုံကောယုံကြည်နိုင်ပါ့မလား’

မနေ့က ကားထဲ၌ ကေသွယ်နှင့်ဖုန်းဆက်သည့်ကိစ္စကို မေနှင်းသော်ဦးအား မိုးချမ်းမြေ့ ညာပြောထားလိုက်သည့်အကြောင်းကို ထက်မြက်က အစပြန်ကောက်ခြင်းဖြစ်သည်။

‘သံသယတော့ နည်းနည်းရှိနိုင်လောက်တယ်’

‘အချိန်မီ ရှင်းထားလင်းထားနိုင်ဖို့တော့ လိုပြီထင်တယ်နော်’ မိုးချမ်းမြေ့ အသာလေးငြိမ်ကာ စဉ်းစားနေလိုက်သည်။

‘ဘယ်လိုလဲ ချမ်းမြေ့’

ထက်မြက်က ထပ်မေးပြန်သည်။

‘အေးပါကွာ၊ အကောင်းဆုံးဖြစ်လာလိမ့်မယ်၊ လမ်းကြောင်းကို ငါစဉ်းစားရွေးချယ်နေပါတယ်’

‘ငါကတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ ကြီးကြီးမားမား မထိခိုက်မနစ်နာ စေချင်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ လောလောဆယ်တော့ မင်းကိုယ်စားပိုင်မယ့် နည်းလမ်းကောင်းမစဉ်းစားတတ်သေးဘူး၊ ငါ မစဉ်းစားတတ်သေးတာ ကိစ္စမရှိပေမယ့် မင်းအတွက်ကတော့ ကိစ္စရှိလိမ့်မယ်၊ အဲ... မေနှင်းသော်ဦးနဲ့ ကေသွယ်စိုးတို့နှစ်ယောက်အတွက်လည်းပါတယ်’

ထိုစဉ် မိုးချမ်းမြေ့က လူအုပ်တွေကြားထဲသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်ရင်း...

‘ဟာ... ကေသွယ်တောင် ရောက်လာပြီ ထက်မြက်’

ရှင်းဘောင်းဘီ အကြပ်အပြာရောင်နဲ့သာရောင်အင်္ကျီလေးအား လိုက်ဖက်ညီစွာ ဝတ်စားဆင်ယင်လာသော ကေသွယ်စိုးပုံစံက အရမ်းကြီးဟော့ရမ်းနေခြင်းမျိုးမဟုတ်သော်လည်း ပေါ်ပေါ်ထင်ထင်လေး အမြင်မှာရှင်းအောင် လှပလို့နေပါသည်။

စနစ်တကျ သင်ကြားပေးထားသကဲ့သို့ သူမခြေလှမ်းတို့ကို ပီရိုသေသပ်စွာ လျှောက်ရင်း သူမ ဝင်ရောက်လာသည်။ ဆိုင်အတွင်းမှ ကောင်လေးအတော်များများ၏ အကဲခတ်စူးစမ်းခြင်းကိုခံရသော်လည်း သူ ဂရုမထားမိပုံမပေါ်။ ပီရိုသေသပ်စွာ စိတ်ဝင်စားစရာ အလှတရားတစ်ခုကို သူမ ပိုင်ဆိုင်ထားခဲ့ခြင်းပင်။

ဆိုင်ထောင့်ကျကျ စားပွဲပင်ဖြစ်သော်လည်း ကေသွယ်စိုးက အလွယ်တကူပင် တွေ့ရှိပြီး ဝင်ထိုင်သည်။ မိတ်ဆက်မပေးရသေးသော်လည်း သူမ ထက်မြက်အား အပြုံးဖြင့် အသိအမှတ်ပြုလိုက်သည်။ ဟိုအရင်ကတည်းကပင် မိုးချမ်းမြေ့က ထက်မြက်အကြောင်း ပြောပြထားပြီးဖြစ်သောကြောင့် နာမည်ကိုတော့ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ပြီး သားပင်ဖြစ်သည်။

‘ကေသွယ် ဘာသောက်မှာလဲ’

‘လက်ဖက်ရည်ပူပူလေးလောက်ဆို အဆင်ပြေပါ့မယ်’

‘တို့ သွားယူပေးမယ်လေ’

သူမက အားနာဟန်ဖြင့်...

‘နေပါစေ ချမ်းမြေ့ရယ်၊ တို့ဟာတို့ သွားယူပါမယ်’

‘ရတယ် ကေသွယ်၊ သွားရင် ကောင်လေးတွေ ဝိုင်းကြည့်မှာ မနာလိုလို့’

သူမက ရှက်သလိုလို ရယ်လိုက်ရင်း...

‘မကြည့်ပါဘူး၊ တို့က ကြည့်လောက်အောင်မှ ခလုတာ’

‘တို့အတွက်တော့ အဲဒါထက်ပိုတယ်’

ကိုယ်တိုင်ယူစနစ်ဖြင့် သောက်သုံးရသော ဆိုင်ဖြစ်သဖြင့်
မိုးချမ်းမြေ့ကကေသွယ်အတွက် လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်နှင့် မုန့်တစ်ခု
ကို သွားယူပေးလိုက်သည်။

‘မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်၊ ဒါ ကိုယ့်ရဲ့’

မိုးချမ်းမြေ့ စကားမဆုံးခင် ကေသွယ်စိုးက...

‘ကိုထက်မြက်ဆိုတာလား’

‘ဟုတ်တယ်’

ထက်မြက်ကလည်း

‘တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် မကေသွယ်စိုး’

တစ်ယောက်အကြောင်း မိုးချမ်းမြေ့ ပြောပြထားဘူးပြီဖြစ်
သဖြင့် အချိန်တိုအတွင်းမှာပင် ရင်းနှီးမှုက အောင်မြင်စွာရောက်ရှိ
သွားကြသည်။

‘တခြား ဘာကိစ္စရှိသေးလဲ ချမ်းမြေ့’ဟု ကေသွယ်စိုးကမေး
သဖြင့် မိုးချမ်းမြေ့က...

‘မရှိပါဘူး၊ ထွေထွေထူးထူးတော့ ထက်မြက်လည်း အားနေ
တာနဲ့ ကြုံလို့ ကေသွယ်နဲ့လည်း မိတ်ဆက်ပေးရအောင်ပါ’

‘ခုတောင်ရင်းနှီးသွားကြပြီလေ၊ ကေသွယ်အတွက် မိတ်ဆွေ
တစ်ယောက်အသစ်ရတာပေါ့’

‘ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော့်ကို မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းတစ်ယောက်လို
အသိအမှတ်ပြုတဲ့အတွက် မကေသွယ်စိုးကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်’

သူမက အားနာဟန်ဖြင့် အပြုံးကို ပြုံးပြလိုက်ပြီး...

‘ဟာ... ကိုထက်မြက်ကလည်း ဘာကိုအသိအမှတ်မပြုနိုင်
ရမှာလဲ၊ ချမ်းမြေ့သူငယ်ချင်းဟာ ကေသွယ် သူငယ်ချင်းပဲပေါ့’

ထို့နောက် စကားတွေ ဟိုဟိုဒီဒီ ပြောဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ အချိန်
အတော်ကြာတော့ ကေသွယ်စိုးက လက်မှန်ကိုကြည့်လိုက်ပြီး

‘ပြန်ကြရအောင်’

‘အိုကေ... ပြန်ကြတာပေါ့၊ ကေသွယ် ကားပါလား’

‘မပါဘူး၊ တက်စီနဲ့’

‘ငါ မင်းကိုလိုက်ဖို့ပေးမယ်၊ ဘယ်ဝင်စရာရှိသေးလဲ’

‘မရှိတော့ဘူး ပြန်ရုံပဲ’

စကားတပြောပြောဖြင့် ဒဂုံစင်တာထဲမှ ထွက်၍ ကားဆီသို့
လျှောက်လာကြရာ ထိုးဆိုက်လာသော ကားတစ်စီးအတွင်း၌ မေနှင်း
သော်ဦးကို မမြင်မိလိုက်ကြ။ သူ့အမေနှင့်အတူ ဈေးဝယ်လာသော
မေနှင်းသော်ဦးက မြင်လိုက်ရသောမြင်ကွင်းကြောင့် ဣန္ဒြေထိန်းထား
လိုက်ရသည်။

အတွေးထဲမှာတော့ မေးခွန်းပေါင်းများစွာ စုဝေးလို့နေသည်။
ဈေးဝယ်သည့်ကိစ္စမှာလည်း စိတ်မဝင်စားနိုင်တော့။ ချမ်းမြေ့လုပ်စား
တာများလား။ ချမ်းမြေ့ လှည့်စားရက်နေပြီလား။ သူမအဖြေအတိအကျ
ထွက်မလာခဲ့။

ဘေးမှာ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ကလည်း ပါသေး
သည်။ ဟိုတစ်ယောက်က မိုးချမ်းမြေ့ပြောပြနေသော ကိုထက်မြက်
ဆိုတဲ့လူဖြစ်နိုင်သည်။ ကိုထက်မြက် ရည်းစားများလား။ ဒါမှမဟုတ်
လူလည်ချည်းတွေပဲလား။

စိတ်ဖြေသိမ့်စရာတစ်ခုတော့ ရခဲ့သည်။ ထိုတစ်ခုဖြင့်ပဲ စိတ်
ကို အတတ်နိုင်ဆုံး ဖြေသိမ့်လိုက်ရသည်။

ချမ်းမြေ့ ညာတာမဟုတ်ပါစေနဲ့ဟူ၍သာ အကြိမ်ကြိမ် ဆု
တောင်းမိနေခဲ့သော်လည်း သူမ ဆုတောင်းမပြည့်ခဲ့မှန်း ကာလ အတန်
ကြာတော့ သူမ ခါးသီးနာကျင်စွာ သိခဲ့ရသည်။

ထိုညမှာပဲ မေနှင်းသော်ဦး ချမ်းမြေ့ထံ သူမ ဖုန်းဆက်ခဲ့
သည်။

အခန်း(၂၀)

‘နေ့လည်က ချမ်းမြေ့ဘယ်သွားခဲ့လဲ မှန်မှန်ပြော’

ဖုန်းထဲမှ မေနှင်းသော်ဦးအသံက သိသိသာသာ မာနေ၍
မိုးချမ်းမြေ့ ပြဿနာတစ်ခု၏ အပိုင်းအစမှန်း အလိုလိုသဘောပေါက်
လိုက်သည်။

‘နေ့လည်က’

‘ဟုတ်တယ်’

‘မြေနီကုန်းကိုတော့ သွားခဲ့တယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘ဘယ်သူနဲ့ သွားခဲ့တာလဲ’

သူမ တစ်ခုခုကို သိထားပြီးပြီဖြစ်လိမ့်မည်ဟု သဘောပေါက်
လိုက်၍ အမှန်အတိုင်း မပြောပြသေးသော်လည်း မပြည့်စုံသော အဖြေ
ဖြင့်။

‘တို့တစ်ယောက်တည်းတော့ မဟုတ်ဘူး’

‘သိတယ် တို့တွေ့ခဲ့တယ်၊ အဲဒီကောင်မလေးက ဘယ်သူလဲ၊
ချမ်းမြေ့နဲ့ ဘယ်လိုဘယ်လောက်ထိ ပတ်သက်လဲ၊ တို့ အရမ်းသိချင်
တယ်’

အချိန်တိုခဏလေးအတွင်းမှာ မိုးချမ်းမြေ့ အတွေးပေါင်း
မြောက်မြားစွာဖြင့် စဉ်းစားနေလိုက်သည်။ ခုချိန်အထိ သူမအတွေးများ
ဆူပွက်နေသော အချိန်ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ထိုအချိန်မျိုး၌ သူ့စကားတစ်စုံ
တစ်ရာတိမ်းစောင်းသွားပါက သူနှင့် မေနှင်းသော်ဦးရှေ့ရေးသည်
အဆိုးဝါးဆုံး အခြေအနေသို့ ဦးတည်ရောက်ရှိသွားပေလိမ့်မည်။

သူ ညာလည်းမညာချင်။ ပြောသင့်သောအချိန်ကလျှင်မြန်စွာ
ရောက်ရှိခဲ့ချိန်မို့ သူ့မှာအဖြေကောင်းတစ်ခုက အဆင်သင့်ရှိမနေခဲ့။
မေနှင်းကို ဆုံးရှုံးလိုက်ရမှာကြောက်သလို ကေသွယ်စိုးကိုလည်း လုံးဝ
မစွန့်လွှတ်ချင်။

‘မေနှင်းစိတ်တွေ အရမ်းလှုပ်ရှားနေတယ် ထင်တယ်၊ မေနှင်း
ရောက်ခဲ့တယ်ပေါ့၊ ဈေးဝယ်လာတာလား’

‘လိုရင်းကိုပဲ ဖြေပါ ချမ်းမြေ့၊ ဈေးဝယ်မဝယ်ဆိုတာ တို့
နှစ်ယောက်ဘဝ အရေးမကြီးပါဘူး၊ မင်းဆီက ဘယ်လိုစကားလုံးမျိုး
တွေ ထွက်လာမလဲဆိုတာ တို့အရမ်းစိတ်ဝင်စားတယ်’

လေသံပျော့ပျောင်းလာတယ်ဆိုပေမယ့် မာကြောမှုပမာဏက
အတော်မြင့်မားနေသေးသည်။

‘စိတ်ကို ခဏလောက်ငြိမ်အောင်ထိန်းလိုက်ပါဦး မေနှင်း၊
ခုလို သွေးဆူဆူနဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်မှားတစ်ခုကို မြန်မြန်ချလိုက်မယ်ဆိုရင်
တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ အနာဂတ်အလားအလာ ဝမ်းနည်းစရာတွေ မလိုအပ်
ဘဲ ရောက်လာလိမ့်မယ်’

‘မင်းရဲ့လုပ်ရပ်အပေါ်မှာလည်း မူတည်နေပါတယ် ချမ်းမြေ့’

‘သေချာတာကတော့ တို့ မင်းကို အရမ်းချစ်တယ် မေနှင်း၊

အဲဒါကို လုံးဝမမေ့ပါနဲ့’

‘အသေသတ်ခါနီး မေ့ဆေးပေးတဲ့သဘောမျိုးနဲ့ ပြောတဲ့

စကားလား ချမ်းမြေ့၊ တို့လိုချင်တဲ့အဖြေကို အခုထိမရောက်သေးဘူး’
 ‘ပြောမှာပါ၊ တို့အမှန်အတိုင်းပဲ မေနှင်းကို ပြောပြမှာပါ၊
 ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့ စိုးရိမ်တယ်’
 ‘ဘာကိုလဲ’
 ‘တို့ စကားဆုံးအောင် ပြောခွင့်မရမှာ’
 မေနှင်း အတန်ကြာတိတ်ဆိတ်သွားသည်။
 ‘တို့ကို ကတိတစ်ခုတော့ပေးပါ မေနှင်း’
 ‘ဘာကတိလဲ’
 ‘တို့စကားကို ဆုံးထိအောင် နားထောင်ပါ့မယ်လို့’
 ‘ခုအချိန်မှာ တို့စိတ်ဝင်စားဆုံးက မင်းပြောမယ့်စကားပဲ
 ချမ်းမြေ့’
 ‘တို့ကို ကတိပေးပါ’
 ‘ကောင်းပြီ၊ တို့ အဲဒီကတိကိုပေးတယ်’
 ‘တို့ မေနှင်းကို တကယ်ချစ်ခဲ့တာ အရမ်းလည်းချစ်ခဲ့တယ်၊
 တို့ ကျောင်းမှာကတည်းက ရည်းစားတွေထားခဲ့ဘူးပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့
 တို့ ကြုံတွေ့ရရှိခဲ့တဲ့ အချစ်တွေဟာ တို့လိုချင်တောင့်တတဲ့ ရင်ခုန်မှု
 မျိုး မဟုတ်ခဲ့ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဘယ်သူ့ကိုမှ အစွန်းအထင်း အပေအရေ
 မခံခဲ့ဘူး၊ တို့ဟာ တစ်ဦးတည်းသောသားဆိုပေမယ့် နှမချင်းကိုယ်ချင်း
 စာနာတရားရှိခဲ့တယ် ထားခဲ့တယ်၊ ကျောင်းတုန်းက ဇာတ်လမ်းလေး
 တွေကတော့ တချို့က သူ့အလိုလိုပျောက်ပျက်သွားပြီး၊ တချို့တလေ
 ကတော့ တမင်အားစိုက်ပျောက်ဖျက်ပစ်ခဲ့ရတာမျိုးတွေရှိခဲ့တယ်’
 တိတ်ဆိတ်သော ညအရိပ်အောက်၌ ရင်ခုန်သံ တစ်ပိုင်းတစ်စ
 နှင့် အတိတ်မှိုင်းပျူပျူတို့ကို ပြန်လည်လှုပ်နှိုးအသက်သွင်းခဲ့သည်။

အသံလှိုင်းတို့သည် ကြားခံနယ်ပယ်အသီးသီးကို ချိတ်တွဲစီးဆင်း၍
 နှလုံးသားအတွင်းထဲထိတိုင်အောင် ရိုက်ခတ်နေခဲ့သည်။
 စွတ်စိုခဲ့ပြီးသော မြေပြင်ထက်ဆီသို့ မိုးစက်မှုန်များ နောက်
 တစ်ကြိမ်လျှောဆင်း မျောပါလာလေသည်။ မိုးရုန့်နှင့် မိုးလေပြေညင်း
 သည် စွတ်စိုအေးမြနိုင်စွမ်းရှိလေသည်။
 ‘တစ်နေ့တော့ တို့မျှော်လင့်မထားခဲ့ဘူးတဲ့ ပုံစံတွေ့ဆုံမှုမျိုးနဲ့
 မေနှင်းနဲ့တို့ ဆုံဆည်းခဲ့တယ်၊ မရည်ရွယ်ဘဲ နောက်ထပ်တစ်ကြိမ်
 တွေ့ပြီး ရင်းနှီးခဲ့ရပြန်တယ်၊ နောက် မခံစားဘူးသေးတဲ့ ရင်ခုန်မှု
 မျိုးနဲ့ အချစ်ကိုတွေ့ရှိခဲ့ရသလို ထူးဆန်းစွာ မေနှင်းရဲ့အချစ်ကို ပိုင်
 ဆိုင်ခဲ့ရတယ်’
 လေတစ်ချက် ဖြတ်သန်းတိုက်ခိုက်မှုကြောင့် အလှူချိတ်ဆွဲ
 ထားသော ခေါင်းလောင်းလေးများမှ ပွတ်တိုက်မြည်သံ ကြားလိုက်
 ရသည်။
 နောက်ထပ်တစ်ကြိမ် ထုတ်ဖော်ပြောလိုက်ရသည်။ စကားလုံး
 ဟမဏနှင့် အလေးချိန်ရိုက်ခတ်သွားစေနိုင်မည့် ထိချက်အချိန်အဆ
 ကိုခန့်မှန်းစိုးရွံ့နေခဲ့မိရသော်လည်း ပွင့်လင်းရတော့မည့်အခြေအနေမို့
 သက်ပြင်းတစ်ခုကို ခပ်ဖြည်းဖြည်းချလိုက်ပြီး အတင်းယူလိုက်သည်။
 ရင်ခွင်တစ်ခုလုံး ပေါ့ပါးသွားစေချင်သည်။ နှစ်ဦးကြားမှာ
 လည်း နားလည်ပေးနိုင်မှုတွေ စိမ့်ဝင်သွားစေချင်ခဲ့ပါသည်။
 ‘တိုက်ဆိုင်မှုမြောက်မြားစွာ ကံကြမ္မာတွက်ချက်ပေးမှုက
 အံ့သြပြီးရင်း အံ့သြစရာတွေကြီးပါပဲ မေနှင်း၊ မေနှင်းနဲ့တွေ့ပြီးနောက်
 တစ်ရက်မှာပဲ ကေသွယ်စိုးဆိုတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ မျှော်လင့်
 ရည်ရွယ်မထားသူတွေကြားမှာ ထပ်ပြီးဆုံတွေ့ခဲ့ရတယ်’

အခန်း(၂၁)

ထိုင်နေတဲ့ ခုံတန်းလေးရဲ့ အရှေ့ဘက်စူးစူးအရပ်ဆီမှ လေက တဟူးဟူးတိုက်ခတ်သောကြောင့် ကေသွယ်စိုး၏ ဆံနွယ်စလေးများ ပခုံးဘက်နား ဝဲယှံ့လှုပ်ခတ်လိုနေသည်။

လေပြေတို့ကပ်ထားမှုကြောင့် အပြာနုရောင် အင်္ကျီလေး လူ့ ခန္ဓာကိုယ်နှင့် ဖိကပ်နေကြသည်။ သူမနှင့် မိုးချမ်းမြေ့ ဒီခုံတန်းလေး ပေါ် ခွဲထိုင်နေသည်မှာ ငါးမိနစ်ကျော်ကျော်ခန့် ကြာမြင့်ခဲ့ပြီးဖြစ်သော် လည်း မိုးချမ်းမြေ့က ဘာမှမပြောသေးဘဲ သက်ပျင်းတွေကိုပဲ ချချနေ တာ ငါးခါမကတော့။

ဒီလိုထိုင်ဖို့တော့ ချမ်းမြေ့က သူမကို ချိန်းလိုက်တာတော့ မဖြစ်နိုင်။ တစ်ခုခုတော့ ပြောစရာရှိနေမည် ဖြစ်သည်။

‘ချမ်းမြေ့ တစ်ခုခုများ ပြောစရာရှိနေမလား’

သူမ ပြောလိုက်သောကြောင့် စိမ်းညိုသစ်ပင်အုပ်ဆီ ငေး ကြည့်နေသော မိုးချမ်းမြေ့က တစ်ချက်လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး...

‘ရှိတယ် ကေသွယ်’

‘ပြောစရာရှိ ပြောပေါ့’

‘ပြောမှာပါ။ အရမ်းအရေးကြီးတဲ့စကားကို တကယ်ပြော လိုက်တဲ့အခါ အများအယွင်းတစ်စုံတစ်ရာ ဖြစ်သွားမှာ စိုးရိမ်လို့ အကောင်းဆုံးစကားလုံးတွေ ရွေးချယ်နေတာ’

‘ဘယ်လောက်များ အရေးကြီးလို့လဲ ချမ်းမြေ့ရယ်၊ အဲဒီ လောက် စဉ်းစားနေရအောင်’

‘တို့နှစ်ယောက် ဘဝနှစ်ခုအတွက် အရမ်းအရေးကြီးတာပါ’
တိုက်ခတ်နေသော လေပြေထဲမှာ အအေးဓာတ်ပါလာ၍ ချမ်း မိမ့်စိမ့်ဖြစ်လာသောကြောင့် သူမ လက်ကလေးပိုက်ထားလိုက်သည်။

‘ဒါဆို ပြောလေ၊ တို့ အရမ်းစိတ်ပင်စားကယ်’

‘ကေသွယ် သေချာလေးလေးနက်နက်နဲ့ နားထောင်မှရမယ်’

‘အင်းပါ’

‘နောက်တစ်ခုက’

‘နောက်တစ်ခုက ဘာလဲ’

‘အဆုံးထိတိုင်အောင် နားထောင်ပေးရမယ်’

‘အင်း’

‘နောက်ပြီး’

‘ဟာ... လာပြန်ပြီ’

‘ဆုံးဖြတ်ချက်မမြန်ဖို့လည်း လိုတယ်’

‘ဟုတ်ပါပြီ၊ စိတ်ဝင်စားပါတယ်ဆိုမှ ဈေးကိုင်နေပြန်ပြီ’

‘ဈေးကိုင်နေတာမဟုတ်ဘူး ကေသွယ်၊ တို့မပြောဖြစ်ခဲ့တဲ့

စကားက မပြောမဖြစ်တော့တဲ့အခြေအနေရောက်လာလို့ တို့ဘက်က ဖုန်းကွယ်ထားမှုတစ်ခုကို ထုတ်ဖော်ပြောလိုက်တာ၊ ကေသွယ်ဆုံးဖြတ် ချက်တစ်ခုခုကို မြန်မြန်ဆန်ဆန်ကြီး ယူပစ်ခဲ့လို့ လွဲချော်သွားခဲ့ရင် တို့နှစ်ယောက်ဘဝမှာ နာကျင်စရာတွေဖြစ်သွားနိုင်တယ်’

မိုးချမ်းမြေစကားကို ကေသွယ် အရမ်းသိချင်သွားသောကြောင့် ချမ်းမြေ့မျက်လုံးများကို သေချာစိုက်ကြည့်ရင်း နားစွင့်နေလိုက်သည်။

ကေသွယ်အကြည့်များကို မိုးချမ်းမြေရှင်ဆိုင်ဖို့ အင်အားနည်းပါးသွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။

ဒါပေမဲ့ ရင်မဆိုင်လို့မရနိုင်ပါ။

‘ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်ကိုပြောပြမယ်၊ အဲဒီဇာတ်လမ်းထဲမှာ တို့ရယ်၊ ကေသွယ်ရယ်၊ နောက် မေနှင်းသော်ဦးရယ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ရယ်’

‘တစ်နေ့မှာ ပြဿနာခပ်ပါးပါးလေးတစ်ခုတက်ရင်းဆိုတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက် အမှတ်မထင်ဆုံဆည်းခဲ့ရဖူးတယ်’

‘ပြဿနာနဲ့ စကားခံတာကြောင့် အဲဒီနေ့မှာ စကားအတော်များများပြောဖြစ်ပြီး အဲဒီပြဿနာလေးနဲ့ပဲ ပြေလည်သွားခဲ့ကြတယ်’

‘အဲဒီလိုပဲ နောက်ထပ်တစ်နေ့မှာ ပြဿနာတစ်ခုနဲ့ပါပဲ ကေသွယ်စိုးဆိုတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက် မမျှော်လင့်ဘဲ ဆုံမိပြန်ရော၊ သူ့ကျတော့ သူ့ပြဿနာလေးကို ကိုယ့်ဘက်က မှားခဲ့လို့ ကျေလည်အောင် ပြန်လုပ်ပေးရင်း ရင်းနှီးမှုဖြစ်ခဲ့တယ်’

‘အဲဒီနောက် မေနှင်းနဲ့ ပြန်ဆုံဖြစ်ဖို့ အမှတ်မထင် ကံကြမ္မာ ဖန်လာပြန်တဲ့အခါတော့ ရင်းနှီးမှု ခင်မင်မှုတွေရခဲ့တယ်ပေါ့’

‘အဲဒီလို မျှော်လင့်မထားတဲ့ ရှုထောင့်တွေဆီ ဝင်ရောက်လာခဲ့တဲ့ ကောင်မလေးနှစ်ယောက်အချိန်အနည်းငယ်အတွင်းမှာအရမ်းရင်းနှီးခင်မင်သွားခဲ့ရပြီး သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးမှာ တူညီတဲ့အချက်လေးတွေကို တွေ့မြင်ခွင့်ရတဲ့သူဖြစ်ခဲ့တယ်’

‘တူညီတဲ့အချက်ဆိုတာက သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ တိတ်

ကဆိတ် အထီးကျန်ရင်း ဘဝမှာဒဏ်ရာကိုယ်စီလေးတွေ ပိုင်ဆိုင်ခံစားနေကြတယ်’

‘ညအတော်များများ ဖုန်းတွေပြောကြရင်း ပြောကြရင်း သူတို့နဲ့ တိုင်ပင်ဖော်အဖြစ်ကတစ်မျိုး အဖော်လုပ်ပေးခဲ့တယ်’

‘အဲဒီလိုနဲ့ တဖြည်းဖြည်း သူတို့နှစ်ယောက်လုံးဟာ တို့အိပ်မက်ထဲကို ဆူးလေးတွေလို တစ်ဆစ်ခြင်း တစ်ဆစ်ခြင်းထိုးနှက်စိုက်ဝင်လာကြတာ သတိတရ၊ တို့ကြည့်လိုက်တော့ အဲဒီဆူးနှစ်ချောင်းစလုံးဟာ ပြန်နှုတ်လို့မရလောက်တော့အောင် နက်ရှိုင်းမြဲမြန်နေခဲ့ကြပြီ’

‘သေချာတာတစ်ခုက အဲဒီဆူးနှစ်ချောင်းစလုံးကို သို့မဟုတ် ဆူးတစ်ချောင်းချောင်းကို တို့ပြန်လည်ထုတ်နှုတ်ပစ်လိုက်ဖို့အင်အားမရှိနိုင်ခဲ့တော့တာပဲ’

‘တို့ ဝန်ခံပါတယ်၊ တို့နှလုံးသားအဖြေထုတ်နိုင်စွမ်းမရှိတော့တဲ့ တွေဝေမှုတွေကြားမှာ မရည်ရွယ်ညစ်နွမ်းခဲ့သူပါ’

‘တို့ မင်းကို အရမ်းချစ်တယ် ကေသွယ်’

‘မစွန့်လွှတ်ရဲဘူး’

‘မစွန့်လွှတ်နိုင်ဘူး’

‘စွန့်လွှတ်ပစ်ရဲလောက်အောင် အင်အားမရှိခဲ့လို့ စွန့်လွှတ်လိုက်ဖို့ စဉ်းလည်းမစဉ်းစားဘူး’

‘အဲဒီလိုမျိုး တစ်ဘက်က မေနှင်းကိုလည်း ချစ်နေခဲ့တယ်၊ သူ့ရဲ့နွေးထွေးစပြုလာတဲ့ အိပ်မက်လေးကိုလည်း ဒဏ်ရာတွေပေးဖို့ ဝေဒနာတွေပေးဖို့ တို့မှာသတ္တိမရှိခဲ့ပြန်ဘူး’

‘နူးညံ့ဖြူစင်တဲ့ မိန်းကလေးနှစ်ယောက်ရဲ့ အချစ်နှစ်ခုကြားမှာ တို့ဟာ မာယာတွေဆင်မြန်းထားတဲ့ ဟန်ဆောင်မှုနဲ့ မရိုးသားတဲ့သူ

တစ်ယောက်ဖြစ်မှန်းမသိ ဖြစ်ခဲ့တာ၊ တို့ကြာကြာလိပ်ပြာမလုံနိုင်တော့ပါဘူး။

‘ကြာရင် နောင်ကြီးတွေ ဒါထက် ပိုရှုပ်ထွေးကုန်မယ်၊ အစွန်းအထင်းပိုပေကျန်ကုန်မယ်၊ တို့ဘယ်နှလုံးသားထဲကိုမှ အဆိပ်ခတ်တဲ့သူ အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး။’

‘ဒါကြောင့် တို့ရဲ့ အမှားအယွင်း ဝန်ခံရင်း တို့ရဲ့တစ်နေ့ အဖြေထွက်နှိုးနှိုးနဲ့ မရေရာနိုင်တဲ့ မျှော်လင့်ချက်ကို ရင်ဆိုင်ရင်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းရင်ဖွင့်ပြီး တစ်ပြန်ရောက်ရှိလာမယ့် စီရင်ချက်ရဲ့ ရလဒ်ကိုပဲဘဝနဲ့ရင်းပြီး လုယူလိုက်တော့တယ်။’

‘မင်းကြိုက်သလို ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်တော့ ကေသွယ်။’

‘မင်းကို တို့သိပ်ချစ်တယ်၊ မင်းတို့ကိုကြိုက်သလို ထင်မြင်ယူဆပါ၊ ကြိုက်သလို သတ်မှတ်ပါ၊ ပြီးတော့ လွတ်လပ်စွာ စွဲချက်တင် ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်ပါတော့။’

‘ဘယ်လိုအပြေပဲဖြစ်ဖြစ် အဖြေအားလုံးအားလုံး တို့နဲ့ထိုက်တန်ပါတယ်၊ ကျေကျေနပ်နပ် ဘဝတစ်ခုလုံး လည်စင်းခံယူဖို့ အသင့်ပြင်ဆင်ပြီးမှ တို့ပြောလိုက်တာပါ။’

အချိန် ဘယ်လိုကုန်ဆုံးသွားသည်လည်း မသိလိုက်။

ကေသွယ်စိုး၏ ယန်းနုရောင်ပါးပြင်ထက်ဆီမှာ မျက်ဝန်းအိမ်ဆီမှာ ပြိုကျစီးဆင်းလာသော မျက်ရည်စက်တို့က ပူလောင်စွာကပ်ငြိနေကြသည်။

ထိုမျက်ရည်စက်တို့ကို လေပြေတို့ကလည်း တိုက်ဖျက်မပေးနိုင်ခဲ့ကြ။

ယုယုယယ သုတ်ပေးလိုက်ချင်ပါသည်။

သို့သော်လည်း အပြစ်ရှိသူတစ်ယောက်၏လက်ဖြင့် သူမ

ပါးပြင် မထိုက်တန်တော့ပြီဟု သူ့ကိုယ်သူ လိပ်ပြာမလှ၍ ရင်နှင့်စွာ ငေးကြည့်နေခဲ့ရလေသည်။

ဒီမျက်နှာ၏အဖြေဟာ သူ့ကြောင့် ပူလောင်ခါးသက်နေခဲ့ရသည်တဲ့လား။

သူမ၏ဦးခေါင်းလေးက သူ့ရင်ခွင်ထဲသို့ ပြိုကျတိုးဝင်လာပြီး မျက်ရည်တချို့ ခိုးဝှက်ချွေချနေခဲ့သည်။

ဆက်တိုက်ထွက်ပေါ်လာသော ရှိုက်သံတွေဟာ သူမနှလုံးသားကို ဘယ်လောက်အတိုင်းအတာအထိများ ဆိုးဆိုးဝါးဝါး နာကျင်အောင် ပြုရက်နေပြီလဲ။ ငိုပါစေလေ။

သူမ ရှိုက်သံတွေဟာ သူ့နှလုံးသားကို ဆူးတွေထက်ရနေတဲ့ ကြိမ်ဒဏ်များလို တဖြန်းဖြန်း ရိုက်ခတ်နာကျင်နေမှုကို ထိုက်သင့်တဲ့ အပြစ်ဒဏ်တစ်ခုအဖြစ် သူ့ရင်ဘတ်ဖြင့် အကျဉ်းခံစားနေလိုသည်။

ရင်ထဲမှ စကားလုံးတချို့က အလိုလိုထွက်ပေါ်လာသည်။

‘မငိုပါနဲ့တော့လား ကေသွယ်ရယ်၊ မင်းရဲ့မျက်ရည်ဟာ ကိုယ့်ကြောင့် ကိုယ့်အတွက်ဆိုရင်တော့ ကိုယ်နဲ့ လုံးဝမထိုက်တန်တော့ပါဘူး။ တမင်မရည်ရွယ်ခဲ့ပေမယ့် ကေသွယ်ရဲ့ ဖြူစင်နေတဲ့ နှလုံးသားကို တို့ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေပေးခဲ့မိလျက်သား ဖြစ်ခဲ့ရပြီ၊ ကိုယ့်ကို ခွင့်မလွှတ်ပါနဲ့။’

သူမ သူ့ရင်ခွင်ခေါင်းလေးဝှက် အားရအောင်ငိုကျွေးပြီး ခေါင်းလေး တဖြည်းဖြည်းချင်း ပြန်မော့လာသောအခါ မျက်ရည်စများ သုတ်ပေးမိသည်။

‘ချမ်းမြေ့’

ရှိုက်သံမကင်းစင်သော ခေါ်သံဖြင့် တိုးတိုးညှင်းညှင်းခေါ်လိုက်သည်။

‘ပြောပါ ကေသွယ်’
 ‘တို့ကို တကယ်ချစ်ခဲ့တာလား’
 ‘တို့ တကယ်ချစ်ခဲ့တာ သေချာပါတယ်’
 ‘မေနှင်းဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကိုရော’
 သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး
 ‘တို့ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဆက်မညာချင်တော့ပါ...’
 ‘တစ်ယောက်အပေါ်ကိုများ နည်းနည်းလောက်ပိုနေမလားလို့
 မခံစားမိဘူးလား’
 ‘တို့ ချစ်စိတ်နှစ်ခုလုံးမွန်ပြီး အဖြေမဲ့နေပြီ ကေသွယ်’
 ‘ဒါဆို’
 ‘တို့ မောင့်ကိုသိပ်ချစ်တယ်ဆိုတာကိုရော ယုံကြည်ရဲ့လား’
 ‘မောင် ခြွင်းချက်မရှိ ယုံကြည်ထားပါတယ်’
 ပြေလျော့စင်းကျနေသော မျက်တောင်ဖျားလေးများဆီမှ
 မျက်ရည်စက် အကြွင်းအကျန်တို့က ဆက်လက်ခိုနားနေဆဲ။
 ‘မောင့်နှလုံးသားထဲက တကယ့်အဖြေမထွက်ဘူးနော်’
 ဘာမှပြန်မပြောမိတော့။ ဆိတ်ဆိတ်နေခြင်းဖြစ်ကာ ဝန်ခံ
 လိုက်ရသည်။
 ‘ဒါဆို မေနှင်းရဲ့လိပ်စာ ကေသွယ်ကိုပေး’
 ‘ဘာလုပ်မလို့လဲ ကေသွယ်’
 သူ အထိတ်တလန့်မေးသည်။
 ‘ကေသွယ် မောင့်ကို အရမ်းချစ်တယ်၊ လက်လွှတ်ဆုံးရှုံး
 မခံနိုင်ဘူး’
 ‘ကိုယ့်အမှားကြောင့်တော့ ကေသွယ်တို့ နှစ်ယောက်လုံးရော
 အမှားမလုပ်စေချင်ပါဘူး၊ ကိုယ့်အပြစ်တွေ ပိုကြီးလေးသွားလိမ့်မယ်’

သူမ နားလည်ရခက်သော အပြုံးတစ်ခုကို ကြိုးစားပြုံးလိုက်
 ပြီး...
 ‘စိတ်ချပါ၊ ဒီတိုင်းထားလို့မရတဲ့ အခြေအနေက ထိပ်တိုက်
 ဆွေးနွေးကြည့်မှ အဖြေက သဲကွဲသွားမှာပေါ့ မောင်ရဲ့၊ အခြေအနေ
 အားလုံးကို သူ့ကိုလည်း ပြောပြထားပြီးသား မဟုတ်လား’
 ‘မောင် ပြောပြလိုက်ပါပြီ’
 ‘ဒါဆို အဆင်သင့်ပဲ ကျန်တော့တာပဲ၊ ဒီလိုမဟုတ်ရင် ဒါ
 ထက်ဆိုးဝါးတဲ့ တစ်လမ်းပဲရှိတော့တယ်လေ’
 ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ချလိုက်ပြီး
 ‘ကောင်းပြီလေ၊ ကေသွယ်ဆန္ဒအတိုင်းပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ မေနှင်း
 ရဲ့အိမ်ကိုတော့ သွားလို့လုံးဝမဖြစ်ဘူး၊ ပြဿနာက ပိုပြီးကြီးကျယ်
 သွားလိမ့်မယ်၊ သူ့ရုံးလိပ်စာကိုတော့ ပေးလိုက်မယ်လေ’
 ‘သူနဲ့တွေ့ရင်ပဲ ရပါပြီ၊ စကားပြောရုံလေးပဲဟာ’
 မိုးချမ်းမြေ့က မေနှင်းသော်ဦး၏ ရုံးလိပ်စာကို ပေးလိုက်
 သည်။
 ‘သူ ညနေရုံးဆင်းချိန်က ဘယ်အချိန်လဲ’
 ‘ညနေ ငါးနာရီလောက်ပါပဲ’
 ‘ဟုတ်ပြီ ကေသွယ်၊ အဲဒီအချိန်လောက်ပဲ သွားလိုက်ပါမယ်’
 ‘ကေသွယ်’
 ‘ဟင်’
 မိုးချမ်းမြေ့က လှမ်းခေါ်လိုက်ပြီးမှ ဘာမှမပြောဖြစ်လိုက်
 သော်လည်း မျက်ဝန်းထဲမှာတော့ စိုးရိမ်စိတ်တွေ သူမအထင်းသားခြင်
 တွေ့နေရသည်။
 ဆူးနှစ်ဘက်စွန်းကြားမှာ ရောက်ရှိနေတုန်း မိုးချမ်းမြေ့ကို

သူမ အပြစ်မမြင်ချင်တော့။ အလိုလိုဝင်ရောက်လာသော ကိုယ်ချင်း
စာ နားလည်ခွင့်လွှတ်မိခဲ့တဲ့ စိတ်က အချစ်ကြောင့်ပဲဖြစ်လာခဲ့သည်
ထင်၏။

တကယ်တမ်း သူမပါ အချစ်တွေ မွန်ထူနေခဲ့သူလေပဲလား။

‘ကောင်းသောတွေ့ဆုံခြင်းရဲ့အဆုံးမှာ အသင့်တော်ဆုံးအဖြေ
တစ်ခုတော့ ရမှာပါ မောင်၊ ကေသွယ်တို့က ကလေးတွေမှ မဟုတ်
တော့ဟာပဲ’

‘ပြန်တော့မှာလား’

‘အင်း ပြန်မယ်’

‘မောင် လိုက်ပို့ချင်တယ်’

‘ခွင့်တောင်းစရာလိုလိုလား မောင်ရယ်၊ အရင်တုန်းကလည်း
ကေသွယ်ပြန်ရင် အိမ်နားအထိ မောင်လိုက်ပို့နေကျပဲဟာ’

‘ခုအခြေအနေက အရင်နဲ့’

‘ဘာတွေ ကွာခြားသွားလို့လဲ’

‘ဟို’

‘အရင်အတိုင်းပါပဲ မောင်၊ တွေ့ဆုံမှုလေးတစ်ခု လိုအပ်သွား
တာက လွဲရင်ပေါ့’

‘ကေသွယ် တကယ်ပဲ ဒီသဘောထားနိုင်တယ်ပေါ့’

‘ဟုတ်တယ်’

‘မောင် အရမ်းပျော်ပါတယ်၊ ကျေးဇူးလည်းတင်ပါတယ်၊
ဒါပေမဲ့’

‘ဘာဖြစ်လဲ’

‘လိပ်ပြာ သိပ်မလုံဘူး’

‘ကေသွယ်ဟဲ့ဘက်ကမှ မပြောင်းလဲတာပဲ’

နေမင်းအလင်းရောင်မှိန်ဖျော့စပြုတော့မည်။ ညနေခင်းတစ်ခု
က ဆီးကြိုနေသည်။

လူအတန်ငယ်ကျဲပါးသောနေရာမှနေ၍ လျှောက်လာမိကြ
သည်။

ရင်ထဲမှာတော့ အတွေးကိုယ်စီ

အမောကိုယ်စီ

ချမ်းမြေ့က ကားသော့ကိုထည့်၍ ကားစက်နီးမည်အပြု

‘မောင်’

ပြန်ကြည့်မိသည်။

‘မောင့်ကို ကေသွယ်အရမ်းချစ်ခဲ့တယ်’

‘မောင်လည်း ကေသွယ်နဲ့အတူတူပါပဲ’

သူကအသံတွေ အနည်းငယ်တော့ အင်အားဖျော့တော့နေ
သည်။ ခံစားရသည်တို့အတွေးကလည်း နာကျင်စရာတစ်မျိုးကောင်း
နေခဲ့ပါသည်။

ခေတ္တထိုနာကျင်စရာတွေ ဖယ်ထုတ်ထားချင်မိသည်။

သို့သော်မရ။

ဆက်လက်နာကျင်နေရဦးမည်။ ဒါဖြစ်ဒဏ်တစ်ခုပဲလေ။

‘မောင်’

သူမ ထပ်ခေါ်၍

‘ဟင်’

‘မောင့်ကို ကေသွယ် နမ်းချင်တယ် မောင်’

ပထမဦးဆုံးအကြိမ် တောင်းဆိုခဲ့သော အခွင့်ဖြစ်၍ အနည်း
ငယ် ထိတ်လန့်သလိုဖြစ်မိသည်။

ဘာကိုလဲတော့ မသိခဲ့။

၁၃၈

သုမ္မာရုံ

သူမ လက်ကလေးကိုသာ ခပ်ရွရွဆုပ်ကိုင်ဖျစ်ညှစ်လိုက်မိသည်။

‘မျက်လုံး မှိတ်ပေး’

အင်အားတစ်မျိုး ပါဝင်သက်ရောက်နေသော အကြင်နာကြောင့် သူ့ရင်တစ်ခုလုံး ဖန်းတွေများစွာများစွာ ဖူးပွင့်ဝေဆာကုန်ကြသည်။

သို့သော် ရနံ့က မပြည့်စုံ။

တကယ်ဆို ဒါထက် ပိုရင်ခန့်စရာကောင်းနေရမှာဖြစ်သည်။ တားဆီးများ ဖြည်းဖြည်းချင်း ရွေ့လျားသွားလာနေခဲ့သည်။ သိပ်မဝေးသော သူမအိမ်အနီးသို့ ငါးမိနစ်ကျော်ကျော်ခန့်တွင် ရောက်ရှိသွားခဲ့သည်။

ကားပေါ်မှဆင်း၍ သူမကတော့ အရင်လိုပြောင်းလဲမှုမရှိသော အပြုံးဖြင့် အရင်အတိုင်း လက်ကလေးပြန့်တံဆက်သွားခဲ့ခြင်း အပေါ် မိုးချမ်းမြေ့ကတော့ အရင်နှင့်မတူညီဟု တစ်ယောက်တည်းခံစားလိုက်သည်။

အတွေးအခေါ် သက်သက်ပဲလား။

သူမ ထာဝရအတွက် လက်ပြသွားတာရော ဖြစ်မလာနိုင်ဘူးလို့ ဘယ်သူ့အတတ်ပြောနိုင်မလဲ။ အတွေးများစွာဖြင့် ကျန်ရစ်ခဲ့ရသည်။

အခန်း(၂၂)

နောက်တစ်နေ့...။

မေနင်းသော်ဦး၏ ရုံးခန်းသို့ ကေသုယံစိုး ရောက်ရှိသွားသည်။

‘ဒီက မေနင်းသော်ဦးနဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါ’

‘မေနင်း မရှိပါဘူးရှင်’

ရုံးဝန်ထမ်းပင်ဖြစ်ဟန်တူသော အသက်လတ်အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကဖြေသည်။

‘ရှင်’

‘ဪ... ဒီလိုပါ၊ မေနင်း နေ့လည်ကတည်းက ပြန်သွားတာပါ’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ မသိဘူး’

‘နေထိုင်သိပ်မကောင်းလို့တော့ ပြောပါတယ်၊ ဒီနေ့အလုပ်ထွက်စာလည်း တစ်ခါတည်း တင်သွားသေးတယ်၊ ဘာပြဿနာရှိလဲတော့ မသိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မနက်ဖြန်နေ့လည်အထိတော့ သူ ရုံးတက်လာရဦးမှာပါ’

‘ဪ... ဟုတ်ကဲ့’

‘မှာစရာရှိရင်တော့ မှာခဲ့ပါ၊ ရပါတယ်’

‘မှာတော့ မမှာခဲ့တော့ပါဘူးရှင်၊ မနက်ဖြန်လောက်မှပဲ လာ
ခဲ့ပါတော့မယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ဪ... ဒါနဲ့’

‘ဘာများလဲ အစ်မ’

‘ဟို ဘယ်သူလာသွားတယ်လို့ ပြောလိုက်ရမလဲရှင်’

‘ဟို... ရပါတယ်၊ သူ့သူငယ်ချင်းဟောင်းမိန်းကလေးကစ်
ယောက်လို့ပဲ ပြောလိုက်ပါ ရပါတယ်၊ မနက်ဖြန်ကျတော့မှာဆိုတော့
မှာစရာတော့ မရှိပါဘူး’

‘ဟုတ်ကဲ့’

‘သွားလိုက်ပါဦးမယ်၊ ခွင့်ပြုပါဦးနော်’

အခန်း(၂၃)

ကြိုးစားအာရုံစိုက်နေသည့်ကြားမှာ စိတ်က ကစဉ့်ကလျား
ဖြစ်ဖြစ်သွားရသည့်အတွက် မေနှင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အားမလို အား
မရဖြစ်နေမိသည်။

မင်းကြောင့်လား ချမ်းမြေ့ရယ်။

မင်း တို့ဘဝထဲမှာ ဘယ်လောက်အထိနေရာယူစိုးမိုးထား
လိုက်ပြီလဲ။

‘စိတ်ဝင်စား၍ မရနိုင်တော့လို့’ဆိုသည့် အကြောင်းပြချက်
တစ်ခုတည်းနှင့် အလုပ်မှထွက်ဖို့ မနေ့က ထွက်စာတင်လိုက်ပြီ ဖြစ်
သည်။ အစကတည်းက စိတ်လွတ်လပ်စေရန် ထွက်ပေါက်တစ်ခုခု
လိုချင်လို့သာ လုပ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သဖြင့် ခုစိတ်ဝင်စားနိုင်မှတော့ မလုပ်
ဖို့ပဲရှိလော့တာပေါ့။

ဒီကိစ္စမှ မဟုတ်ပါဘူး။ ဘယ်ကိစ္စကိုပဲဖြစ်ဖြစ် အာရုံဝင်စား
လို့မရချင်တော့။

တစ်ခုခုကို ဆုံးရှုံးလိုက်ပြီဆိုသော အသိက ပျော်ရွှင်ကြည်နူး
မှုဖြစ်လာနိုင်စရာများကို ဖျက်ဆီးချေပစ်နေသလိုမျိုး ဝမ်းနည်းခြင်းက
စိတ်အစဉ်ကို လွှမ်းမိုး၍ ထားသည်။

အသည်းကွဲတယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးပဲလား။

ရက်စက်တယ် ချမ်းမြေ့ရယ်။

သူမရဲ့တစ်ယောက်သော ချစ်သူအတွက်တော့ သူမက နှလုံးသားတစ်ခြမ်းကိုသာ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရခဲ့ပြီ။ သူမလိုမျိုး နောက်ထပ်နှလုံးသားပိုင်ဆိုင်သူ ပြိုက်ဘက်တစ်ယောက် တိတ်တဆိတ်ရှိနေခဲ့ပါသတဲ့။

ဘယ်သူ့အပေါ်ကိုမှ ပိုမချစ်သလို လိုပြီးတော့လည်းမချစ်ခဲ့တာတဲ့လား ချမ်းမြေ့။

မင်းတကယ်ပဲ အဖြေမထွက်ခဲ့တာလား။

ရှိသမျှအချစ်တွေ ပုံအောပေးအပ်ခဲ့ပြီးမှ တစ်ဝက်ပဲပြန်ရခွင့်ရလို့ သူမ အံ့ဩစွာထိတ်လန့်သွားခဲ့ရသည်။

သူမ မျှော်လင့်ထားတဲ့ အနာဂတ်လမ်းတို့ဟာ နှစ်ယောက်တည်းလက်တွဲလျှောက်ဖို့ မသေချာနိုင်တော့ပြီ။

အထီးကျန်ညတွေနဲ့ တို့ဘဝထဲကို မင်း အလည်သဘောနဲ့ ပဲ ဝင်ရောက်ခဲ့တာလား။

‘မေနှင်း ဖုန်းလာနေတယ်၊ မန်နေဂျာဆီက’

‘ဟုတ်ကဲ့ မမော်’

ဖုန်းလာနေတယ်ဆိုသော ရုံးဝန်ထမ်း မမော်စကားသံကြောင့် ကြေကွဲစရာကောင်းနေခဲ့သော သူမအိမ်အတွေးထဲ လန့်နိုးသွားခွင့်ရသည်။

မမော်စားပွဲသို့ အမြန်သွားကာ ဖုန်းခွက်ကို ကောက်ကိုင်လိုက်

၍

‘မေနှင်းပါ ဆရာ’

‘အေး... သမီးကိုပြောစရာရှိလို့’

‘ဘာများလဲ ဆရာ’

‘သမီး လက်ရှိကိုင်တွယ်ထားတဲ့ စာရင်းဇယားတွေက ဒီနေ့ နေ့ဝက်လောက်နဲ့ နောက်တစ်ယောက်လွှဲပြောင်းသွားဖို့က သိပ်အဆင်မပြေနိုင်ဘူး သမီးရဲ့’

‘ဟုတ်ကဲ့’

‘အဲဒါ နောက်နှစ်ရက်သုံးရက်လောက်တော့ လာပေးပါဦးလို့ ဦး မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်၊ များသောအားဖြင့် ရုံးဝန်ထမ်းတွေဆို ထွက်စာတင်ပြီး တစ်လကြာမှ ထွက်ခွင့်ရကြတာ၊ ဒါပေမဲ့ သမီးကအားချင်းကြီး’

‘သမီးက ဟို’

‘ရပါတယ် ဦး၊ အားလည်းလုပ်နိုင်ပါတယ်၊ သမီးမှာကလည်း အကြောင်းတွေက တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခုတော့ ရှိနိုင်မှာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ဦးတို့ဘက်ကလည်း အဲဒီလိုအခက်အခဲလေးတွေရှိနေတော့’

‘ရပါတယ် ဆရာ၊ အဆင်ပြေတဲ့အထိ သမီးလာပေးပါ့မယ်၊ သုံးလေးရက်မဟုတ်ပါဘူး၊ သမီးစိတ်ထဲ ကြီးကြီးမားမား တာဝန်တစ်ခုထမ်းမထားနိုင်တော့ စိတ်အခက်အခဲပြဿနာ ခုလို အမှတ်မထင်ရှိနေလို့သာ အလုပ်ထွက်ချင်တာပါ၊ ရုတ်တရက်ကြီးခုလိုအလုပ်ထွက်လိုက်ရတဲ့အတွက် ဦးကိုလည်း အားနာပါတယ်၊ တောင်းလည်းတောင်း ပန်ပါတယ် ဦးရယ်’

‘အေး... အေး... ကိစ္စကတော့ ဒါပါပဲကွယ်၊ သမီးလုပ်စရာရှိတာ သွားလုပ်ပေတော့’

‘ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ’

ဖုန်းလေးအသာချပြီး လှည့်ထွက်မည်အပြု မမိမော်က...

‘ဪ... မေနှင်း’

‘ရှင်... မမော်’

‘မနေ့က ညီမသူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ညီမပြန်သွားမှ
မကြာခင်ပဲ ရောက်လာသေးတယ်’

‘ဟုတ်လား မမော်၊ ဘယ်သူလိုပြောသွားလဲဟင်’

‘နာမည်တော့ ပြောမသွားဘူး၊ မိန်းကလေးပဲ’

‘ဪ’

‘ဒီနေ့ နေ့လည်လောက်တော့ ပြန်လာဦးမယ်လို့ မှာသွား
တာပဲ’

‘ဟုတ်ကဲ့ မမော်၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်’

မေနှင်း မိမိစားပွဲရှိ ထိုင်ခုံမှာထိုင်ရင်း စဉ်းစားနေမိသည်။
ဘယ်သူပါလိမ့်။

ကျောင်းတုန်းက သူငယ်ချင်းများလား။

သိပ်တော့မဖြစ်နိုင်။ ကျောင်းတုန်းက ခင်ခဲဘူးသော သူငယ်
ချင်းတွေထဲက များများစားစားမရှိပေမယ့် အဆက်အသွယ်ပြတ်သွား
ကြတာ ကျောင်းပြီးကတည်းက ခုအချိန်ထိ။

အိမ်တောင်လိုက်လည်လောက်သည်အထိတောင် မရှိခဲ့။

ယခု အလုပ်လုပ်နေတာကိုလည်း သိတဲ့သူငယ်ချင်းဆိုလို့
ချမ်းမြေ့တစ်ယောက်တည်းသာ ရှိခဲ့သည်။ နာမည်တောင်ပြောမသွား
ခဲ့၍ ဘယ်လိုစဉ်းစားကြည့်လို့မရ။

ထို့နောက် စာရင်းလက်ကျန်များကို ကွန်ပျူတာထဲ ရိုက်ထည့်
နေလိုက်သည်။ မိမိစားပွဲဘေးမှာ စာရင်းများ ပြန်ကြည့်နေသော
သူမ အလုပ်ကို စာရင်းဆက်လက်ကိုင်တွယ်မည့် အမျိုးသမီးလေး
မရှင်းတာလေးတွေ မေးလျှင် ပြန်ဖြေကြားပေးနေလိုက်သည်။

နေ့လည် ဆယ်နှစ်နာရီထိုး ထမင်းစားချိန်မို့ ရုံးဝန်ထမ်းများ
လုပ်လက်စအလုပ်တွေရပ်ပြီး လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားကြသည်။

ထိုစဉ်...

‘မေနှင်းရေ ရှေ့မှာ ဧည့်သည်ရောက်နေတယ်’

‘ဪ... ဟုတ်ကဲ့၊ ဟုတ်ကဲ့’

သူမ စဉ်းစား၍မရခဲ့သော မနေ့ကလာခဲ့သည့် အမျိုးသမီးပဲ
ဖြစ်မည်ထင်သည်။ သို့မဟုတ်

ချမ်းမြေ့များလား။ ဟုတ်လောက်မည် မထင်။

ဧည့်သည်များထိုင်ရန် ခုံတန်းပေါ်မှာ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်
ကိုတွေ့လိုက်ရသည်။ ခေတ်မှီတင့်တယ်သော အဝတ်အစားဆင်ယင်
ပုံနှင့် ရုပ်ချောမောလှပမှုက သူမဂုဏ်ပကာသန ကြွယ်ဝမှုကို ထင်ရှား
ပေါ်လွင်နေစေခဲ့သည်။

ထိုအမျိုးသမီးကို မြင်ဖူးသလိုရှိသော်လည်း ဘယ်မှာမြင်နေ
ခဲ့မှန်း စဉ်းစားမရ။ သူမ မိတ်ဟောင်းအနည်းအကျင်းထဲက မဟုတ်
တာတော့ သေချာပါသည်။

ထိုအမျိုးသမီးက သူ့အနီးလျှောက်လာသော မေနှင်းလေ့လာ
သလို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်၍ ထိုင်ရာမှ ထလိုက်ပြီး...

‘မေနှင်းသော်ဦးဆိုတာလား မသိဘူး’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒီက...’

‘ကျွန်မ ကေသွယ်စိုးပါ’

‘ဪ’

နှစ်ယောက်လုံးရဲ့ ရင်ထဲ၌ အလိုလိုအေးစက်သွားကြသလို
အကြည့်ထဲ၌လည်း နွေးထွေးမှုများ ကင်းမဲ့နေကြမည်ထင်သည်။

‘ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှ အရာအားလုံးကို သိပြီးပြီလို့ ထင်ပါတယ်’
မေနှင်းက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ပြသည်။ ကေသွယ်စိုး
ကပင်

ရလဲ 'တို့ မေနှင်းသော်ဦးနဲ့ ဆွေးနွေးချင်တယ်၊ ဘယ်လိုသဘော

မမျှော်လင့်ဘဲ အလိုလိုဖြိုင်ဘက်ဖြစ်သွားခဲ့ရသူမို့ ကေသွယ်စိုး စကားပြောပုံဟန်က သူမကို စိန်ခေါ်သလိုလို ရန်မူတော့မလိုလို ပုံစံဝင်နေသည်ဟု ထင်မြင်ယူဆမိသည်။

မခံချင်စိတ်နှင့်မာနက အုံကြွလာသည်။

'တို့လည်း ဆွေးနွေးကြည့်ချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ခုတော့ အချိန်မရလို့ အေးအေးဆေးဆေး ပြောဖြစ်မယ် မထင်ဘူး'

'မနက်ဖြန်ဆိုရင်ရော'

စကားတွေက တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် တင်းမာနေသလို ဖြစ်နေသည်။

'တစ်နာရီနောက်ပိုင်းဆိုရင်တော့ ရပါပြီ'

'ရတယ်လေ၊ မင်းပြောတဲ့အချိန်လောက် တို့လာခဲ့ပါ့မယ်၊ မင်း စောင့်နေပေါ့'

'မိုးချမ်းမြေ့ကိုပါ တို့ဆွေးနွေးတဲ့ရှေ့မှာ ရှိနေသင့်တယ်လို့ မယူဆဘူးလား'

ကေသွယ်စိုးကလည်း တမင်လုပ်ယူထားသော အပြုံးကိုပြုံး ပြရင်း...

'ကောင်းတာပေါ့၊ သိပ်ကောင်းတာပေါ့၊ သူစခဲ့တဲ့ဇာတ်လမ်းပဲ သူရှိနေသင့်တာပေါ့'

'မနက်ဖြန်မှ ပြန်ဆိုကြမယ်လေ၊ ကိစ္စလေးရှိနေလို့ အပြင် အထိလိုက်မပို့တော့ဘူး'

'ရပါတယ်'

မေနှင်းက အခန်းထဲပြန်ဝင်၍ စားပွဲခုံမှာ ထိုင်ပြီး တစ်စုံတစ်ခု

ကို စဉ်းစားနေသည်။ မျက်နှာပေါ်မှာတင်းမာမှု တဖြည်းဖြည်းပေါ်လွင် ထင်ရှားလာသည်။

'ဟယ်... မေနှင်း ဘာမှသွားမစားဘူးလား'

ခုမှအလုပ်တွေလက်စသပ်ပြီးသွားပုံရသော မမော်က ထမင်းချိုင့်ကို ဆွဲယူရင်း အပြင်မှချက်ချင်းပြန်ဝင်လာသော မေနှင်းကို လှမ်းမေးလိုက်သဖြင့် မေနှင်း သူမခံစားချက်များကို ဖုံးကွယ်ထိန်းကွပ်ရင်း

'ခဏနေမှပဲ စားလိုက်တော့မယ်၊ အိမ်လည်းပြန်တော့မှာပဲ ဟာ'

'ဪ... အေး... မမော်နဲ့လိုက်စားပါလား'

'ရပါတယ် မမော်၊ မစားတော့ပါဘူး၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်'

'အားမနာနဲ့နော်'

'မဟုတ်ပါဘူး'

စိတ်အလိုမကျမှုတွေက တစ်ခါတစ်ခါ ခြေထောက်ပေါ်ရောက်ရောက်သွားသည်ထင်သည်။ လေဘာဖိနှင်းသော ခြေထောက်ကို ကေသွယ်စိုး သတိနဲ့ပြန်ပြန်လျှော့လိုက်ရသည်။

မေနှင်းသော်ဦးကလည်း သာမန်ချောမောပြေပြစ်စွာ လှပတဲ့သူမို့ ချမ်းမြေ့ မရုန်းနိုင်တာပဲလား။ မရွေးချယ်တတ်တော့တာလား။ စကားပြောပုံဆိုပုံအရ ထက်ထက်မြက်မြက်ရှိမည်ပုံစံပါပဲ။

စိတ်ထဲ၌ ဘာရယ်လို့ တိတိကျကျ ပိုင်းခြားမထားပေမယ့် မနက် မေနှင်းသော်ဦးနှင့်တွေ့မည်။

ရင်ထဲမှာ ရှိသည့်အတိုင်း ပြောမည်။

သူမ ချမ်းမြေ့ကိုချစ်သည်။ ထို့ကြောင့် လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးခံချင်။ အဲဒီစိတ်ကြောင့် ဘယ်လိုပြုမူမိလိုက်မည်လဲ သူမ စဉ်းစားမနေမိတော့။

အခန်း(၂၄)

မိုးချမ်းမြေ့ နှလုံးသားတစ်ခုလုံး လစ်ဟာနေသည်။ ကေသွယ်
စိုးနှင့် မေနှင်းသော်ဦးတွေ့ပြီး ဘာတွေပြောကြလိမ့်မလဲ။ သူ အရမ်း
သိချင်နေမိသည်။

ဒီအကြောင်းတွေ တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ရင်ဖွင့်ဆွေးနွေးချင်
စိတ်က ပြင်းပြလာသည်။

တိုင်ပင်ဖော်ဆိုလို အခုချိန်မှာ ထက်မြက်တစ်ယောက်ပဲ
ကောင်းကောင်း နားလည်သဘောပေါက်ပေးနိုင်လိမ့်မည်။

ဖုန်းကိုကောက်ကိုင်လိုက်ပြီး ထက်မြက်၏ ဖုန်းနံပါတ်ကို
နှိပ်ခေါ်လိုက်ရာ ဖုန်း အဆင်ပြေစွာ ချက်ချင်းဝင်သည်။

‘ဟဲလို’

‘ထက်မြက်လား၊ ဟေ့ကောင် ငါပါ’

‘အေးပါ၊ သိတယ်၊ ဖုန်းချလိုက်တော့’

ချမ်းမြေ့ အမှတ်တမဲ့ကြောင့်သွားပြီး

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ ထက်မြက်’

‘ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ နှစ်မိနစ်အတွင်း မင်းဆီကို ငါလာခဲ့မယ်’

‘ဘယ်လို’

‘ငါခု မင်းတို့အိမ်ရှေ့ကိုရောက်နေပြီ၊ မင်းဆီ ငါလာနေတာ’

‘ဪ... အေး... အေး... အရေးကြီးလို့ မင်းဆီငါဆက်
လိုက်တာကွ’

‘လာပါပြီဆိုမှကွာ’

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် သူ ဖုန်းဆက်စဉ် ထက်မြက်အိမ်ရှေ့ကို
ရောက်နေချိန်နှင့် ကြုံခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

‘ဒေါက်... ဒေါက်’

တံခါးခေါက်သံကြောင့် ထက်မြက်မှန်းသိလိုက်သည်။

‘တံခါးက လော့မချထားဘူး ထက်မြက်၊ တွန်းဖွင့်လိုက်’

ထက်မြက်က အခန်းထဲဝင်ရောက်လာပြီး ဘာမှမပြောသေး
ဘဲ ရေဗူးကောက်ကိုင်ပြီး ခုတင်ပေါ်ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်ချ၍
အားရပါးရသောက်သည်။

‘အား... မောလိုက်တာကွာ’

ရေသောက်ပြီး ညည်းညူလိုက်သော ထက်မြက်ကို မိုးချမ်း
မြေ့က

‘ဘာဖြစ်လို့ မောနေရတာလဲ’

‘ဘာမှဖြစ်မလာဘူး၊ မင်းကိုကြည့်ပြီးမှ မောသွားရတာ’

ထက်မြက် တမင်နောက်လိုက်ပုံရသည်။

‘အေး... ငါပြောတာ နားထောင်လိုက်ပါဦး၊ ပိုမောသွားရ
အောင်လို့’

‘မင်းဆီရောက်ရင်တော့ ဒီလိုပူပင်သောကတွေ၊ စကားလုံး
တွေ ဦးနောက်ကိုအလုပ်ပေးအခြောက်လှမ်းရတော့မယ်၊ ဇာတ်အိလည်
လည်တွေ ဒါတွေပြောမှာဆိုတာ ကြုံတွေ့ထားပြီးသားပါကွာ၊ ဒါတွေ
မကြောက်လို့ မင်းဆီလာခဲ့တာပေါ့’

‘ငါ တကယ့်အခြေအနေ အရှုပ်ထွေးဆုံးအဆင့်ကို ရောက်နေ

ပြီကွာ’

ထက်မြက်က အပေါ်အင်္ကျီတစ်ထပ်ကို ချွတ်၍ Air Con Volume ကို မြှင့်လိုက်သည်။

‘ဒီလောက်အေးနေတာကိုကွာ’

‘အပြင်မှာ ဒီနေ့တစ်နေ့လုံး နေသာတော့ ပူတယ်ကွာ’

အဲကွန်းအအေးစက်က တစ်ခန်းလုံး စိမ့်အေးနေစေတော့ သည်။

‘ကဲ... လုပ်ပါဦး၊ ပြောစမ်းပါဦး၊ မင်းကို ခေါင်းရှုပ်အောင် ပုံကြီးလိုဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်’

‘အေး ဒီလိုကွာ၊ သူတို့နှစ်ယောက်လုံးကို ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှ အကုန်လုံး ပြောပြပြီးပြီ၊ မေနှင်းကတော့ ဟိုတစ်ခါတို့တွေ ဒရုံစင်တာ မှာ တို့တွေသွားကြတုန်းကဟာကို မြင်သွားပြီး ငါ့ကိုမေးလို့ ငါ အမှန်အတိုင်းပြောပြဖြစ်လို့ ပိုမြန်သွားရတာပေါ့’

‘အဲဒီတော့’

‘နှစ်ယောက်လုံး အတော်လေးစိတ်ထိခိုက်ကုန်တာပေါ့ကွာ’

‘ငါလည်း သနားပေမယ့် ဘယ်လိုမှလုပ်လို့မရနိုင်ဘူးလေ၊ ငါ့စိတ်ကမှ တစ်ဘက်ဘက်ကို ပြတ်သားလို့မှ မရနိုင်ခဲ့တာ’

‘ရိုက်ခန်းပုတ်ခန်းတွေရော မပါခဲ့ဘူးလား’

‘မပါပါဘူးကွာ၊ မင်းကလည်း’

‘သူတို့ရဲ့တုံ့ပြန်မှုအခြေအနေက ဘယ်လိုလဲ’

‘မေနှင်းကတော့ ငိုနေတာပဲကွာ၊ မနည်းချော့မော့ပြီး အိမ် ပြန်ပို့ပေးခဲ့ရတယ်၊ ငါလည်း ခွင့်လွှတ်ပေးဖို့လည်း ပြောမနေတော့ ပါဘူး၊ ငါ့အပြစ်နဲ့ငါပဲဟာ သူ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ခံစားဆုံးဖြတ်ပါ စေ’

‘ကေသွယ်စိုးကျတော့ရော’

‘ကေသွယ်ကတော့ အစပိုင်းထုံးစံအတိုင်းမို့ ငိုတာပေါ့ကွာ၊ ငါလည်း သေသေချာချာရှင်းပြလိုက်တာပေါ့၊ သူကတော့ ဖြစ်ပျက်ပြီး တာတွေအားလုံး ဒီအတိုင်းထားပစ်ခဲ့မယ်တဲ့၊ ငါ့ကိုလည်း မစွန့်လွှတ် နိုင်ဘူးတဲ့၊ နောက်ပြီး မေနှင်းနဲ့တွေ့ပြီး ဆွေးနွေးကြည့်ချင်တယ်တဲ့၊ အဲဒါ ငါ့ဆီက ဆက်သွယ်ဖို့ မေနှင်း လိပ်စာတောင်းတယ်’

‘မင်းက ပေးလိုက်တယ်ပေါ့’

‘အိမ်လိပ်စာတော့ မပေးပါဘူး၊ မလိုအပ်ဘဲ ပြဿနာ နောက်တစ်ခု ထပ်တက်မလာနိုင်ဘူးလို့ ပြောလို့မရဘူးလေ၊ ဒါပေမဲ့ မေနှင်းရုံးလိပ်စာကိုတော့ ပေးလိုက်တယ်၊ သူတို့နှစ်ယောက် စကား ပြောကြည့်သင့်တယ်လို့လည်း ငါ ထင်တယ်’

‘အေးပေါ့ ကောင်းပါတယ်’

‘မနက်ဖြန် သူတို့တွေ့ဖို့ ချိန်းထားတယ်၊ ငါလည်းပါတာ ပေါ့၊ ညနေကပဲ ကေသွယ် ငါ့ဆီ ဖုန်းဆက်တယ်’

‘မင်းသွားမယ်ပေါ့၊ ခေါင်းရှောင်ဖို့ စဉ်းစားလို့မရဘူးနော်၊ အဓိက မင်းမပြတ်သားတဲ့အကြောင်းရင်းကြောင့် ခုလိုဖြစ်လာတာနော်’

‘သွားမှာပါ၊ ငါရင်ဆိုင်မှာပါ၊ ငါ့ကိုငါလည်း အပြစ်ရှိသူ တစ်ယောက်လိုလည်း ခံစားနားလည်နေရတာပါပဲကွာ’

‘သူတို့နှစ်ယောက်က မင်းထက်ပိုပြီးခံစားနာကျင်နေမှာပါ ကွာ၊ သူတို့အတွက်က ပိုပြီးထိချက်ပြင်းနိုင်ပါတယ်’

‘ငါလည်း သက်သက်သာသာ ခံစားနေရတာတော့ မဟုတ် ပါဘူးကွာ’

‘ဘာပဲပြောပြော မင်းက ယောက်ျားလေးပဲ သက်သာပါ တယ်’

‘ဟုတ်တယ်ပဲ ထားပါတော့၊ မင်းကိုမေးချင်တာပါ’

‘ဘာလဲ’

၁၅၂

ချစ်များရှင်

‘နက်ဖြန် သူတို့နှစ်ယောက်တွေပြီးရင် ဘယ်လိုပြဿနာ
တွေဖြစ်လာနိုင်မလဲ’

ထက်မြက်က ခေတ္တမျှ စဉ်းစားအဓိပ္ပာယ်ဖော်ရန် မလွယ်ကူ
သော အပြုံးကို ပြုံးလိုက်ပြီး

‘ဒါကတော့ကွာ ငါက ဗေဒင်ဆရာမှ မဟုတ်တာ’

‘မှန်းဆချက်လေးပေါ့ကွာ’

‘မှန်းလည်းမမှန်းတတ်ပါကွာ’

‘ဟာကွာ’

‘ဒါပေမဲ့ ပြောနိုင်တာတစ်ခုတော့ရှိတယ်’

‘အေး’

‘သူတို့က ကလေးလေးတွေမဟုတ်တော့ဘူးလေ’

‘မင်းပြောမှလား’

‘နည်းနည်းဆန့်တွေးကွာ၊ ပြဿနာတစ်ခု အရှုပ်အထွေးတစ်ခု
ကို ကိုင်တွယ်ဖြေရှင်းတတ်ကြမှာပါ၊ မင်းကရောဘာတွေမျှော်လင့်
ထားသလဲ’

‘ငါကတော့ နည်းနည်းစိုးရိမ်နေသလိုလိုပဲ’

‘ဘာကိုလဲ’

‘ဘာမှန်းမသိတာကိုပဲ’

‘အေးဆေးပါကွာ၊ ဘာတွေဘယ်လိုဖြစ်လာမလဲဆိုတာကို
တော့ ရင်ခုန်စွာ မျှော်လင့်စောင့်စားဆိုတာလိုပေါ့’

နောက်ပိုင်းတော့ ဆက်လက်မဆွေးနွေးဖြစ်ကြတော့။ တွေး
တော့တွေးကြည့်မိသည်။ ရွေးချယ်ခွင့်က သူ့ဆီ၌မရှိတော့ တဖြည်း
ဖြည်း ကွင်းပြင်သိသိသာသာရောက်လာလေပြီ။

ရင်ခုန်စွာနဲ့ပဲ ဆက်လက် ရင်ဆိုင်လိုက်ရဦးမှာပေါ့။

အခန်း(၂၅)

စားပွဲတစ်ဝိုင်းမှာ မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်ဖြစ်နေခဲ့ကြသော်လည်း
တစ်ယောက်မျက်နှာကိုတစ်ယောက် မကြည့်ကြ။ စကားသံတွေက
တော့ သူတို့သုံးယောက်လုံးမှာ ထွက်ပေါ်မလာနိုင်သေး။

‘မောင်’

ကေသွယ်စိုးခေါ်လိုက်သံ မိုးချမ်းမြေ့ ဖြတ်ခနဲ ခေါင်းမော
ကြည့်သည်။ မေနှင်းက အံ့ကိုမသိမသာကြိတ်လိုက်၍ သူမနားကြား
မှားလား ကေသွယ်စိုး၏ မောင်ဟုခေါ်သံက ခါးသက်သက်ခံစားလိုက်
ရသည်ထင်သည်။

‘မောင် ခုအချိန်ထိ မဆုံးဖြတ်တတ်သေးဘူးနော်’

ဆိတ်ဆိတ်နေခြင်းဖြင့် မိုးချမ်းမြေ့ ဝန်ခံထားလိုက်သည်။

‘မောင်ဖြစ်စေချင်တာ ပြောလေ၊ မောင်ခံယူချက်ပေါ့’

ကေသွယ်စိုးက မေနှင်းသော်ဦးကို ဘေးဖယ်ထားပြီး သူတို့
နှစ်ယောက်တည်းရှိနေသည့်သဘောမျိုးနှင့်ပြောနေ၍ မေနှင်းစိတ်ထဲ
မှာလည်း မခံချင်စိတ်တို့နှင့် အရှုံးမပေးတတ်သည့် စိတ်တို့က သွေး
ကြောထဲ စိမ့်ဝင်လာခဲ့လေသည်။

‘ချမ်းမြေ့’

မေနှင်းက ကြားဖြတ်ဝင်ခေါ်လိုက်သံ။

‘ပြီးခဲ့တဲ့အရာတွေအားလုံးကို မေနှင်း ဒီနေရာကနေ မေ့ပစ်ပြီး ခွင့်လွှတ်ပေးနိုင်ပါတယ်၊ ခုနောက်ပိုင်းအားလုံးကို စွန့်လွှတ်လိုက်မယ်ဆိုရင်ပေါ့’

မိုးချမ်းမြေ့ဆိုမှ ဘာစကားသံမျှ ထွက်ပေါ်မလာသေးသော်လည်း ကေသွယ်စိုးက စူးရဲသည့်အကြည့်တစ်စုံဖြင့် မေနှင်းသော်ဦးကို တည့်တည့်ကြည့်လိုက်ပြီး ဟန်ဆောင်အပြုံးတစ်ခုကိုပြုံးကာ...

‘ပြောလေ မောင်၊ ခုနကေသွယ်မေးထားတာလေ မောင့်ခံစားချက် မောင့်ခံယူချက်’

‘တို့ ကေသွယ်ရော မေနှင်းရော အားလုံးရှေ့မှာ ပြောလိုက်ပါရစေ’

မပြောခင် မိုးချမ်းမြေ့က ကေသွယ်စိုးနှင့် မေနှင်းသော်ဦး၏ မျက်နှာကို လှမ်းအကဲခတ်ကြည့်တော့ အရင်တုန်းက ကြည်လင်ဖြူစင်နေတဲ့ အပိုင်းအစ ဒေါသနှင့်အတ္တနှင့် မာနရိပ်တို့သာ မှုန်းခြယ်၍ထားကြောင်း ကြေကွဲအုံ့သြစွာဖြင့်တွေ့ခံစားလိုက်ရသည်။

အရောင်ဆိုးပေးခဲ့သူ အဓိကတရားခံက သူ့ကြောင့်ပဲဖြစ်လိမ့်မည်။

‘တို့ နှစ်ယောက်လုံးကို နှစ်နှစ်ကာကာချစ်ခဲ့တာပါ’

‘ကျွတ်’

‘မဟုတ်သေးပါဘူး’

နှစ်ယောက်လုံး စိတ်ညစ်ထွေးသွားဟန် ပြိုင်တူရေရွတ်လိုက်သည်။

ကေသွယ်စိုးက...

‘မဟုတ်သေးဘူးလေ မောင်ရဲ့၊ ခုချိန်မှာတော့ မောင့်အဖြေ

တစ်ခုခုကို တိတိကျကျ ခွဲခြားဆွဲထုတ်ပစ်ရမှာပါ၊ တစ်ခုကိုပိုင်ဆိုင်ချင်ရင်တော့ တစ်ခုခုကို စွန့်လွှတ်ရမယ်လေ’

စကားမဆုံးခင်မှာပဲ

‘အားနာင့်ညာစိတ်ကြောင့် ချမ်းမြေ့ မပြတ်သားရဲတာပါ၊ မေနှင်းပြောပြီးသားပဲ၊ အားလုံးကို ခွင့်လွှတ်ပြီးသား၊ မေနှင်းဆီလာခဲ့၊ ချမ်းမြေ့အတွက် အချစ်တွေရော နားလည်ခွင့်လွှတ်ခြင်းတွေရော မေနှင်း ပေးဆပ်နိုင်ပါတယ် ချမ်းမြေ့’

ကေသွယ်စိုးက ထိုင်ရာမှ ဝန်းခနဲ ဒေါသတကြီးထရပ်လိုက်ပြီး...

‘အပြီးအပိုင် ပြတ်သားလို့မရနိုင်တဲ့ ငါ့ရှေ့မှာ မင်း ခုလို တစ်ဘက်ဘက်ကို အတင်းစွန့်ခိုင်းပြီး တိုးလျှိုးတောင်းပန် တစ်ဘက်စောင်းနင်းစကားတွေ ပြောနေတာ မရှက်ဘူးလား’

ပြုံးနေသော မေနှင်းသော်ဦးမျက်နှာပေါ် ချက်ချင်းသွေးရောင်လွှမ်းကာ ရဲသွားသည်။ ဒေါသအပြည့် မတ်တပ်ရပ် ကေသွယ်စိုးမျက်နှာကို တည့်တိုးကြည့်လိုက်ပြီး...

‘မင်းလို နှလုံးသားတစ်ခြမ်းကို ပိုင်ဆိုင်ရထားတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့လေချွဲနဲ့တဲ့ အိုက်တင်အပိုတွေနဲ့ မြှူပြနေတာလောက်တော့ ဣန္ဒြေသိက္ခာ မကင်းမဲ့သေးဘူး’

‘ဣန္ဒြေသိက္ခာ ဟုတ်လား၊ အဲဒီဣန္ဒြေသိက္ခာလို့ပြောနေရအောင် အဲဒီဣန္ဒြေသိက္ခာကို မင်းကောသိလို့လား ဟင် ဟင်း’

စကားလမ်းကြောင်းက မြန်မြန်ဆန်ဆန်ကြီး ပဋိပက္ခတင်းမာခြင်းဆီသို့ ဦးတည်ရောက်ရှိသွားသည်။

မိုးချမ်းမြေ့အထိတ်လန့်ဆုံးနှင့် မလိုလားဆုံး အခြေအနေသူတို့နှစ်ယောက်တည်း ဘယ်သူ့ကို အရင်တားဆီးထားရမလဲ ဘယ်သူ့ကိုမေတ္တာရပ်ခံလိုက်ရမလဲ မဝေခွဲတတ်ခင်မှာဘဲ တစ်ခုခုတော့

ပြောလိုက်မှ ဖြစ်တော့မည်။

‘မေနှင်းနဲ့ ကေသွယ် ဒီလို တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် စကားလုံးကြမ်းကြမ်းတွေနဲ့ အခြေအတင် ပြောမနေကြပါနဲ့တော့၊ အေးအေးဆေးဆေးပဲ ထိုင်ပြောကြပါ။ အဲဒီလောက်ထိ အငြင်းပွားနေရ လောက်အောင် တို့ မေနှင်းနဲ့ကေသွယ်ရဲ့ နှလုံးသားနဲ့ မထိုက်တန် ပါဘူး၊ တို့ တောင်းပန်ပါတယ်’

မေနှင်းသော်ဦးက တစ်ကိုယ်လုံး ဒေါသတွေ တုပ်နှောင် ထား၍ပဲလား စကားတစ်ခွန်းတလေမှ ထွက်မလာ။ အဲကို မသိသော တင်းတင်းကြိတ်၍ ရက်စက်တော့မည့် ကျားရဲတစ်ကောင်၏ မျက်လုံး များကဲ့သို့။

‘ရတယ် ချမ်းမြေ့၊ ဒီအချိန်ရောက်မှတော့ အကောင်းဆုံး ဖြေရှင်းနည်းကို မျှော်လင့်မနေပါနဲ့တော့၊ ဒီမိန်းမဟာတို့ရဲ့သိက္ခာကို ပထမဆုံးစော်ကားခဲ့တဲ့ အကြီးမားဆုံးရန်သူပဲ’

‘ဖြန်း’

အခြေအနေက တစ်မဟုတ်ချင်း အကျည်းတန်ဆုံးအသွင် အပြင်ကို ရောက်ရှိသွားလေပြီ။ ကေသွယ်စိုး၏ ညာဘက်ပါးတစ်ပြင် လုံး ပန်းနုရောင်ရင့်ရင့် ခြယ်သွားသည်။

‘ဘာလုပ်ရတော့မယ်ဆိုတာ ရွေးချယ်ပေးလိုက်တာပဲ’

‘မေနှင်းသော်ဦး ဒီကမ္ဘာမှာ နင်နဲ့ငါ တစ်ယောက်ယောက် မရှိတော့ရင် အဆင်ပြေသွားပြီ’

‘ဟာ... ဟိတ်’

‘ခွမ်း’

စားပွဲပေါ်ရှိ အလှပန်းအိုးကို ကေသွယ်စိုးက ကောက်ကိုင် လိုက်သဖြင့် မိုးချမ်းမြေ့က လက်လာရာလမ်းကြောင်းကို ထိုးခဲပေး လိုက်သည်။ ကေသွယ်စိုး ရိုက်လိုက်သော ပန်းအိုးက မိုးချမ်းမြေ့

လက်ဆီမှာပင် ကွဲကြေသွားရသည်။

ဒေါသတရားကြောင့် ကေသွယ်စိုး အသက်ရှူသံများ ပြင်း ထန်စွာ ကြားနေရသည်။

‘ဖြန်း’

လွတ်နေသော ကေသွယ်စိုး ဘယ်ဘက်လက်က မေနှင်း သော်ဦးညာဘက်ပါးပြင်ပေါ်သို့။

မိုးချမ်းမြေ့က မပြေလည်နိုင်တော့သော အခြေအနေအတွက် ဖြေရှင်းပေးစရာမလိုတော့ဘူးဟု ထင်သွားရတော့သည်။

စားပွဲခင်းကို ဆွဲချလိုက်သဖြင့် ကော်ဖီခွက် မုန့်ပန်းကန်များ ကြင်းပြင်ပေါ်သို့ ပြုတ်ကျကွဲရကုန်ကြသည်။ လက်မှသွေးတို့က တစ်စက်ခြင်းကျနေသည်။

‘မင်းတို့နှစ်ယောက်လုံး ဒီလောက်ထိ မိုက်မိုက်မဲမဲ မှားယွင်း ရဲကြလိမ့်မယ်လို့ တို့ ဘယ်တုန်းကမှ မမျှော်လင့်ခဲ့ဘူး၊ တို့ မင်းတို့ နှစ်ယောက်လုံးကို တကယ်မြတ်မြတ်နိုးနိုး ပိုင်းခြားမရနိုင်အောင်အတူ ချစ်ခဲ့မိတာပါ၊ ဒါကြောင့် ခု နှစ်ယောက်လုံးကို လက်လွှတ်ဆုံးရှုံး လိုက်တော့မယ်’

ဘာမှမသိလိုက်ကြသော ဆိုင်အတွင်းရှိ လူအနည်းငယ်နှင့် ဆိုင်ဝန်ထမ်းအချို့က တိတ်ဆိတ်ခြင်းတို့ဆီမှ အံ့သြမှင်သက်ကြည့်နေ ကြသည်။

အားလုံးကို ကျောခိုင်း၍ မိုးချမ်းမြေ့ ထွက်ခွာသွားခဲ့သည်။ အဲကြိတ်ထိန်းထားသည့်ကြားမှ မျက်ရည်စက်တို့သည် ပူလောင်စွာ ကျဆင်းလာသည်။ ပြတ်သားနိုင်ခွင့်မရှိတဲ့ အချစ်အတွက် သူ့ မျက်ရည်တို့ကို သူတို့မမြင်ခဲ့တော့။

အခန်း(၂၆)

ဆိုဝန်ထမ်းများက အခြေအနေအားလုံးကိုသေသေချာချာ မသိခဲ့ကြသော်လည်း လူငယ်တို့၏ နှလုံးသားများကိုတော့ နားလည် ပေးနိုင်ခဲ့ကြ၍ ထင်သည်။

ဘာစကားမှ ဝင်မပြောကြ။

ထိတ်လန့်သွားကြသူတချို့ကိုတော့ ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး နည်းနည်းပြဿနာတက်သွားတာကြောင့်ပါ အားလုံးပဲ အေးအေးပြန်ပြီး စားသောက်နိုင်ကြပါတယ်ဟု ပြောပြီး ထပ်မံအကျည်းတန်လာမည့် အခြေအနေကို ထိန်းသိမ်းပေးလိုက်ကြသည်။

သီချင်းအေးအေးတစ်ပုဒ်ကို ငြိမ်ငြိမ်လေးဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

မေနှင်းသော်ဦးနှင့် ကေသွယ်စိုး...

ထိုင်ခဲ့ပေါ် ပြန်ထိုင်လိုက်ကြပြီး အသိတရားက လက်ရှိအခြေအနေဆီ ပြန်လည်ရောက်ရှိသွားခဲ့ရသည်။

သူတို့ မိနစ်အနည်းငယ် သတိလွတ်သွားပြီးခဲ့ကြရလေပြီ။

နှစ်ယောက်လုံးအကြည့်ကို စားပွဲပေါ်နှင့် ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ

စစ်ဆင်းယူမယ် ဆို...

၁၅၉

မရွေးမလျားကြည့်လိုက်ရင်း မိနစ်များစွာ အသံတိတ် မျက်ရည်စီးဆင်း ငိုကျွေးနေကြသည်။

နံရံကပ်ဆောင်းဘောက်များမှ ညင်ညင်သာသာ ထွက်ပေါ်နေသော သီချင်းသံ သန့်ရှင်းရေးတာဝန်ခံတို့၏ ပုလင်းအကွဲစများ သိမ်းဆည်းရှင်းလင်းသံ။

အနည်းငယ်မျှသာရှိနေသော အခြားကော်ဖီပိုင်းမှ ခပ်အုပ်အုပ်စကားသံ။

ထိုအရာများသာ သဘာဝအတိုင်း လှုပ်ရှားတော့သည်။

တိုက်ဆိုင်စွာ ဆုံးဖြတ်ချက်နှစ်ခုကို ပြိုင်တူချပြီး သွားခိုက်မေနှင်းသော်ဦး အသံကိုကြားလိုက်ရသည်။

‘မေနှင်း’

ကေသွယ်စိုးခေါ်သံက တုန်ခါမှုကင်းစင်နေလေပြီ။

‘ပြောပါ ကေသွယ်’

ဟန်ဆောင်ထားခြင်း မရှိသောအသံနှင့် ပြန်ထူးသည်။

‘တို့ မေနှင်းကို တောင်းပန်ချင်တယ်’

အစအဆုံးထိုင်ကြည့်နေသူသာရှိနေလျှင် အံ့အားသင့်သွားပါလိမ့်မည်။ သို့သော် အံ့အားသင့်ရမည့်သူတစ်ယောက်မှ ဘေးနားမှာ မရှိ။

‘တောင်းပန်ခြင်းဆိုတာ တို့နှစ်ယောက်လုံးအတွက် မလိုအပ်လို့လည်း ရသွားပါပြီ၊ ဒါမှမဟုတ်လိုအပ်မယ်ဆိုရင်တော့ နှစ်ယောက်လုံးအတွက် လိုအပ်ရလိမ့်မယ်၊ တို့နှစ်ယောက်လုံး မှားပြီးသွားတာပဲ’

မေနှင်းသော်ဦးက ကေသွယ်စိုးမျက်ဝန်းကို တည့်တည့်ကြည့်၍ ပြောနေပြီး ကေသွယ်စိုးက မေနှင်းသော်ဦးမျက်ဝန်းကို တည့်တည့်ကြည့်၍ ပြောလိုက်ခဲ့ခြင်းပင်။

ကေသွယ်စိုးက တစ်ချက်ဖြိုးလိုက်ပြီး

‘ဟုတ်တယ် မေနှင်း၊ တို့တွေယောက်ျားတစ်ယောက်အတွက်
ကြောင့် ရာဇဝင်တွင်သွားမယ့် အမှားအယွင်းတစ်ခုကို ပထမဆုံးနဲ့
နောက်ဆုံး မှားယွင်းသွားခဲ့ကြတယ်’

‘အဲဒီအတွက် တို့ဘက်က စပြီး တောင်းပန်ပါတယ်
ကေသွယ်’

‘တို့လည်း တောင်းပန်ပါတယ်’

‘ကေသွယ်စိုး ကမ်းလင့်လိုက်သော လက်ကို မေနှင်းသော်ဦး
က လက်တစ်ဖက်ကမ်းပေးရင်း အပြန်အလှန် အသိအမှတ်ပြုမိကြ
သည်။’

‘ဟိုတွေ သူငယ်ချင်းဖြစ်သွားပြီပေါ့’

‘ဟုတ်တယ်၊ အရှုံးတွေက အားလုံးအဆုံးသတ်သွားပြီ၊ အောင်
မြင်စွာနဲ့ပဲ ပြန်ကြရအောင်’

ပါးတစ်ဖက်စီရဲနေကြသော မိန်းမလှလေးနှစ်ဦး အပြုံးကို
တချို့က နားမလည်နိုင်ကြအောင် အံ့သြမိနေခဲ့ကြပေလိမ့်မည်။

အခန်း(၂၇)

မိုးချမ်းမြေ့၏ ဖုန်းက ထအော်မြည်၍...

‘ဟဲလို’

‘သား ချမ်းမြေ့’

‘ဪ... ဒယ်ဒီ’

‘အေး...ဒီမှာ ဧည့်သည်တွေ မင်္ဂလာခန်းမထဲမှာ စုံ
သလောက် ဖြစ်နေပြီ၊ မင်း မလာသေးဘူးလား’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် မိနစ်နှစ်ဆယ်အတွင်း အရောက်လာ
ခဲ့မယ် ဒယ်ဒီ’

‘မင်္ဂလာအချိန်ကို နှစ်နာရီတည်း ယူပြီးကွာ၊ နောက်တစ်နာရီ
ကျန်တော့တာ၊ မင်္ဂလာအချိန်မိနစ်နှစ်ဆယ်ဆိုတော့ ကျန်တဲ့မိနစ် လေး
ဆယ်က အရမ်းနည်းလွန်းတယ်ကွာ၊ မင်း ဘာတွေဘယ်လို အိုင်ဒီယာ
နဲ့ လုပ်နေမှန်း ဒယ်ဒီ မသိတော့ဘူး’

‘ဟွန်း... ဒယ်ဒီ မသိတော့ဘူး’

‘အကြောင်းရှိလို့ပါ ဒယ်ဒီ၊ ကျွန်တော် ထွက်လာနေပြီ’

‘အေး... အေး... ကားကိုလည်း သတိနဲ့ထိန်းမောင်းနော်’

အရေးကြီးတယ်၊ သတိနဲ့ထိန်းမောင်းဖို့ သူ့ဒယ်ဒီက သတိပေးနေသည်။

တကယ်ဆို သူမောင်းနေတာလည်း ကားကြီး တစ်ခုခု ချွတ်ချော်ရုံ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် တိမ်းမှောက်သွားခဲ့လျှင် သိပ်ကောင်းသွားပါလိမ့်မည်။

သို့သော် ထိုသို့မဖြစ်နိုင်သေး။ ဖြစ်လည်းမဖြစ်ခဲ့။

သူတို့ပြဿနာတက်ခဲ့ပြီး တစ်လကျော်ကျော်ကြာခဲ့သည် အထိ မိုးချမ်းမြေ့ ကေသွယ်စိုးနှင့်မေနှင်းသော်ဦးထံ လုံးဝ အဆက်အသွယ်မလုပ်ဘဲ အခန်းတွင်း အောင်းနေခဲ့မိသည်။ ဘယ်တုန်းကမှ မဆုံးရှုံးခဲ့ဘူးသော ဆုံးရှုံးမှုမျိုး နှလုံးသားတစ်ခုလုံး နာကျင်ကိုက်ခဲနေခြင်းသည် အသည်းကွဲခြင်းဆိုသောအရာ ဖြစ်လိမ့်မည်။

နှလုံးသားရေးရာတွင် နာကျင်ခံစားမှုကို ကြာကြာခံစားမနေတတ်ခဲ့ပေ။ မိုးချမ်းမြေ့ ဒီတစ်ခါတော့ လွယ်လွယ်မေ့ပျောက်ပစ်လိုက်ဖို့ ခက်ခက်ခဲခဲ တွယ်ငြိနှိပ်စက်နေသည်။

သူ့နှလုံးသား ပြစ်ဒဏ်ခတ်ခြင်းသဘောဖြင့် ထိုကိစ္စကို ထက်မြက်မှလွဲ၍ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဖွင့်ဟတိုင်ပင်ခြင်းမပြုခဲ့။

ထို့နောက်ပိုင်း ပထမဦးဆုံး ဖုန်းဆက်သွယ်ခဲ့သူက မေနှင်းသော်ဦး ဖြစ်သည်။

‘တို့ ကြီးစားပြီး မေကြည့်ခဲ့တယ် ချမ်းမြေ့၊ ဒါပေမဲ့ မရခဲ့ဘူး၊ နာစရာတွေက တို့ရင်ထဲက အလွမ်းတွေကို တိုက်စားချေဖျက်မပစ်နိုင်ခဲ့ဘူး’

‘ချမ်းမြေ့ကို မပိုင်ဆိုင်ခဲ့ရရင် တို့ဝေဒနာ နာကျင်မှုတွေ ဘယ်လောက်ကြာကြာအထိ ခံစားရဦးမှာလဲ မသိနိုင်တော့ဘူး၊ အဲဒီဝေဒနာတွေကို ရင်မဆိုင်နိုင်တော့လို့ ချမ်းမြေ့ကို ဘယ်လိုအခြေအနေ

မျိုးမှာပဲဖြစ်ဖြစ် မြန်မြန်ပိုင်ချင်မိတယ်’

‘ဘယ်လိုလဲ ချမ်းမြေ့၊ တို့ကို အရင်လိုချစ်နေတုန်းပဲလားဟင်’

ထိုသို့မေးလာခဲ့စဉ်အခါတုန်းက သူ ချက်ချင်းခေါင်းညိတ်ခဲ့ပါသည်။

သူကလည်း တကယ်ချစ်နေခဲ့တာပဲ။

ထို့နောက်ပိုင်း မေနှင်းနှင့်သူ ပြန်ဆုံတွေ့ဖြစ်ခဲ့သည်။

လက်ထပ်ပွဲကျင်းပရန်အတွက် မေနှင်းသော်ဦး အလိုကျ Strand Hotel မှာ ရွေးချယ်ခဲ့ပြီး မင်္ဂလာနေ့ရက်ကို လူငယ်ချင်းရွေးချယ်ကာ မိုးချမ်းမြေ့ ဒယ်ဒီထံ၌ တောင်းဆိုခဲ့လျှင် မိုးချမ်းမြေ့ ဒယ်ဒီကလည်း မင်္ဂလာပွဲအတွက် ဘယ်လောက်ကုန်ကုန် လိုက်လျောမည်ဟု ခွင့်ပြုခဲ့လေသည်။

ထိုသတင်း အနည်းငယ်ပျံ့နှံ့သွားပြီးတာနဲ့ တပြိုင်နက် ထပ်မံဆက်သွယ်လာသူက ကေသွယ်စိုး...

‘ကေသွယ်... မင်းကို အဆုံးအရှုံးမခံနိုင်ဘူး မောင်၊ မောင်နဲ့ဝေးနေခဲ့ရတဲ့ရက်တွေ ကေသွယ်တစ်ယောက် ဘယ်လောက်အထိ ဆိုးဆိုးရွားရွား ရင်ဆိုင်ဖြတ်သန်းခဲ့ရသလဲဆိုတာ မောင် သိရဲ့လား၊ မောင်ရဲ့ အစွန့်ပယ်ခံဘဝကို ကေသွယ် သေမှာထက်ကြောက်တယ်၊ ကေသွယ်ကို မောင် မုန်းသွားခဲ့ပြီလား’

သူမထံမှ မေးလာသောအခါ သူ မမုန်းပါဘူးဟု ဖြေခဲ့သည်။ တကယ်လည်း ချစ်နေတုန်းပဲလေ။

အရှုံးဆိုတာတောင် မောင့်ကိုဆုံးရှုံးရမှာတော့ ကေသွယ် အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး။

အားလုံးကို စွန့်ပြီး မောင့်ဆီအရာရာရင်ဆိုင်ဖို့ ကေသွယ်

တစ်ယောက်တည်း ထွက်လာခဲ့မယ်။ မောင့်အချစ်ကို တစ်ဝက်ပဲရရ
ကေသွယ်ကျေကျေနပ်နပ်ခံယူမယ်။

မေနှင်းသော်ဦးအား ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဖွင့်ဟတိုင်ပင်တော့...

‘အချစ်ဆိုတဲ့အရာကြောင့် မေနှင်း အရာရာမှာလည်း ပေး
လိုက်နိုင်သလို ကိုယ်ချင်းလည်း စာနာတတ်ပါပြီ။ သူ့ဘက်က ကျေနပ်
သလို ချမ်းမြေ့ဘက်ကလည်း မပြတ်သားနိုင်ဘူးဆိုတော့ ကြိုက်သလို
ရွေးချယ်ဆုံးဖြတ်ပေတော့၊ မေနှင်းကတော့ ချမ်းမြေ့ကို ပိုင်ဆိုင်ရ
မယ်ဆိုရင် ကျေနပ်ပါတယ်၊ ချမ်းမြေ့ မာမီလိုအချစ်မျိုးပေါ့’

အခြေအနေက နားမလည်နိုင်လောက်အောင် မြန်မြန်ဆန်
ဆန်ကြီး ပြောင်းလဲသွားခဲ့လေပြီ။

တစ်နေ့တည်း တစ်ချိန်တည်းမှာ ကျင်းပရန် နောက်ထပ်
မင်္ဂလာပွဲတစ်ခုကို Sedona Hotel တွင် ကျင်းပရန် မိုးချမ်းမြေ့မာမီက
တာဝန်ယူခဲ့လေသည်။

ထိုနေ့တွေမစ၍ မင်္ဂလာပွဲများအကြောင်းများကို ရင်ခုန်စွာ
ပြောဖြစ်ခဲ့ကြပြီး မင်္ဂလာပွဲစတင်နေပြီဖြစ်သော ဒီနေ့မှာတော့ ယခု
ထက်ထိ ဖုန်းခေါ်လို့မရ။

အစကတော့ သူမတို့နှစ်ယောက်စလုံး ဘယ်လိုပြဿနာတွေ
များ ဖြစ်နေပြီလဲ တွေး၍စိတ်ပူနေခဲ့သည်။ ဖုန်းခေါ်သံနှစ်ခုကို စောင့်
မျှော်နေခဲ့သော်လည်း သူ့မိသားစုမှလွဲ၍ သူမတို့နှစ်ယောက်လုံး တစ်
ချက်ကလေးမှ ဖုန်းမဆက်ဖြစ်ကြသေး။

မင်္ဂလာသတို့သားဝတ်စုံကို ကျကျနန ဝတ်ဆင်ထား၍ ပျာ
ယာခတ်နေပြီး ခေါင်းတစ်ခုလုံး ဘာကိုမှတွေးလို့မရအောင် ထူပူနေရ
သည်။

မင်္ဂလာအချိန်က လေးဆယ့်ငါးမိနစ်သာကျန်တော့သည်။

ဘာကြောင့်လဲ။

ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲ။

စိတ်ကိုအတတ်နိုင်ဆုံး ပြန်ထိန်းရင်း ဖြည်းဖြည်းချင်း ပြန်
တွေးကြည့်လိုက်သည်။

သွေးရိုးသားရိုးမဖြစ်နိုင်တော့။ အပြစ်အနာ အဆာမဲ့ နူးညံ့
ဖြူစင်ခဲ့သော နှလုံးသားနှစ်ခုသည် သူ၏မပြတ်သားမှုကြောင့် အရောင်
ပေ ညစ်နွမ်းခဲ့ရသည်။

ဒဏ်ရာတွေ မထင်မှတ်ဘဲ ရရှိခဲ့သည်။

ထိုနှလုံးသားနှစ်ခုတို့သည် ရက်စက်ခြင်းအတတ်ကို အောင်
မြင်စွာ တတ်မြောက်သွားခဲ့ခြင်းပေပဲလား။

မိုးချမ်းမြေ့ ထိုင်ရာထ၍ ကားဆီလျှောက်လှမ်းသွားလိုက်
သည်။ ဖုန်းနံပါတ်တစ်ခုကို ခေါ်ဆို၍...

‘ကျွန်တော် လာနေပြီ ဒယ်ဒီ’

တွေဝေခဲ့သော နှလုံးသား ပြတ်ပြတ်သားသား လုပ်ကြံမှုကို
ခံလိုက်ရလေသည်။

ပြုံးလိုက်မိသည်။

ကျေနပ်စွာ အသေခံဖို့ သူ့နှလုံးသားနှင့် ဘဝတစ်ခုလုံးအသင့်
ပြင်ဆင်လိုက်ပါသည်။

‘မင်္ဂလာခန်းမရှေ့ သူ့ကားကို ထိုးဆိုက်လာတော့ သူ့ဒယ်ဒီ
၏ တပည့်များက ကားတံခါးကို အလျင်အမြန်ဖွင့်ပေးလိုက်သော
အခါ မင်္ဂလာကားပေါ်မှ ကြွကြွရွရွလေးဆင်းလာမည့် မင်္ဂလာစုံတွဲ
မဟုတ်ဘဲ သူတစ်ယောက်တည်းဖြစ်နေ၍ အားလုံးအံ့သြနေမိကြသည်။’

မိုးချမ်းမြေ့က အားလုံးကို ပြုံးပြ၍ နှုတ်ဆက်ပြီး မင်္ဂလာခန်းမ
အတွင်းသို့ ခြေလှမ်းမှန်မှန်နှင့်လျှောက်ကာ စတိတ်ပေါ်သို့လှမ်းတက်

သွားလိုက်သည်။ မိုက်ကရိုဖုန်းကို လှမ်းယူလိုက်ပြီး...

‘မင်္ဂလာပါ ခင်ဗျာ၊ ကြွရောက်ချီးမြှင့်ကြတဲ့ ဒယ်ဒီရဲ့ ပရိသတ်ဖြစ်တဲ့ ဂုဏ်သရေရှိ လူကြီးမင်းများအားလုံးကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ လူကြီးမင်းများ မျှော်လင့်စောင့်စားတဲ့ လက်ထပ်ပွဲကတော့ အကြောင်းကြောင်းကြောင့် ပျက်သွားခဲ့ရပါပြီ’

ဧည့်သည်များအားလုံး အံ့သြမင်သက်ဆူညံသွားခိုက် စင်ပေါ်မှ သူ့ဒယ်ဒီမျက်နှာ လှမ်းကြည့်အကဲခတ်လိုက်တော့ ဟန်ဆောင်မရအောင် ဝမ်းနည်းပျက်ယွင်းသွားတာတွေ့ရပါသည်။

‘ဒါပေမဲ့ စိတ်မကောင်းမဖြစ်ကြပါနဲ့၊ ဆက်လက်၍မိတ်ဆုံစားပွဲတစ်ခုလို သဘောထားပြီး ချီးမြှင့်ပေးကြဖို့ မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်ခင်ဗျာ၊ အားလုံးကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ခင်ဗျာ’

ပြောပြီး စင်ပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့သည်။

သူ ဒယ်ဒီအနားအရောက် ဒယ်ဒီ၏ စူးစူးဝါးဝါး အကြည့်ကို ရင်ဆိုင်လိုက်ရသည်။

‘ခွပ်’

‘အား’

အရှိန်နဲ့ပစ်ကျပြီး ဘယ်ဘက်နှုတ်ခမ်းထောင့်မှ င်ကျိုကျို အရသာကြောင့် သွေးအနည်းငယ်ထွက်သွားခဲ့ပြီမှန်း နားလည်လိုက်ရသည်။

လဲနေသော နေရာမှ ကျုံးထ၍ ကားဆီသို့သွားကာ အရှိန်ဖြင့် မောင်းနှင်ထွက်ခွာလာခဲ့ရသည်။

‘မောင်မိုးချမ်းမြေ့နှင့် မမေနှင်းသော်ဦး’

တို့၏ မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲ

ဟူသော စာတန်းကြီးချိတ်ဆွဲထားသော ခန်းမမှထွက်ခွာလာ

ပြီး စောင့်မျှော်နေမည်ဖြစ်သော (သူ့မာမိရှိနေမည်ဖြစ်သော)

‘မောင်မိုးချမ်းမြေ့နှင့် မကေသွယ်စိုး’

တို့၏

မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲ

ဟူသော စာတန်းချိတ်ဆွဲထားဦးမည့် ခန်းမသို့ သူသွားမည်။

အဲဒီနောက် ခုနပြောခဲ့သော စကားအဓိပ္ပာယ်မျိုးကဲ့သို့ စကား

ကို သွားရောက်ပြောကြားကာ မင်္ဂလာပွဲအောင်မြင်ခမ်းနားစွာ ပျက်စီး

ပြီးမြောက်ခဲ့ပြီဖြစ်ကြောင်း...

သူ

သွားပြောလိုက်ရဦးမည်။

စစ်ခင်းယူမယ် ဆို...

၁၆၉

လူ့ဘဝမှာ အကောင်းဆုံးသောလမ်းစဉ်ဟာ အလယ်အလတ် လမ်းစဉ်ပါပဲ။ ခြံစည်းရိုးခွဲထိုင်ဟာမျိုးကိုတော့ အလယ်အလတ်လို မသတ်မှတ်စေလိုပါ။

မိုးချမ်းမြေ့ရဲ့ကမ္ဘာမှာ စိတ်ထားတတ်တိုင်း သာယာနေပါတော့မယ်။

စာဖတ်ဖို့သတိကြီးအားလုံးလည်း

စိတ်ထားတတ်မှုနဲ့ သာယာကြည်နူးကြပါစေတယ်...

ဤသည်ကား

အောင်မြင်စွာ ကျန်းမာပြီးမြောက်ခဲ့လေပြီ။

ဟောဒီဖြိုင်ပွဲရဲ့ အဆုံးသတ်

ဘယ်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်မှ

မအောင်မြင်နိုင်ခဲ့တဲ့ အဆုံးသတ်

ကျေကျေနပ်နပ် ရင်ဆိုင်တတ်ခဲ့တယ်။

ချစ်မျိုးရင်

လူ့ဘဝဆိုတာ ရယ်ခြင်းထဲမှာ ငိုခြင်းရှိသလို ငိုခြင်းထဲမှာ လည်းရယ်ခြင်းတွေရှိတတ်ပါတယ်။

ချစ်ခြင်းရေးရင်းနဲ့ ရယ်စရာကောင်းတာတွေ ဖြစ်လာတတ်သလို ရယ်ခြင်းရေးရင်းနဲ့ ချစ်ခြင်းတွေဖြစ်လာတတ်ပြန်တယ်။

အနုပညာရဲ့ ဆွဲဆောင်မှုနောက်ကို လိုက်မျောသွားတဲ့အခါ ဇာတ်ဆောင်တွေရဲ့ ဆွဲဆောင်ရာအတိုင်းလိုက်ပါရတဲ့အတွက် ရယ်မောစရာ အချစ်ကနေ ရင်မောစရာအချစ်ဖြစ်သွားသည့်အပေါ် ဇာတ်ဆောင်သူလိုပဲ အလယ်မှာရပ်၍ အဆုံးသတ်သည့်အပေါ် နားလည်ပေးစေချင်ပါတယ်။